

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Vászoly utca 6

Az adott szálig: **Osztrák import kávé a petróleumlámpa fényében**

1. A döntés súlya

Krónikás

A laptop kékes, hűvös fényt vetett Dániel arcára a félig sötét konyhában. Reggel 6:42 volt. A kávéfőző halkán rotyogott a pulton, de a telefonja már harmadszor rezregett a műanyag ablakpárkányon. Egy újabb értesítés a céges chatcsoportból, ahol valaki már hajnalban elvárta, hogy mindenki éber és készséges legyen. Dániel a bögrébe markolt, és átnézett a szemközti panelház ablakaira. Azon tűnődött, vajon hányan állnak még most pontosan ugyanígy a gőzölgő feketéjükkel, arra várva, hogy valami váratlan fordulat végre kimozdítsa őket a mókuskerékből.

Akkor csipogott a telefonja – ezúttal nem a munkanapirányító rendszertől, hanem egy ismeretlen számról érkezett üzenet formájában.

„A döntés, amit tegnap este hoztál, nem maradt észrevétlen.”

Dániel gyomra összerándult. Tegnap este egyetlen dolgot tett, amit senkinek sem mondott el: éjfélkor benyújtotta a felmondását a céges rendszerben, megtakarítás és B-terv nélkül.

A fal túloldaláról hirtelen átsűrődött a Szabó család elfojtott kiabálása; Gábor az elszálló alkatrészarak miatt dühöngött, miközben Andrea a táskáját pakolta az iskolába. Dániel vett egy mély levegőt, felhajtotta a kávéját, és kinyitotta a bejárati ajtót.

A második emeleti fordulóban friss rántotta és a régi linóleum jellegzetes, évtizedes szaga fogadta. Alig lépett ki a lépcsőházba, az 1-es lakás ajtaja résnyire nyílt. Erzsi néni ősz haja és vizslató tekintete bukkant elő a sötétből.

– Jó reggelt, Dánielkám! – suttogta a néni túlzott óvatossággal, mintha az egész házat lehallgatnák. – Látom, korán indul a nap. De vigyázzon a földszinten! A Fekete úr már hatkor ott járkált a sárga mappájával. Állítólag valaki a harmadikról nem szelektíven dobta ki a kartondobozokat, és most mindenkit ellenőrizni akar.

– Köszönöm a figyelmeztetést, Erzsi néni – erőltetett magára egy mosolyt Dániel, miközben a zsebébe süllyesztett telefonja újra rezegni kezdett.

Ahogy elindult lefelé a lépcsőn, Varga Nóra ajtajának zárja kattant. A lány fekete napszemüvegben lépett ki a folyosóra, kezében egy drága kávéházi pohárral. Egyetlen másodpercre találkozott a tekintetük – Nóra szokásos hűvös tartása mögött Dániel most először látta meg a tiszta, leplezetlen kétségbeesést.

A Vászoly utca 6.-ban a reggel pontosan úgy indult, mint bármelyik másik, de a zárt ajtók mögött már minden megváltozott.

2. Hírek a földszintről

Péter Szikra

Dániel gyors léptekkel ereszkedett le a fokokon, miközben a telefonja újabb tompa rezgéssel jelezte a zsebében, hogy a külvilág nem tágít. A felmondása utáni első reggelen a szabadság íze helyett egyelőre csak a bizonytalanság fojtogató porát érezte a torkában. Tudta, hogy szüksége van valami kézzelfoghatóra, ami visszarántja a valóságba, így céltudatosan vette az irányt a földszinti kisbolt felé, aminek sárgás fénye barátságosan derenget a lépcsőház sötét aljában.

Szilágyi Marika boltja apró oázis volt a szürke hétköznapiakban, ahol a friss kifli illata keveredett a faliújságra tűzött cetlik és a nosztalgikus kölnik szagával. Marika néni éppen a pult mögött állt, és szokásos precizitásával rendezgette a tejdobozokat, de amint Dániel belépett, azonnal felragyogott a tekintete. Az ötvennyolc éves asszony előtt nem maradhatott titokban semmi; arca a ház kollektív lelkiismeretét tükrözte.

– Jó reggelt, Dánielkám! Látom, magánál is korán kezdődik a műszak – mondta Marika, miközben rutinos mozdulatokkal pakolt két császárszömlét a papírzacskóba, és nyúlt a gőzölgő kávéskanna után. – De ha rám hallgat, ma kicsit lassít. Olyan feszült mindenki. A harmadikról a Máté gyerek is úgy rohant el mellettem hajnalban, mint akit kergetnek. Szegény fiú, nappal az irodában gubbaszt, éjjel meg ételt hord ki, csak hogy győzzék a lakáshitelt. Bianka meg tegnap sírva jött le egy liter tejért... Félnék, hogy a rendkívüli lakógyűlésen Fekete úr megszavaztatja a felújítási alap megemelését, aztán nekik már végképp nem marad semmijük.

Dániel némán bólintott, miközben átvette a meleg papírzacskót. Marika szavai mélyen betaláltak nála. A saját döntése – a menekülés a biztos, de lélekölő munkából – hirtelen elképesztő luxusnak tűnt azokhoz képest, akik fogcsikorgatva próbáltak talpon maradni a növekvő részletek szorításában.

– Mindenki a szakadék szélén táncol, Dánielkám, csak van, aki szebb cipőben teszi – tette hozzá Marika halkabban, sokatmondóan a kijárat felé pillantva, ahol Varga Nóra drága autója parkolt. – De magának jók a megérzései. Csak bízzon bennük.

Dániel megköszönte a kávé, és kilépett a hűvös, őszi utcára. A telefonja újra megremegett a zsebében, de ezúttal nem nézte meg. Tudta, hogy a Vászoly utca 6. lakói számára a ma esti lakógyűlés nemcsak a ház jövőjéről, hanem mindannyiuk túléléséről fog dönteni.

3. A visszaléphetetlen út

Imre Cső

Dániel a lépcsőház hűvösében állva végre rászánta magát, és előhúzta zsebéből a szüntelenül remegő készüléket. A kijelző sárgás fénye az arcába vágott, rajta a hajnali két órakor elküldött felmondólevelére érkezett automatikus és az osztályvezetője személyes válasza. A „Dániel, ezt gondold át újra, reggel beszéljünk” mondat úgy nehezedett a mellkasára, mintha a társasház omladozó födémszerkezete roskadt volna rá. A tegnap esti, hirtelen elhatározásból elkövetett lázadás – a biztonságos, de lélekölő adatelemzői állás feladása – a nappali fényben már nem szabadságnak, hanem tiszta örületségnek tűnt. Szorongva nézett körül a szürke falak között, mintha a repedések is az ő felelőtlenségét suttognák.

Ahogy elindult felfelé az első emeletre, a hármaskor lakás ajtaja résnyire nyílt, és megjelent mögötte Erzsi néni éber, gyanakvó tekintete. Az idős asszony, mint a ház önkéntes őrszeme, azonnal kiszúrta a férfi zaklatottságát és a kezében szorongatott telefont.

– Jó reggelt, Dánielkám! Maga is úgy jár-kel, mint egy kísértet – suttogta rekedten, de messze hangzóan Erzsi néni, miközben vékony ujjával a hirdetőtábla felé bökött. – Láttam, mit művel ez a Fekete? Már megint kiplakátolta a lépcsőházat a rendkívüli gyűléssel. Ki akarja semmizni a tisztességes lakókat ezzel a felújítási alappal! De én ott leszek, és megmondom a magamét, az biztos!

Dániel csak fásultan bólintott, képtelen volt most belemenni a ház örökös háborújába. Ahogy próbált elosonni a résnyire nyitott ajtó mellett, a felette lévő fordulóból nehéz, kimért léptek zaját hallotta. Fekete Zoltán jött lefelé a negyedik emeletről, hóna alatt egy vaskos, kék gyorsfűzővel, amiben a ház pénzügyeit őrizte.

– Kelemen úr, remélem, este magára is számíthatunk – állította meg Dánielt a közös képviselő, szemüvegét igazgatva. Fáradt volt, de a bürokrácia iránti elkötelezettsége mégis egyenes tartást adott neki. – Sorsdöntő szavazás lesz. Ha most nem emeljük meg

a keretet, a gépészet teljesen felmondja a szolgálatot. Nem halogathatjuk tovább a felelős döntéseket.

Dániel a zsebébe süllyesztette a telefont, ami újabb néma rezgéssel jelezte, hogy a főnöke már hívja. Fekete Zoltán szigorú, mégis magányos alakjára nézett, majd lepillantott a résen át még mindig figyelő Erzsi néniire. Megértette, hogy ebben a házban mindenki a saját maga által épített börtönből próbál kitörni, és a ma esti lakógyűlésen a feszültség elkerülhetetlenül robbanni fog.

4. Suttogások a fordulóban

Noé Dinamó

Fekete Zoltán egy száraz bicentéssel nyugtázta Dániel bizonytalan hallgatását, majd nehézkes léptekkel indult tovább a földszint felé, ahol a hirdetőtáblát akarta még egyszer ellenőrizni. Miután a közös képviselő léptei elhaltak a lépcsőfordulóban, Erzsi néni ajtaja még szélesebbre tárult. Az idős asszony, mint egy lesben álló ragadozó, azonnal megragadta a lehetőséget, és vékony, erőtlennek tűnő, de meglepően szorító kézzel húzta közelebb magához a feszült fiatalembert.

– Ne hallgasson rá, Dánielkám, csak a pénzt akarja kiszedni belőlünk – suttogta az asszony, miközben gyanakvón sandított a lépcsőház sötétebb sarkai felé. – De nem is ez a legnagyobb baj itt. Figyeljen rám... Maga okos fiú, látja, mi folyik itt. A múlt éjjel, pont amikor maga ott fent virrasztott – tudom én, égett a lámpa a konyhájában –, láttam valamit az ablakból.

Dániel fáradtan sóhajtott, de a kíváncsiság és a feszültség mégis arra készítette, hogy félfüllel odafigyeljen. A telefonja a zsebében újra megremegett, de most nem vette elő. Erzsi néni arcán az értesültség diadalmas, mégis kissé ijesztő mosolya derengett át.

– A Bálint, tudja, a biztonságiőr a másodikon... – folytatta Erzsi néni, közelebb hajolva, hogy még a falak se hallják. – Tegnap hajnali háromkor jött meg a szolgálatból. De nem a saját ajtaján ment be az Encihez. Az Erzsi mama sógorának a lakáskulcsa volt nálánál, azé, ami üresen áll a harmadikon. És nem egyedül ment be! Egy olyan vaskos, barna borítékot szorongatott, mint amilyeneket a bankok küldenek, amikor már nagy a baj. Ráadásul utána láttam a Biankát is leszaladni a lépcsőn, tiszta ideg volt a kislány. Valami nagyon nincs rendjén azzal a lakáshitellel, és a Bálint keze is benne van a dologban,

megmondtam én!

A hír úgy koppant a csendes lépcsőházban, mint egy elejtett kulcscsomó. Dániel agyán átfutott a gondolat: ha Bianka és Máté lakása veszélyben van, és Bálintnak valami köze van az üresen álló lakások körüli ügyekhez, akkor a ház felújítási alapja körüli vita csak a jéghegy csúcsa. Az idős asszony szavai mögött felsejlett a Vászoly utca 6. lakóinak egymásba fonódó, kétségbeesett játszmája, ahol mindenki a túlélésért küzd, miközben a falak lassan mindent elárulnak róluk.

5. A zsarolás hálója

Péter Szikra

Dániel döbbenten meredt az idős asszonyra, akinek a szemei szinte szikráztak a titkok birtoklásának örömétől. Erzsi néni azonban még nem fejezte be. Még közelebb hajolt, lehelete gyógytea és fodormentás cukorka keverékét árasztotta, miközben hangját egészen halk, fojtott suttogássá fogta vissza.

– És ez még mind semmi, Dánielkám – folytatta az asszony, ujjal bökve meg a férfi karját. – Az igazi komédia csak ezután kezdődött. Tegnap éjjel ugyanis nemcsak a Bálintot láttam ólálkodni a sötétben. Hajnali kettő körül gyanús neszekre ébredtem a folyosóról. Szent meggyőződésemm volt, hogy egy besurranó tolvaj matat a zárakkal, így azonnal tárcsáztam Toemai főtörzset, a körzeti rendőrünket.

Az idős könyvelő arcára ekkor gúnyos, diadalmas vigyor ült ki. Elmesélte, hogy feszült várakozás után a kukucskálón keresztül nem egy bilincsbe vert rablót látott, hanem magát a zavarodott Toemai főtörzsöt, amint sietősen, a zubbonyát igazgatva lép ki dr. Bordás András lakásából. Nem a folyosóról jött, hanem egyenesen a negyvenhat éves Etelka mellől, miközben a nyolcvanegy éves professzor odabent mélyen aludt. Az idős mérnök bizonyára éppen a háromhatvanas kenyérről vagy Nikolai Tesla váltóáramáról álmodott, mit sem sejtve a felesége éjszakai „komolyzenei” vendégéről.

– Gondolhatja, Dánielkám, hogy nem hívtam a kapitányságot – suttogta Erzsi néni, és cinkosan kacintott. – De reggel a kukáknál már elkaptam Etelkát. Megmondtam neki kerek perec: vagy elintézi a rendőrével, hogy végre csend legyen a házban, és Toemai megbüntesse a folyosón éjjelente zajongó, futárkodó Mátét meg a többi tiszteletlen ficsúrt, vagy András úr fülébe jut, hogyan vigyáz a főtörzs a rendre, amíg ő alszik.

Dániel érezte, hogy a hideg futkos a hátán. A Vászoly utca 6. nem csupán egy omladozó, vékony falú társasház volt, hanem a zsarolások, a túlélési játszmák és az elfojtott drámák fojtogató mikrovilága. Ahogy Erzsi néni elégedett arcát nézte, a saját titkos, éjszakai döntése – a menekülés a kiégésből – egyszerre tűnt elkerülhetetlennek és félelmetesen törekenynek ebben a pókhálóban.

6. Titkok a lépcsőfordulóban

Kata Szikra

Dániel még válaszolni sem tudott Erzsi néni hideglelős beszámolójára, amikor a második emeleti lépcsőfordulóban csikordult a nehéz ajtó, és bizonytalan léptek zaja törte meg a fojtogató csendet. Bálint lépett ki a folyosóra, de a tőle megszokott, határozott biztonsági őr tartásnak nyoma sem volt. Arca hamuszürke volt, ujjai görcsösen szorították a telefonját, amelynek kijelzőjén még ott derengett a céges chat utolsó, mindent romba döntő üzenete Erikától.

A kávéfőző melletti ártatlan mosolyokból és a túlórák csendjéből indult minden, de ami egy elhúzódó projekt alatti ártalmatlan flörtnek tűnt, az most, a pozitív terhességi teszt fotójával egyetlen csapásra megkerülhetetlen, fojtogató valósággá vált. Bálint szinte érezte a lába alatt ingoványossá váló talajt. Bent, a lakásban Enci várta, az a nő, akivel évek óta építették közös életüket abban a lakásban, ami Erzsi néni sógoráé volt – s akivel az öregasszonyt a pletykák szerint egykor igen szoros, intim szálak fűzték össze. Most azonban a morális nyomás és a lebukás szele sokkal közelebbinek tűnt, mint bármikor. A céges folyosókon átfutó csendes pillantások helyét az éjszakai, feszült telefonhívások vették át. Hogyan léphetne be a lakásba Encihez, miközben a felelősségvállalás súlya és a vállalati pletykagép fenyegetése egyszerre nehezedett a vállára? Ha a viszony kitudódik, nemcsak a magánélete, de a biztonsági cégnél nehezen felépített pozíciója is kártyavárként omolhat össze.

Erzsi néni azonnal észrevette a fiatalembert. Tekintete egy pillanatra megenyhült – a házban terjengő pletykák szerint az idős asszony és Bálint között sokkal mélyebb, eltitkolt vérségi kötelék húzódott, mint amit bárki be mert volna vallani.

– Csak nem sűrű a szolgálat, Bálintkám? – kérdezte Erzsi néni, de a hangjából most hiányzott a korábbi élcelődés, mintha megérezte volna a fiúból áradó feszültséget.

Bálint csak gépiesen bólintott, meg sem hallva igazán a kérdést. Dániel szótlanul figyelte a jelenetet. Ott álltak a Vászoly utca 6. nyomasztó lépcsőházában, mindhárman a saját titkaik és elfojtott drámáik fogságában, miközben a vékony falakon túl a ház lassan, de biztosan emésztette fel a lakói jövőjét.

7. A láthatatlan háló

Kardos Gábor

A lépcsőház sárgás, vibráló fénye rideg árnyékokat vetett a sötétedő falakra. Bálint görcsösen a zsebébe süllyesztette a telefont, mintha a fizikai takarás meg nem történtté tehetné a kijelzőről rásivító valóságot. Egyetlen kép, egyetlen meggondolatlan éjszakai üzenet elég volt ahhoz, hogy a gondosan felépített, biztonságosnak hitt kártyavár összeomoljon. A feszültség szinte tapinthatóvá vált a szűk térben; a levegőben ott lebegett az elkerülhetetlen lebukás fojtogató illata.

Erzsi néni apró, madárszerű feje kissé félrebillent, ahogy a fiút fürkészte. Az idős asszony évtizedek óta csiszolt könyvelői precizitással tartotta számon a ház rezdüléseit, és most azonnal kiszúrta a diszharmóniát. Számára Bálint nem csupán egy szomszéd volt a sok közül, hanem egy olyan titok kulcsa, amelyet a múlt mély árnyékai őriztek. Tekintetében a gyanakvás mellett most furcsa, szinte fájdalmas féltés csillant meg, ami még inkább fokozta a helyzet drámaiságát.

Dániel, aki alig egy perce még a saját egzisztenciális válságának hálójában vergődött, most külső szemlélőként figyelte a drámát. Az adatelemző hűvös logikájával látta meg a mintázatot: a Vászoly utca 6. lakói nem csupán szomszédok voltak, hanem egymás foglyai is. A vékony, salétromos falakon átszivárgó suttogások és a zárt ajtók mögött rejtegetett titkok lassan, de szisztematikusan mérgezték meg mindannyiuk életét. Az ő titkos döntése – a menekülés a mókuserékből – hirtelen eltörpült a Bálint arcára fagyott rémület mellett.

A csendet végül a szuterén felől felszűrődő, tompa, torz komolyzenei dallam törte meg; Lugosi Jenő valószínűleg megint a régi, dicsőséges napok felvételeibe fojtotta a magányát. A nehéz, operai bariton vibrálása végigfutott a lépcsőház korlátján, felerősítve a paranoia és a megrekedtség érzését. Mindhárman tudták, hogy a látszólagos nyugalom csak álarc, amelyet a reggeli fényben újra fel kell majd ölteniük.

Bálint végül torkát köszörülve, halkán csak annyit felelt: „Sűrű, Erzsi néni. Nagyon sűrű.” Azzal gyors léptekkel megindult lefelé, elkerülve a közvetlen szemkontaktust. A zsebében meglapuló telefon azonban újból megremegett, jelezve, hogy a külvilág nem tágít, és a zárt ajtók mögött érlelődő vihar hamarosan menthetetlenül lesújt a Vászoly utca 6. törékeny mikrovilágára.

8. A törésvonalak mentén

Imre Cső

Dániel még percekig állt a sárgás fényben, hallgatva, ahogy Bálint sietős léptei elhálnak a földszint felé. A lépcsőház vékony falain át azonban máris újabb feszültség szivárgott be: a harmadik emeletről Máté és Bianka fojtott, elkeseredett vitája hallatszott. A megemelt hiteltörlesztők és az elszálló árak miatti szorongás szinte kézzelfogható volt a suttogó, mégis indulatos mondatokban.

Ekkor nyílt ki halk kattanással a nyolcas lakás ajtaja, és Köves Dezső, a ház mindenki által kedvelt Dezső bája lépett ki a folyosóra. Selymes, szürke kalapját megérintve köszönt Dánielnek, miközben egyik kezében egy tálca gőzölgő, friss pogácsát egyensúlyozott, a másik kezével pedig finoman megveregette a zsebét, ahol egy frissen „javított”, pecsétes parkolási igazolás lapult az egyik rászoruló szomszédnak. Dezső bá meleg, cinkos mosolya egy pillanatra elűzte a lépcsőház fojtogató ridegségét, igazi szomszédi menedéket nyújtva a feszült légkörben.

A melegség azonban gyorsan elillant, ahogy a negyedik emeleti forduló sötétjéből halk, kimért hangok szűrődtek le. Dr. Balog Henrik állt ott, élre vasalt öltönyében, jéghideg eleganciával támaszkodva a korlátnak. Mellette Fekete Zoltán, a szabálymániás közös képviselő szorongatta a jegyzetfüzetét, miközben az ügyvéd halkán, szinte barátián beszélt hozzá. Henrik pontosan tudta, milyen kétségbeesett harcot vív Máté és Bianka a hitelekkel, és ezt a gyengeséget most fegyverként készült használni.

„Zoltán úr, a ház állapota nem várhat” – suttogta Henrik, szemét a harmadik emeleti ajtón tartva. „A felújítási alap drasztikus megemelése az egyetlen törvényes út. Aki nem tudja fizetni a megnövekedett költségeket, az természetesen kénytelen lesz megválni az ingatlantól. Én magam is tudok olyan befektetőcsoportot, amely gyorsan és diszkréten átvállalná ezeket a lakásokat.” Zoltán, akit teljesen elvakított a bürokratikus precizitás

és a magány elől menekülő szabálykövetés, lassan bólintott, nem is sejtve, hogy egy profi kényszerárverező hálóját segíti szövögetni a legkiszolgáltatottabb lakók köré.

A szuterén felől ekkor bukkant fel Székely Ricsi, vállán egy kartonnyi, közvetlenül az osztrák határról hozott prémium kávéval és illatos öblítővel. Ricsi azonnal észlelte a feszültséget; barátságos kacsintással csúsztatott egy csomag kávé Dezső bá tálcájára, miközben szúrós szemmel nézett fel a negyedik emelet felé, ahol az ügyvéd hideg árnyéka vetült a lépcsőfordulóra. A Vászoly utca 6.-ban a szolidaritás és a könyörtelen érdekek láthatatlan háborúja ezzel végleg kezdetét vette.

9. A bűntudat nehéz kulcsai

Kővári Klára

Ricsi még odasuttogott valami bátorítót Dezső bának, de a lépcsőház fojtogató csendjét hirtelen nehéz, bizonytalan léptek zaja törte meg. Bálint lépett ki a második emeleti lakásból, arca sápadt volt, tekintete a semmibe révedt. A zsebében szüntelenül, tompán rezgett a telefon, mintha csak a saját zakatoló szívverése nyert volna mechanikus formát. Minden egyes vibrálás egy újabb kétségbeesett követelés volt Erikától – és az a bizonyos terhességi fotó, amit alig negyed órája kapott, még mindig ott égette a retináját, darabokra törve a jövőképét.

Bálint megállt a lépcsőfordulóban, és görcsösen belenyúlt a kabátzsebébe, hogy elnémítsa a készüléket. Ujjai azonban először egy vaskos, barna borítékra záródtak, amelyben halkan koccantak a lakáskulcsok. Ez a boríték egyszerre jelentett számára menekülőutat és egy feneketlen csapdát, amely végleg elnyeléssel fenyegette. A bűntudat szinte fizikailag fojtogatta, valahányszor Enci meleg, bízó tekintetére és közös otthonukra gondolt. Enci ott volt bent, gyanútlanul és szerelmesen, miközben ő egy egész párhuzamos élet romjait próbálta egyensúlyozni a szakadék szélén.

Ahogy elindult lefelé a kopott fokokon, az első emelet homályából egy ismerős alak lépett elő. Vincze Erzsébet, a ház mindent szemmel tartó Erzsi nénije állt az ajtaja előtt, kezében egy megsárgult konyharuhával. Nem a szokásos, számonkérő fürkészéssel nézett a fiúra; tekintetében ezúttal valami egészen más, egy mélyről jövő, elfedett féltés és gyanakvás furcsa keveréke ült. Az idős asszony pontosan tudta, kinek a lakásában élnek, és a sógorával kapcsolatos régi, eltemetett intim titkok árnyéka most szinte

kézzelfoghatóan lebegett közöttük a szűk folyosón.

„Bálint fiam...” – suttogta az idős asszony, hangja megremegett az aggodalomtól, de nem fejezte be a mondatot. Csak a barna borítékra nézett, amit a fiú ösztönösen próbált elrejteni a kabátja alá. A ház vékony falai mögött közben felhangzott Lugosi Jenő távoli, recsegő operaáriája a szuterénből, mint valami szomorú háttérzene a lakók elfojtott drámaíhoz. Bálint nem felelt, csak egy bocsánatkérő, elgyötört bólintással sietett el Erzsi néni mellett, miközben a zsebe újra vibrálni kezdett, könyörtelenül követelve tőle a vallomást.

10. Dráma a vászoly utcában

Zsombor Dénes

Bálint szinte repült lefelé a betonlépcsőkön, miközben a zsebében lévő telefon egyre hisztérikusabban vibrált. A képernyő felvillanó fénye a sötét lépcsőházban úgy festett, mint egy rabszolgatartó ostorának suhogása; a modern világ könyörtelenül utolérte őt a Vászoly utca 6. omladozó falai között is. Mire leért a földszintre, a kapualjból már behallatszott az a hang, amitől a legjobban rettegett: egy csecsemő vékony, szaggatott sírása. Erika ott állt az üvegajtó előtt, egyik kezében a telefont szorongatva, a másikkal egy olcsó, használt babakocsit rángatva a magas küszöbön át.

A dráma pillanatok alatt belakta a szűk, visszhangzó teret. Erika belépett a folyosóra, és a babakocsi azonnal eltorlaszolta a kijáratot, mintha csak Bálint menekülési útvonalát akarná végleg elvágni. „Nem veszed fel? Hónapok óta hitegetsz, Bálint! Nincs több tízperces hívás, nincs több 'majd utalom' hazugság!” – kiáltotta a nő, hangjában a kialvatlanság és a kétségbeesés feszültségével. A felelősség, amit Bálint eddig csak képernyőfotókon és némított chatekben próbált kezelni, most hús-vér valósággá vált, s rázúdult a rideg kőpadlóra.

Az első emeletről azonnal nyílt egy ajtó. Szabó Andrea rontott ki, kezében egy félkész süteményes tállal, arcára fagyott, kényszeres mosollyal próbálva elfedni a pánikot. „Csit-csit, drágáim, ne itt a folyosón, még felébred a ház!” – suttogta kétségbeesetten, miközben férje, Gábor a háttérben sápadtan húzódott vissza, a saját fenyegető csődjére és a felhalmozott sárga csekkekre gondolva. Andrea igyekezett elsimítani a helyzetet, mintha csak egy rosszul sikerült Facebook-posztot akarna moderálni, de a valóság túl

zajos volt a jótékony szomszédi mázhoz.

Eközben a korlátról igazi színházi páhollyá alakult a lépcsőforduló. Tibor bá, az ősz, morgós villanyszerelő könyökölt ki az első emeleti vaskorlátra, s némán, rezignált képpel mozizta a kibontakozó családi csődöt. Számára ez a modern generáció csak egy érthetetlen, kapkodó massa volt, akik képtelenek szembenézni a tetteikkel. Bálint érezte a tekintetét, és a pánik teljesen elhatalmasodott rajta; nem bírta a nyomást, a szomszédok bíráló pillantásait és Erika zokogását.

Megfordult, és mint akit űznek, rohanni kezdett felfelé. Elkerülve a saját lakását, ahol Enci várta, egészen a negyedik emeletig szaladt, és vadul dörömbölni kezdett Tóth Márk ajtaján. A fiatal egyetemista álmosan, fülhallgatóval a nyakában nyitott ajtót, a szobájából fojtogatóan áradt a vizsgaidőszaki rendetlenség és az olcsó instant tészta illata. Bálint szinte betört a lakásba, kérlelő tekintettel lökve félre a srácot: „Csak tíz percre... kérlek, Márk, csak hadd bújjak be hozzád!” – suttogta, miközben a földszintről még mindig felhallatszott a gyereksírás vészjósló, elnémíthatatlan moraja.

11. Erika és Enci

Kata Szikra

...tészta illata. Márk értetlenül pislogott, miközben Bálint szinte berobbant a szűk előszobába, maga után lökve az ajtót. A garzonban még ott lebegett az éjszakai fülledtség: az olcsó dohányfüst és egy női parfüm édeskés, nehéz illata, ami egy alig egy órája távozott lány nyomait őrizte. Márk fiatalos, felelőtlen szabadsága szinte fojtogatta a sarokba szorított férfit, aki az ablakhoz lépve próbált levegőhöz jutni.

Közben a másodikon a vékony falak már régen elárulták a drámát. Enci lassan lépett ki a folyosóra, sötét haja ziláltan omlott a vállára. Rövid, smaragdzöld selyemköntöse alig takarta a testét, a hűvös lépcsőházi huzatban kirajzolódtak nőies idomai, mégis dacos, fenséges tartással állt a korlátnál. Nem csupán dühös volt; a belőle áradó, sértett és nyers szexualitás feszültséggel töltötte meg a teret, ahogy a negyedik emelet felé nézett.

„Bálint!” – kiáltotta, s a hangja mély volt, bársonyos, mégis úgy vágott át a folyosón, mint a penge. Tudott Erikáról, sejtette a titkokat, de a férfi gyáva menekülése jobban fájt neki minden anyagi bizonytalanságnál. Odalent, a földszinten Erika még zokogott, de

Enci szoborszerű, fojtogatóan vonzó alakja a lépcsőfordulóban mágnesként vonzotta a tekinteteket, elnémítva a lenti veszekedést.

A szomszédos ajtóból Varga Nóra lépett ki, selyempizsamájában is elegánsan. Tekintete egy tizedmásodpercre elidőzött Enci válláról lecsúszó köntösén, s a szemében a sajnálat mellett valami egészen más, mélyebb és intimebb kíváncsiság villant meg. A Vászoly utca 6. falai mögött a vágyak és elfojtások bonyolult hálójá feszült; Nóra karba tett kézzel lépett közelebb a lányhoz, mintha védelmezni akarná őt a férfiak gyávaságától.

Bálint a negyedik emeletről letekintve, Márk válla mögül látta a jelenetet, és úgy érezte, csapdába esett. A lépcsőház nem csupán beton és omló vakolat volt többé, hanem a testek, a ki nem mondott vágyak és a fenyegető felelősség vibráló arénája, ahol a menekülés minden egyes lépcsőfokkal nehezebbé vált.

12. A kávé illata és a folyosói diplomácia

Molnár Ildikó

A Vászoly utca 6. lépcsőházi akusztikája vetekszik a főkatedrálisokéval, így Enci drámai kiáltása nemcsak Bálint gerincén futott végig hideg borzongásként a negyedik emeleten, de a földszinti postaládáknál is rezgésbe hozta a levegőt. A lakóközösség ilyenkor rutinszerűen feszíti rá a fülét a bejárati ajtók kémlelőnyílásaira; a fanyar igazság az, hogy itt még a családi tragédiákat is a közösen fizetett lépcsőházi világítás mellett fogyasztják. A dráma azonban nem válogat, a smaragd selyemköntös látványa pedig hatékonyabban bénította meg a ház belső keringését, mint egy váratlan vízelzárás.

Odalent, a földszinti kisbolt félhomályában Szilágyi Marika néni éppen ekkor bonyolította le a napi titkos gazdasági csúcstalálkozót Székely Ricsivel. A bálgúnár csempész egy gyanúsan nehéz, kék sporttáskát csúsztatott át a pult alatt, amelyből a bécsi pörkölésű, prémium kávé és az osztrák öblítők összetéveszthetetlen, nyugati jólétet árasztó illatkeveréke szivárgott ki. Marika néni rutinos mozdulattal, a tegnapi akciós újságok alá süllyesztette a szállítmányt, hiszen a pult alól mért csempésztett fekete tartotta életben a ház lakóit a havi sárga csekkek sokkja után.

Az idillt csak Király Aladár jelenléte fenyegette, aki dörzsölt, kapzsi tekintettel ólálkodott a lépcsőfordulóban. Aladár esküdt ellensége volt Ricsinek, leginkább azért, mert a fiút mindenki szerette, amiért nem nyúzta le a lakókról a bőrt is, ellentétben Aladár sajátos

üzleti etikájával. Aladár most is résen volt, mint egy túlbuzgó adóellenőr, és már épp kinyújtotta volna a nyakát, hogy belenézzen a sporttáskába, amikor a másodikon kibontakozó szerelmi háromszög – vagy inkább sokszög – hangjai elérték a kritikus decibelszintet.

Marika néni, aki a ház információs diszpécserként pontosan tudta, mikor kell elterelni a figyelmet, szárazon köhintett. „Na, Aladár, ahelyett, hogy itt szaglászik, inkább nézze meg, mit csinál a felesége barátnője ott fent a selyemben. Vagy magának talán jobban tetszik a Bálint?” – kérdezte olyan fanyar éllel, hogy Aladár azonnal elvörösödött, és zavartan a lépcső felé fordult. Ricsi csak elmosolyodott, meglazította a bőrdzsekijét, és zsebre dugott kézzel kilépett a folyosóra, mintha az egész cirkusz csak az ő belépőjét készítette volna elő.

A lépcsőházban álló feszültséget végül a szuterénből feltörő, olcsó koccintós szagával keveredő ária tompította, de a második emeleten Nóra és Enci között még mindig vibrált a levegő. Bálint odafentről, Márk lakásának biztonságából figyelte, ahogy a privát kálváriája a ház legújabb, ingyenes színházi előadásává növi ki magát, ahol a nézők éppen most bontják ki az első zacskó pult alól vásárolt, vámmentes kávé.

13. Sötét fellegek a harmadikon

Péter Szikra

Bálint odafentről, Márk lakásának biztonságából figyelte, ahogy a második emeleten egy pillanatra megfagy a levegő, de a Vászoly utca 6. igazi drámái ritkán maradtak meg egyetlen szinten. Az első emeleten halk kattanással nyílt ki a 3-as ajtó: Vincze Erzsébet, a ház önjelölt őre és lelkiismerete, Erzsi néni dugta ki a fejét. Meggyötört, de éber tekintetével azonnal letapogatta a lépcsőházat. Nem a fiatalok szerelmi csatározása aggasztotta; az ő tapasztalt fülét a harmadik emeletről áradó, nehéz, fojtogató csend ütötte meg.

Odafent, a harmadik emeleti lakásuk félhomályában Horváth Bianka az asztalnál ült, ujjai görcsösen szorították a legújabb banki felszólítást. Vele szemben Molnár Máté ült, még mindig a sárga ételfutár-kabátban, amitől az egész konyha ázott szintetikus szagot árasztott. Máté szemei alatt mély, fekete karikák sötétlettek a huszonnégy órás éjszakai műszak után; a robogó és a fagyos eső elszívta minden erejét. Az elszálló lakáshitel-

törlesztők könyörtelenül darálták fel a jövőjüket, és a megfeszített munka ellenére is úgy érezték, mintha futóhomokon próbálnának várat építeni.

Ekkor súlyos, kimért léptek zaja verte fel a lépcsőház visszhangját. Dr. Balog Henrik ereszkedett lefelé a tizedikről, jéghideg eleganciájával szinte kettéhasítva a teret. Élre vasalt sötét öltönyében, kezében a kemény bőr aktatáskával olyan volt, mint egy baljós végrehajtó angyal. Amikor elhaladt a harmadik emeleti, félig nyitva felejtett ajtó előtt, léptei egy pillanatra lelassultak. Nem szólt egy szót sem, de az a fagyos, elemző pillantás, amit a meggyötört fiatalokra vetett, felért egy halk ítélettel. Henrik pontosan tudta, hány havi elmaradás választja el ezt a fészket a kényszerárveréstől.

A feszültséget Fekete Zoltán megjelenése tetézte, aki a negyedikről sietett lefelé, hóna alatt a ház felújítási alapjának vastag dossziéjával. A szabálysértés közös képviselő meg sem hallotta a második emeleti veszekedést, céltudatosan lépett oda Mátéhoz, aki épp az ajtóban állva próbált levegőhöz jutni. „Máté, a felújítási alap rendkívüli befizetése már két hetet késett! A tetőszigetelés nem várhat, a ház szabályzata mindenkire vonatkozik!” – méltatlankodott Zoltán, bürokratikus pajzsa mögé bújva saját magánya előtt.

„Hagyja már békén őket, Zoltán!” – csattant fel Erzsi néni hangja az első emeletről, miközben energikusan lépkedett felfelé a fokokon, kezében egy tál meleg levessel, amit eredetileg talán magának szánt. „Nem látja, hogy a fiú alig áll a lábán? Maga csak a papírjait bújja, miközben a tisztességes emberek beleszakadnak a munkába! Inkább azokkal foglalkozzon, akik a lakók nyomorából gazdagodnak!” – vetett egy dühös pillantást a földszint felé tartó dr. Balog Henrik hátára. Erzsi néni védelmezőn Bianka mellé állt, sárgaréz kulcscsomóját úgy szorongatva, mintha az a ház utolsó védőbástya lenne a kinti, rideg világ ellen.

14. Sötét fellegek a harmadikon

Kardos Gábor

Nem látja, hogy a fiú alig áll a lábán? Maga csak a papírjait bújja, de a valóságról fogalma sincs! – Vincze Erzsébet hangja szinte visszhangzott a lépcsőház vékony falai között. Fekete Zoltán elvörösödött, a dossziét szorítva próbált visszavágni, miközben dr. Balog Henrik szája sarka gúnyos félmosolyra húzódott a lépcsőforduló árnyékában. A

feszültség szinte tapintható volt a harmadikon, de nem ez a vita vetett véget a jelenetnek.

A falak mélyéből hirtelen baljós, fojtott morajlás hallatszott. A vékony válaszfalak mögött, a 7-es lakás irányából egyre hangosabbá vált a nagyteljesítményű ventilátorok monoton zúgása. Sipos Bendegúz bányászgépei az utolsó csepp energiát is kiszipolyozták a ház előregedett hálózatából. A lépcsőházi lámpák vibrálni kezdtek, halvány sárgás fényük ijesztő ütemben lüktetett a lakók arcán, majd egyetlen éles, csattanó hang kíséretében a teljes épület sötétségbe borult.

A hirtelen beállt csendet másodpercekkel később egy emeleti ablak dühös feltépődése törte meg. Dr. Bordás András rekedt, mégis dörgedelmes hangja úgy söpört végig a belső udvaron, mint a vihar: „Ha Nikola Tesla nem intézett volna nekünk váltóáramot, akkor ma meg lennénk lőve! De maguknak még a váltóáram méltósága is sok! $R = U/I$, ezt mindenkinek tudnia kellene, maga szerencsétlen analfabéta!” – üvöltötte a sötétségbe az idős mérnök, akinek szavait a tehetetlen düh fűtötte.

Fekete Zoltán zseblámpája azonnal felvillant, éles fehér fénypárazmája a hetedik lakás ajtaja felé mutatott. „Ez a Bendegúz! Már megint túlterhelte a hálózatot!” – kiáltotta a közös képviselő, hangjában a felgyülemlett magány és az elfojtott frusztráció tört utat. „A csillagászati közös villanyszámláért a bíróságig fogom vinni az ügyet! Ki fogom tenni a szűrét ebből a házból, ha ez az utolsó tette is az életemben!”

A sötétség leple alatt azonban másfajta drámák is lángra kaptak. Az első emelet sötétjében Szabó Gábor kezében megremegett a telefon: egy névtelen, fenyegető üzenet világította meg az arcát, miközben felesége, Andrea gyanakodva figyelte a szomszédos szobából a hirtelen csendet. A zárt ajtók mögött a paranoiás éjszakai fények gyúltak ki: a képernyők kék derengése, a titkok, amelyeket a nappali fény elfedett, most a vaksötétben kezdtek el igazán lélegezni.

15. Fények a szakadék szélén

Noé Dinamó

A hirtelen beállt sötétség nemcsak a lépcsőházat, de a 12-es lakást is fojtogató csendbe burkolta. Marietta a vaksötétben is pontosan hallotta a neszeket: anyja, Kerekes Lívia remegő kézzel tapogatózott a szekrény mélyén, ahol a receptköteles dobozok és

nyugtatók lapultak. A gyógyszerek halk csörrenése a lány számára felért egy vallomással. Pontosan tudta, hogy Livia miatta, az ő egyetemi tandíja miatt kockáztat mindent, és ez a bűntudatként feszülő teher szinte elszívta előle a levegőt.

Már nem bírta tovább. Marietta felkapta a nehéz vegyészkönyvét, és némán kisurrant a konyhából nyíló apró erkélyre. A Vászoly utca 6. és a szomszédos épület közötti szűk, sötét belső udvar olyan volt, mint egy feneketlen szakadék, de a túloldalon, a harmadik emelet magasságában hirtelen meleg, sárgás fény gyúlt. Ottó ablaka nyitva állt, a párkányon egy magányos gyertya lángja táncolt.

- Mari? - suttogta a fiú hangja a sötét mélységen át, és a lány arcát azonnal megérintette a megkönnyebbülés szele. A két ház közötti távolság nem volt több másfél méternél; egy jól irányzott, begyakorolt mozdulattal Marietta átlépett a szomszédos párkányra, ahol Ottó erős keze azonnal elkapta és biztonságba húzta.

Ottó szobájában a levegő teljesen más volt. Itt nem volt gyógyszerszag, sem a titkok nehéz, fojtogató pora. Csak a régi könyvek és az olcsó tea illata terjengett, miközben az udvarról még mindig felhallatszott Fekete Zoltán dühös kiabálása és a lakók zúgolódása. Ottó szó nélkül átadta a saját íróasztalát, megigazította a gyertyát, hogy Marietta nyugodtan tanulhasson, és leült a szoba sarkába. Ebben a csendes menedékben a lány végre fellelegezhetett, messze a Vászoly utca sötét, recsegő falaitól.

16. A kétcsíkos igazság

Molnár Ildikó

A Vászoly utca 6. rendkívüli lakógyűlései hagyományosan a kollektív idegösszeomlás és a lakótelepi bürokrácia nászából születtek, de a mostani, másod emeleti fordulón tartott szeánsz minden eddigit felülmúlt. Fekete Zoltán, a közös képviselő és a megkeseredett magány bajnoka, éppen a felújítási alap és a strangcsere elkerülhetetlen költségeit ecsetelte, miközben a lakók úgy szorongtak a huzatos lépcsőházban, mint az olcsó heringek a lejárt szavatosságú konzervben. A falakból áradó nyirkos hideget csak a felkorbácsolt indulatok fűtötték.

A tömeg szélén Bálint, a biztonsági őrök rezignált nyugalmaival támasztotta a korlátot, mellette Enci feszülten leste Fekete minden szavát, mintha a közös költség emelkedése személyes sértés lenne. Alig néhány lépcsőfokkal lejjebb Erzsébet néni, a ház nem hivatalos

megfigyelő-parancsnoka igazgatta a szemüvegét, tekintetével szinte röntgenezve Bálintot. A folyosói pletyka, miszerint a fiú Erzsi néni eltitkolt vér szerinti öröksége, szinte tapintható páráként lebegett a fejek felett, de a valódi vihar nem a múltból, hanem a jelen technológiájából érkezett.

Fekete épp a gépészeti árajánlat harmadik alpontjához ért, amikor Bálint zsebében megszólalt a telefon. Nem is akárhogy: a legolcsóbb, gyári csengőhang rikített bele a feszült csendbe. Bálint arca azonnal elvesztette maradék színét. Lapát kezével kétségbeesetten próbálta elnémítani a készüléket, de a sietségtől csak még jobban megnyomkodta a gombokat. A kijelző éles, kékes fénye egy pillanatra bevilágította a sötét lépcsőházi kanyart.

Enci, akinek a gyanakvása az utóbbi időben élesebb volt, mint a konyhakések, egyetlen villámgyors mozdulattal kitépte a telefont a férfi kezéből. A kijelzőn egy frissen érkezett üzenet villogott Erikától a kórházból, és egy fotó, amelyen egyértelműen egy kétcsíkos terhességi teszt szerepelt. „Ez meg mi a szar, Bálint?!” – Enci hangja úgy hasított végig a betonlépcsők között, mint a gyalugép. Fekete Zoltán tátott szájjal nézett le a papírjaiból, a strangok sorsa egy csapásra háttérbe szorult a Vászoly utca legújabb, élőben közvetített drámája mögött.

17. A lépcsőházi Nabucco

Imre Cső

Enci kiáltása még ott visszhangzott a bérház szűk lépcsőházában, amikor a nyolcas lakás ajtaja halkan megnyílt. Köves Dezső, a ház mindig gáláns, kalapos „Dezső bá”-ja lépett ki a folyosóra, kezében egy tálca még gőzölgő, friss tepertős pogácsával. Mögötte, a szuterén korlátjának dőlve Székely Ricsi, a ház bálgúnár csempésze vigyorgott, kezében egy frissen behozott, osztrák márkás kávéscsomaggal, amit épp Erzsi néninek szánt féláron. A lakógyűlés hivatalos menete végleg romba dőlt; a strangok ügye elhalványult a kétcsíkos igazság mellett.

Bálint tehetetlenül tárta szét a karját, de az arca nemcsak a lebukástól, hanem a kimerültségtől is szürke volt. Napok óta nem aludt egy órát sem, ahogy a harmadik emeletről lecsoszogó, falfehérre hajszott Máté és Bianka sem. „Nálunk már a tapéta is rezeg a falon” – mormogta Máté félájultan, Bianka vállára támaszkodva. „Ha Lugosi

művész úr még egyszer elénekli a Nabuccót hajnali háromkor, én magam vágom el a szuterén torkát!” – tette hozzá hisztérikus éllel Bianka, akinek a lakáshitel miatti szorongását az alvásmegvonás már a téboly határára sodorta.

A lépcsőházban állók közül senkinek sem kellett magyarázni a helyzetet. Lugosi Jenő, a lecsúszott ex-operaénekes éjszakai áriái ellen már a rendőrséget is kihívták. Toemai Zoltán főtörzs, aki maga is a rendőrzenekear mélyhegedűse, személyesen ment le előző éjjel a szuterénba, hogy csendháborításért megbírságot adjon az énekest. A dolog azonban váratlan fordulatot vett. Jenő, kezében egy pohár olcsó koccintóssal, csak fenségesen elmosolyodott, és gúnyos baritonján emlékeztette a főtörzs urat, hogy pontosan látta, melyik ajtón surrant ki lopva a hajnali szürkületben. Toemai elnémult: Etelka, a mérnök úr fiatal felesége és a „borozgatások” emléke túl drága titok volt ahhoz, hogy feljelentéssel kockáztassa.

„No, de kérem, a békeesség mindennél többet ér” – lépett közbe Dezső bá, és bűbájos modorával megskalpolta képzeletbeli kalapját a zokogás szélén álló Enci előtt, miközben a pogácsás tálat nyújtotta felé. „Egy kis sós tészta mindig segít a tisztánlátásban. Ricsikém, hozzá már fel a kocsiból abból a jófajta csokoládéból a fiataloknak, ráfér a házra a kényeztetés!” Ricsi azonnal ugrott, a tőle megszokott lazasággal véve a lépcsőfokokat, miközben Fekete Zoltán kétségbeesetten próbálta visszaterelni a szót a felújítási alapra, de a Vászoly utca 6. lakói már rég egy másik, sokkal sötétebb és emberibb dráma hálójában vergődtek.

18. A vádak éjszakája

Zsombor Dénes

Fekete Zoltán hiába próbálta a száraz tények és a felújítási alap Excel-táblázatainak pajzsával visszaverni az elszabaduló indulatokat, a Vászoly utca 6. lépcsőházában lévő feszültség elérte a kritikus tömeget. Vincze Erzsébet, a ház önjelölt és könyörtelen őre, Erzsi néni lépett előre a sötét folyosóról, arca a düh és a negyvenévnnyi elfojtott sérelem vörösében izzott. Nem kért szót; egyszerűen túlkiáltotta a zsibongást, és egyetlen mozdulattal söpörte le az asztalról Dezső bá álságos pogácsáit és Ricsi olcsó békéltető trükkjeit.

„Elég volt a jópofizásból! Azt hiszik, vak vagyok?!” – visította Erzsi néni, egyenesen

Toemai főtörzsre mutatva, aki hirtelen merev vigyort erőltetett az arcára. „Maga ne játssza itt a törvény őrét, Toemai úr, amikor éjszakánként Etelkához jár fel 'borozgatni', miközben a mérnök úr a váltóáramról álmodik a szomszéd szobában! De ne féljen, Bálint, magának is megvan a maga sara! Azt hiszi, nem láttuk azt a barna borítékot, amit Erzsi mama sógorától kapott? Azért a lakásért fizetett maga másképp, mint a tisztességes emberek!” A folyosón megfagyott a levegő, de Erzsi néni nem állt meg. Tekintetével rátapadt a sarokban meghúzódó Kerekes Líviára. „És maga, Lívia! A nagybeteg ápolónő! A fél házat maga tömi a receptre felírt, illegális pirulákkal, még a saját lányát, Mariettát is belekeveri ebbe a mocsokba, csak hogy legyen miből fizetni a tandíját!”

A vádak úgy záporoztak, mint a jégeső, és a lakógyűlés pillanatok alatt nyílt, kaotikus vádaskodásba torkolt. Az emberek egymás szavába vágva kezdtek üvölni, a régi sérelmek, a falakon áthallatszó zajok és a titkolt gyanúk egyszerre törtek a felszínre. De a harmadik emeleti fordulóban álló fiatalok számára ez a fizikai zaj szinte távolinak tűnt. Kelemen Dániel a korlátnak dőlve nézte a tomboló káoszt, de a szemei előtt csak a telefonja kijelzője világított. A Slack-értesítések úgy villogtak, mint a vészjelzők, a menedzsere üzenetei az elmaradt adatalemzések miatt szorították össze a torkát. Dániel tegnap éjjeli titkos döntése – hogy hétfőn bejelenti a felmondását, függetlenül attól, hogy nincs másik állása – most, ebben a sikoltozó, széteső mikrokozmoszban nyert végső értelmet. Inkább a bizonytalanság, mint ez a lassú, képernyők mögötti elsorvadás. Mellette Bianka a falat támasztotta, ujjai görcsösen szorították a telefonját, miközben az Instagram hírfolyamát pörgette teljesen mechanikusan. A képernyőn tökéletesen megvilágított, minimalista skandináv lakások képei váltakoztak boldog, sikeres fiatalok portréival – miközben ő a valóságban a Vászoly utca 6. omladozó vakolatát kaparta a körmével, és a torkában érezte a változó kamatozású lakáshitelük fojtogató súlyát. Máté kimerült, üres tekintettel nézte őt, a futárkodástól és a junior IT-s éjszakázásoktól beesett arccal. Mindketten tudták, hogy ez a ház nemcsak a strangok miatt rohad, hanem a reménytelenségtől is, ami őket is lassan, de biztosan felemészti.

19. A feszültség kémiaiája

A folyosóról kiáramló vádak és az ordítozás zaja elől Marietta szinte menekült. Az anyja, Livia nyilvános megaláztatása úgy érte a fülét, mint egy jéghideg pofon. Arcát elöntötte a forróság, vékony pamutruhája alatt pedig hevesen vert a szíve. Képtelen volt ott maradni a fojtogató porban és a lakógyűlés lincshangulatában; a belső udvar hűvösére, Ottó megnyugtató közelségére vágyott. Léptei gyorsan kopogtak a cementlapokon, ahogy a lépcsőház sötétebb kanyarulata felé vette az irányt.

A fordulóban azonban szinte beleszaladt dr. Bordás Andrásba. Az idős professzor ott állt a korlát mellett, mint egy letűnt kor megcsontosodott emlékműve, öltönyéből finom molyirtószag áradt. Mérgesen csóválta a fejét a fentről jövő ricsaj hallatán. „Káosz, tiszta káosz! – dünnyögte, és leereszkedő sajnálattal nézett a lányra. – A mai fiatalok semmit sem tisztelnek... Pedig ha Nikola Tesla nem intézett volna nekünk váltóáramot, akkor ma meg lennénk lőve! De maguknak még az alapok is idegenek. $R = U/I$, kedvesem, ezt mindenkinek tudnia kellene! Bezzeg én még ettem a háromhatvanas kenyérből, akkoriban még volt fegyelem és rend!”

Marietta megtorpant. Az anyja miatti elfojtott düh és a megalázottság hirtelen forró, dacos büszkeséggé alakult benne. Nem volt hajlandó eltérni az öregember atyáskodó gőgjét. Közelebb lépett a professzorhoz, nőies, fiatalos melege szinte megnyugtatta a lépcsőház fagyos levegőjét. Öntudatosan húzta ki magát, tekintetét egyenesen az idős férfi megfakult szemeibe fúrva.

„Az Ohm-törvény egy végtelenül leegyszerűsített, lineáris modell, mérnök úr – mondta Marietta, és a hangjában rejlő halk, mégis magabiztos tónustól András bácsi hirtelen elhallgatott. – A való világ nem ilyen steril. A feszültség, ami most ezt a házat szétfeszíti, nem elektronok áramlása egy zárt vezetőben. Ez tiszta biokémia. Amikor a receptorainkat előnti a kortizol és az adrenalin, a rendszerünk nem engedelmeskedik a maga statikus képleteinek. Én a vegyészmérnöki karon nem elméleti áramköröket tanulok, hanem a valódi folyamatokat: az entrópia megállíthatatlan növekedését.”

Az öreg professzor tátott szájjal nézett a lányra, a gőgös arckifejezést felváltotta a döbbenet. Marietta nem várt a válaszra. Elegáns, ringó mozdulattal megfordult, és hagyta, hogy a barackos parfümjének lágy illata még másodpercekig ott lebegjen a megzavarodott mérnök előtt. Érezte, ahogy a düh helyét átveszi a győzelem bizsergető, érzéki öröme, miközben sietős léptekkel elindult a belső udvar felé.

20. Határértékek a korláton

Molnár Ildikó

A Vászoly utca 6-ban a falaknak nemcsak füle van, de a jelek szerint diagnosztikai képessége is. Marietta győzelmi mámora, amit az imént dr. Bordás András felett aratott a lépcsőforduló elméleti fizikai csataterén, gyorsan elillant, amint leért a földszinti folyosó félhomályába. A házmeisteri bürokrácia és a lakótelepi mindennapok sűrű, nyirkos levegője itt mindig egy kicsit nehezebb volt, különösen most, hogy a lakógyűlés utó rengései még ott vibráltak a gangon. A pincébe vezető ajtó mellett, a sárgás fényű, pislákoló égő alatt egy jól ismert alak támasztotta a falat.

Szabó Gábor volt az, az első emeleti autószerelő, aki úgy festett, mint egy ember, aki épp most próbált meg egy svájci bicskával megjavítani egy felrobbanás előtt álló atomreaktort. Keze remegett, miközben a zsebébe süllyesztett egy jelöletlen, fehér műanyag flakont, amelynek kupakján ott virított Livia – Marietta anyja – jellegzetes, dőlt betűs, gyógyszerári filccel írt adagolási útmutatója. Gábor arca szürkés volt a kimerültségtől, szemei alatt mély, fekete árkok húzódtak a családi költségvetés és az elszálló hitelek miatti állandó szorongástól.

Marietta léptei lelassultak a cementlapokon. Vegyészhallgatói agya, amely alig néhány perce még az entrópia törvényeivel dobálózott, most azonnal vészüzemmódba kapcsolt. Pontosan tudta, mi van abban a flakonban: bivalyerős, receptköteles szorongásoldó, amit az anyja amolyan „szomszédi szolidaritásból” – és persze Marietta tandíjának finanszírozására – terített a házban. De a képlet itt nem stimmelt. A folyosói pletykákból és a gangon áthallatszó veszekedésekből mindenki tudta, hogy Gábor hetek óta masszív béta-blokkolókat szed a hirtelen fellángoló szívritmuszavaraira, amit ráadásul esténként némi olcsó sörrel próbál leöblíteni.

A lány megtorpant a lépcső aljánál. A fejében azonnal összeállt a halálos kémiai egyenlet: a béta-blokkolók és a Livia-féle nehéztüzérségi nyugtatók együttes hatása drasztikus vérnyomásesést, légzésdepressziót és akár keringési összeomlást is okozhat. Ez már nem a megszokott, ártatlan lakótelepi ügyeskedés volt a szürke zónában. Ez egy két lábon járó, ketyegő biokémiai bomba volt, amely bármelyik pillanatban felrobbanhatott az első emeleten, miközben Szabó Andrea gyanútlanul épp a következő jótékonyági muffinadagot süti a konyhában.

Marietta torka elszorult, ahogy a morális válaszut elé került. Ha most megszólal, és figyelmezteti a reszketeg autószerelőt, azzal közvetve lebuktatja az anyját, elvágva a család egyetlen biztos, bár illegális bevételi forrását, amiből az ő jövőjét építik. Ha viszont hallgat, Gábor talán már a holnap reggeli kapunyitást sem éri meg. Gábor lassan felnézett, észrevette a lányt, és zavartan próbálta még mélyebbre gyömöszölni a flakont az olajos munkásnadrág zsebébe. „Szia, Marietta... sietnem kell” – motyogta rekedten, de a lány látta, hogy a férfi pupillái már most tágak voltak a feszültségtől.

21. A ragadozó csendje a gangon

Kővári Klára

Marietta végül tett egy bizonytalan lépést Gábor felé, a hangja alig volt több suttogásnál. „Gábor bá... az a fehér flakon... ha a szívgyógyszerére szedi, abból baj lesz. Kémia. Összeomolhat a keringése.” Gábor rásandított a lányra, meggyötört arcán a felismerés és a szégyen keveréke suhant át, majd némán bólintott, és a zsebébe süllyesztette a pirulákat. Ám mielőtt bármelyikük megszólalhatott volna, a harmadik emeletről feltörő ordítózás visszhangja rázta meg a lépcsőházat, végigsöpörve a nyirkos cementlapokon.

Fekete Zoltán, a közös képviselő hangja reszelt a feszültségtől, ahogy a felújítási alap elmaradásait és a szabályzat pontjait kiabálta a folyosón. Vele szemben Horváth Bianka állt, akinek arcán a fáradtság és a tehetetlenség könnyei málódtak szét. „Nincs több pénzünk, Zoltán! Máté éjjel-nappal futárkodik, a törlesztőnk megduplázódott! Mit akarnak még tőlünk?” – kiáltotta a lány, miközben a mellette álló Máté görcsösen szorította a korlátot, válla elnehezedett a felújítás és a kilátástalanság súlya alatt.

Ekkor lépett elő a félhomályból dr. Balog Henrik. A tizedik lakás lakója, az élre vasalt öltönyös kényszerárverező ügyvéd jéghideg eleganciával siklott a vitatkozók közé. Jelenléte azonnal elnémította a folyosói zajt; még a vékony falak mögött fülelő szomszédok is visszatartották a lélegzetüket. Henrik arcán a legkisebb együttérzés jele sem látszott, csupán a ragadozók precizitása.

„Ha a szabályok és a ház anyagi biztonsága a tét, van egy végtelenül egyszerű, jogszerű megoldás” – mondta halk, fémesen csengő hangon, miközben bőrtáskájából kihúzott egy gondosan előkészített, pecsétetes iratot. Egy előre megírt vételi szerződés volt az,

amely Máté és Bianka harmadik emeleti lakására szólt. „Egy összegben kifizetem a tartozásaikat a háznak, és maguknak is marad egy minimális indulótőkék... egy másik, szerényebb élethez. Csak alá kell írniuk a szavazás előtt.”

A folyosón megfagyott a levegő. Fekete Zoltán papírai mögé bújva némán helyeselt a bürokrácia diadalának, miközben Bianka és Máté egymásba kapaszkodva nézték a papírt, amely az álmaik halálos ítéletét jelentette. Marietta a lépcső aljáról nézte a jelenetet, és a torka elszorult a felismeréstől: a Vászoly utca 6-ban a szegénység és a kiszolgáltatottság nemcsak betegséggé, de szabad prédává is teszi az embert.

22. A papír ígérete és a szürke szövetség

Imre Cső

A harmadik emeleti folyosó nehéz csendjét lágy, ritmusos léptek nesze törte meg. Köves Dezső, a ház lakóinak csak „Dezső bá”, kissé félretolt szürke kalapjában lépett ki a lépcsőház homályából. Finom, nyomdászathoz szokott szeme azonnal ráfordult a papírra, amelyet dr. Balog Henrik tartott a fiatalok felé. Dezső bá arcán az örökös, gáláns mosoly élt, de a tekintetében most hideg, szakmai dac derengett.

„Szép napot a szomszédságnak,” mondta meleg, dallamos hangján, amely azonnal megtörte a Balog ügyvéd által hozott fagyos feszültséget. Lépett egyet, és finoman megérintette a reszkető Bianka vállát, miközben kalapját tisztelettudóan megemelte a lány előtt. „Ügyvéd úr, maga mindig rendkívül elegáns. De ez a papír... nos, még az én ócska, pincében porosodó kézi présem alá sem lenne való. Túl sok rajta a kisbetűs rész a tisztességes szemnek.”

Balog Henrik arca egy pillanatra megfeszült, jéghideg tekintetével végigmérte a nyugdíjast. Pontosan tudta, ki az öreg, és bár bizonyítani sosem tudta, sejtette, mik készülnek a nyolcas lakás mélyén. „Köves úr, ez egy teljesen törvényes, mindkét fél számára előnyös magánjogi szerződés. Javaslom, ne avatkozzon olyasmibe, amihez nem ért” – felelte az ügyvéd, hangjában a fém rideg csikordulásával.

„Ó, én a papírhoz és a betűkhöz nagyon is értek,” felelte Dezső bá halk, de határozott tónussal. Ebben a pillanatban a lépcsőfordulóban feltűnt Székely Ricsi is, vállán egy karton prémium, osztrák import kávéval. Hanyag eleganciával dőlt a vékony vaskorlátnak, arcán azzal a dörzsölt, minden akadályt áthidaló félmosollyal, amivel a

határon is rendszeresen átcsúszott.

„Hadd lássam csak azt a papírt, Dezső bá,” szolt közbe Ricsi, miközben letette a kartont a cementlapra. Biankáékra kacsintott, mintha csak egy baráti sörözésre hívná őket. „Gyerekek, ne kapkodjatok. Máté, hoztam neked a német feszültségoldót, amit múltkor kértél, de látom, itt most nagyobb a feszültség, mint a hálózatban. Ügyvéd úr, nem korai még a keselyűtanács? A rendkívüli lakógyűlést még össze sem hívta a közös képviselő úr.”

Fekete Zoltán idegesen köszörülte a torkát a háttérben, a szabályzatok mögé bújva, miközben a szürke zóna két figurája – a hamisító és a csempész – láthatatlan, védelmező falat húzott a kiszolgáltatott fiatalok elé. Marietta a lépcső aljáról figyelte a jelenetet, és a torka elszorult: a Vászoly utca 6-ban a hivatalos törvények hideg szorításával szemben néha a törvényen kívüliek jelentették az egyetlen igazi menedéket.

23. Kihunyt neonok árnyékában

Péter Szikra

A harmadik emeleti folyosó feszült csendjét hirtelen nem emberi szó, hanem egy mélyről jövő, fémes csattanás törte meg az alagsor felől, amit egy tompa, sistergő pukkanás követett. A Vászoly utca 6. sárgás lépcsőházi lámpái kétszer pislantak, majd végleg kialudtak, sűrű, fojtogató sötétségbe borítva az egész épületet. Csak a lépcsőfordulók zölden derengő vészvilágításai hagytak hosszú, kísérteties árnyékokat a falakon, kiemelve dr. Balog Henrik merev arcvonásait és a fiatalok riadt tekintetét.

Az első emeleten szinte azonnal csapódott egy ajtó. Vincze Erzsébet – a ház lakóinak csak Erzsi néni – nehéz fém zseblámpájával a kezében lépett ki a folyosóra, melynek éles fénykévéje azonnal felhasította a homályt. „Na, tessék! Megmondtam! Hát persze, hogy megint a hálózat!” – kiáltotta fel a lépcsőházba, hangjában azzal az elszántsággal, amivel 1984 óta őrizte a ház rendjét. Nem volt szüksége világitásra, vakon is ismerte a lépcsőfokok minden apró hibáját. Lámpáját egyenesen a harmadik emeletre irányította, pontosan az ügyvéd jéghideg arcára célozva. „Csak nem az ügyvéd úr fagyos szerződéseitől ment el a feszültség?”

Mielőtt Balog Henrik válaszolhatott volna, egy másik ajtó is nyílt. Kovács Tibor, a 74 éves özvegy villanyszerelő csoszogott ki kopott papucsában, kezében egy gépzsírszagú,

nehéz bőrtáskával. „Hagyja már azt a lámpát, Erzsi, elvakít!” – morogta Tibor bá, de a szeme már rutinosan kereste a falba süllyesztett elosztószekrényt. „Biztos a hetediken pörögnek megint azok a fura számítógépek, vagy a harmadikon zárlatos valami. De amíg én élek, itt nem lesz sötétség.” Az idős ember azonnal bütykölni kezdte a biztosítéktáblát, miközben Erzsi néni hűsége fegyverhordozóként tartotta neki a fényt, büszkén irányítva a mentési munkálatokat.

A sötétség és a váratlan hiba pillanatok alatt kicsalta a többi lakót is a lakásokból. Dr. Bordás András dugta ki a fejét a kilences ajtón, és azonnal kinyilatkoztatott a sötétbe: „ $R = U/I$, ezt mindenkinek tudnia kellene! Ha Nikola Tesla nem intézett volna nekünk váltóáramot, most gyertyával botorkálhatnánk, mint a középkorban!” Fekete Zoltán, a közös képviselő a telefonja vakujával világítva rohant lefelé a lépcsőn. „Ez szabálytalan! Ki fogja fizetni a sürgősségi javítást? A felújítási alapból egy fillért sem engedek!” – méltatlankodott, miközben Dezső bá és Ricsi félmosollyal nyugtatták a háttérben.

Erzsi néni azonban egyetlen határozott kézmozdulattal intette le a közös képviselőt, miközben a másik kezével óvón húzta maga mögé a megriadt Biankát. „Zoltán, maga csak hallgasson a szabályzataival! Tibor megoldja, ahogy mindig. Maguk meg, fiatalok,” fordult Biankáék felé, „menjenek csak be hozzám egy meleg teára, amíg ez a jéghideg úriember itt kísért a sötétben.” A sötétség leple alatt a ház lakói, ha csak egy pillanatra is, de egyetlen védelmező szövetséggé kovácsolódtak a külső fenyegetéssel szemben.

24. A sötétség operája és a háromhatvanas fizika

Molnár Ildikó

mögé a két megszeppent harmadiki fiataalt, Biankát és Mátét, mintha dr. Balog Henrik már a lépcsőházi burkolatot is végrehajtási joggal fenyegetné. „Hagyja már a papírjait, képviselő úr! Inkább azt mondja meg, ki fizeti ezt a cirkuszt!” – kiáltott fel valaki a felsőbb szintekről, mire a sötétségben azonnal elszabadult a kollektív lakótelepi hisztéria. A vékony falak között úgy pattogtak a vádak, mint a zárlatos szikrák: ki a klímát, ki a mosógépet okolta, miközben a lépcsőház sötétje pillanatok alatt rögtönzött népgyűléssé alakult.

„Én még ettem a háromhatvanas kenyérből!” – dörögte túl a hangzavart dr. Bordás András, miközben felesége, Etelka szokás szerint sehol sem volt, hogy lecsillapítsa a

felbőszült zsenit. „Akkoriban a hálózatban még volt tartás! Ha Nikola Tesla nem intézett volna nekünk váltóáramot, most az ősember szintjén vakargatnánk a falat! De mit vár az ember egy olyan generációtól, amelyik azt sem tudja, hogy $R = U/I$? Ezt mindenkinek tudnia kellene, ez alapvető fizika, nem pedig holisztikus zagyvaság!” – bökött a sötétben a zsályailatú Bartha Zsófia felé, aki épp egy mécsessel próbálta megtisztítani a lépcsőforduló auráját a negatív entitásoktól.

Ekkor azonban, mintha csak a drámai csúcspontra várt volna, a szuterén felől felharsant a kultúra hangja. Lugosi Jenő, a lecsúszott ex-operaénekes, akit a hirtelen áramszünet megfosztott a saját régi felvételeinek lejátszásától, úgy döntött, élőben kárpótolja a lakóközösséget. A pince sötétjéből, olcsó koccintós szagú, de még mindig döbbenetesen tiszta baritonon zendült fel a Tosca imája, betöltve a beton lépcsőházat. A lakók egy pillanatra elnémultak; a fenséges ária és a pislákoló zöld vészvilágítás szürreális, szinte szakrális hangulatot kölcsönzött a tízlakásos káosznak.

A varázst Fekete Zoltán törte meg, aki zseblámpájával örülden hadonászva próbálta túlkiabálni a művészt. „Csendet! Azonnal fejezze be, Jenő! Ez csendháborítás! Tibor bá, könyörgöm, mondja, hogy csak egy biztosíték!” Tibor bá azonban csak komoran rázta a fejét, miközben zsíros ujjával a megolvadt műanyagot tapogatta. „Ez nem egy egyszerű biztosíték, Zoltán. Valaki odafönt nagyon megküldte a rendszert. Olyan meleg ez a tábla, mint a friss pogácsa.” A szomszédok tekintete szinte egyszerre tévedt a hetedik emelet felé, ahonnan a kriptobányász Sipos Bendegúz lakásából még a sötétben is hallani lehetett a nagyteljesítményű ventilátorok halkuló, haldokló surrogását.

25. Amikor kialszanak a közös álmok

Kővári Klára

A lépcsőházban terjengő sötétség nem csupán a fény hiányát jelentette, hanem egy nehéz, láthatatlan takarót, amely rátelepedett a lakók vállára. Horváth Bianka jéghideg, remegő keze a sötétben Máté tenyerét kereste, s amikor ujjai összefonódtak, mindketten érezték a ki nem mondott szavak súlyát. Az elszálló lakáshitel törlesztőrészletei és a félbehagyott felújítás költségei miatt amúgy is pattanásig feszült kapcsolatukban ez az áramszünet több volt egyszerű műszaki hibánál: a bizonytalan jövő fenyegető szimbólumává vált. Pár lépéssel lejjebb dr. Balog Henrik néma, elegáns

sziluettje tornyosult felettük, s bár az ügyvéd arcát elnyelte a homály, hideg, kalkuláló jelenléte fojtogatóbb volt, mint a lépcsőfordulóban égő zsálya füstje.

„Megmondtam, hogy ez a ház nem bírja el a modern hóbortokat,” suttogta Erzsi néni az ajtaja mögül, de hangjából most hiányzott a megszokott harciasság, inkább csak a magányos öregek fáradt szomorúsága derengett át rajta. Mellette Szabó Andrea állt, kezében az ételhordóval, amit eredetileg András bácsinak szánt. Andrea próbálta fenntartani a gondoskodó szomszéd álarcát, de a szíve hevesen vert a mellkasában. Pontosan tudta, hogy a férje, Gábor az első emeleten most is a műhely számláit bújja egy gyertya fényénél, és a családi költségvetésük egyetlen újabb váratlan kiadástól kártyavárként omlana össze.

Gábor valóban ott állt a forduló alján, arcát alulról világította meg a telefonja. Nem szólt semmit, csak a málló betonfalnak támaszkodott, mint aki a saját tehetetlenségét próbálja megtartani. Lili lányuk néhány fokkal feljebb ült a lépcsőn, dacosan a kijelzőjébe temetkezve, teljesen elzárkózva a szülei állandó, fojtogató anyagi szorongása elől. Ebben a sötétségben a generációk közötti szakadék nemcsak tapinthatóvá, de áthidalhatatlanná is vált: a szülők a túlélésért küzdöttek, miközben a gyerekek már egy másik világba menekültek a valóság elől.

„No, szomszédok, azért a sötétben is megismerni a jó kávé illatát, hoztam egy kis kóstolót, hátha jobb kedvünk lesz tőle,” hallatszott hirtelen Székely Ricsi barátságos, könnyed hangja a szuterén felől. A bálgúnár csempész még a legnagyobb bajban is képes volt a feszültséget oldani, de az olcsó osztrák import illata most kevés volt ahhoz, hogy elűzze a feszültséget. Dr. Balog Henrik halkán köhintett, és jéghideg hangja éles kontrasztot alkotott Ricsi melegségével: „A szomszédi szeretet nem fizeti ki a közös költséget, kedveseim. Ha a ház nem tudja fenntartani magát, a törvény nem fog válogatni az eszközökben.” Ez a mondat úgy csapódott le a sötétben, mint egy ítélet, újra emlékeztetve mindenkit a vékony falakon túli kíméletlen világra.

26. Testmeleg a tapintható sötétben

Kata Szikra

„...válogatni az eszközökben” – fejezte be a mondatot dr. Balog Henrik, s a jéghideg szavak úgy hulltak a sötétbe, mint az ónos eső. A lépcsőforduló fülledt melegében

Horváth Bianka megborzongott. Önkéntelenül is szorosabban simult Máté elgyötört testéhez, érezve a fiú pólóján átütő forróságot. Bianka érzékei a látás hiányában kiélesedtek: a nyakán legördülő izzadságcsepp hűvösségét, a falak dohos szagát és a saját, virágos parfümjének illatát figyelte, amely most tehetetlenül keveredett a lépcsőház feszültségével. Vágyott Máté megnyugtató érintésére, arra az intim, vad biztonságra, amit csak a férfi ölelése adhatott, de Máté tenyere most merev volt és görcsös, mintha a rájuk nehezedő adósság fizikai gátat emelt volna a bőrük közé.

Pár lépcsőfokkal lejjebb Szabó Andrea mély levegőt vett, s a sötétben ösztönösen megigazította selyemblúzának kivágását. Ricsi közelsége, a belőle áradó magabiztos, maszkulin energia és a prémium kávé intenzív aromája felkavarta a nőt. Gábor, a férje, ott állt mellette, de lélekben mérföldekre járt, maga alá temetve a műhely csődjétől való rettegéstől. Andrea nőiessége, amely éveken át háttérbe szorult a folytonos spórolás és a jótekingodó szomszéd szerepe mögött, most lázadni látszott a sötétben. Ricsi hanyag, mégis figyelmes félmosolya – amit inkább csak érezni lehetett, mint látni – egy pillanatra elhitette vele, hogy még létezik a világon melegség és törődés.

„A törvény valóban nem válogat, ügyvéd úr, de az embereknek még van szívük” – vágott vissza Ricsi halk, búgó hangon, miközben szinte észrevétlenül Bianka felé lépett egyet, helyet engedve a lépcsőn. A mozdulatban volt valami nyers, védelmező férfiasság, ami nem kerülte el a dacosan hallgató Szabó Lili figyelmét sem. A tinédzser lány a telefonja kékes fényében figyelte a felnőttek fojtott drámáját; a sötétség és a szülők elfojtott szexualitása, vágyai és félelmei nehéz párává sűrűsödtek a szűk térben. Ekkor hirtelen éles, sárgás fénycsóva hasított végig a folyosón, véget vetve az intim pillanatnak. Fekete Zoltán, a közös képviselő lépkedett lefelé a harmadik emeletről, kezében egy robusztus elemlámpával. A fény könyörtelenül végigpásztázta a jelenlévőket: Bianka elpirult, gyorsan elhúzódó arcát, Andrea zavartan lesütött szemét, és Henrik arcának rezzenéstelen, márványszerű hidegségét. „A biztosítékok rendben vannak, ez külső hiba lesz” – jelentette ki Zoltán katonásan, de a lámpa fénye alatt mindannyian tudták, hogy a házban nem a gépészet az egyetlen dolog, ami a végletekig túl van terhelve.

27. Hajnali léptek a vékony falakon

Kardos Gábor

Fekete Zoltán elemlámpájának sárgás fényköre megremegett a kopott betonon, ahogy a feszültség szinte fizikai akadályként sűrűsödött össze a lakók között. A sarokban, az egyes lakás félhomályos ajtónyílásában Erzsi néni alakja rajzolódott ki. Az idős asszony nem tágitott a kukucskálótól; száraz, vékony ujjai görcsösen kapaszkodtak a fakeretbe, miközben tekintetével a sötét lépcsőforduló legfelső, árnyékos zugát pásztázta. Pontosan tudta, ki rejtőzik a fenti fordulóban, ott, ahová a közös képviselő fénycsóvája már nem ért el.

Ekkor a második emeletről csoszogó léptek és egy rekedt, mégis kioktató hang törte meg a fojtogató csendet. Dr. Bordás András lépett elő a sötétből, kopott gyapjúkardigánját szorosan magára vonva, mit sem törődve a körülötte vibráló gyanakvással. „ $R = U/I$, ezt mindenkinek tudnia kellene, még egy ilyen áramszünet idején is! Ha Nikolai Tesla nem intézett volna nekünk váltóáramot, most mind meg lennénk lőve” – mormolta a mérnök-pedagógus, gyanútlanul pislogva a zseblámpa felé. „Etelka? Hol maradtál? Bezzeg a háromhatvanas kenyér idején még a gépészet is megbízhatóbb volt...”

De Etelka nem a férje mögött állt. A negyvenhat éves nő odafent, a harmadik emeleti forduló mélyén préselődött a hideg falnak, lélegzetét is visszafojtva. Mellette Toemai Zoltán főtörzs állt, akinek elegáns rendőri egyenruháján megcsillant a beszűrődő utcai fény. A férfi keze még hordozta a mélyhegedű vonójának finom tartását, de most ujjai mereven rándultak össze a zsebében. A levegőben olcsó koccintós bor és nehéz, fanyar női parfüm keveréke lebegett – a lebukás letagadhatatlan, bűnös bizonyítéka.

Erzsi néni ekkor halk, de pengeéles hangon megszólalt, szavait közvetlenül a fenti árnyaknak címezve: „Későre jár, főtörzs úr. És milyen különös, hogy a ház vékony falai hajnali háromkor mindig olyan hangosan közvetítik a nehéz bakancsok nesztét, amik a szuterén felől lopakodnak felfelé... Az embernek ilyenkor óhatatlanul eszébe jut, hogy nemcsak az áramot, de a nyugalmat is könnyen lekapcsolhatják ebben a házban.” A fojtott fenyegetés puskaporosként nehezedett a lépcsőházra; Etelka arca elfehéredett a sötétben, és tehetetlenül kulcsolta össze ujjait, miközben a férje odalent még mindig Tesla zsenialitásáról beszélt a gyanútlan lakóknak.

28. Algoritmusok hideg izzása a gang felett

Zsombor Dénes

Marietta ujjai remegtek, ahogy a telefon kijelzőjének hideg, kékes fénye megvilágította az arcát a sötét szobában. A képernyőn egy tökéletes, éles fotó világított: ő maga sétál rajta a Duna-parton egy idegen, jóképű fiúval, miközben boldogan nevetnek. A kép minden részletében hibátlan volt – a fények játéka a vízen, a kabátja gyűrődései –, mégis egy ócska, mesterséges intelligencia által generált hazugság volt az egész. Ottó küldte el neki pár perce, azzal a fojtogató szöveggel, hogy „Tehát ez az oka a sok tanulásnak”. A bizalom törékeny hálóját egyetlen gombnyomással tépte szét a digitális gyanakvás.

A vád abszurditása és a rideg bizonyosság, amivel Ottó a képet táalta, teljesen megbénította a lányt. Marietta nem védekezett, nem kezdett el magyarázkodni a generált pixelek torzulásairól, pedig vegyész hallgatóként pontosan tudta, milyen könnyű manipulálni a látszatot. A modern világ elidegenedése épp ebben csúcsosodott ki: a képernyők mögül már nem az igazságot keresték, hanem a legrosszabb gyanúik igazolását. Ottó, aki eddig a menedéket jelentette a szemközti ház harmadik emeletén, most egy láthatatlan bíróság rideg ügyészévé vált.

A lányra nehezedő nyomás amúgy is elviselhetetlen volt az utóbbi időben. Az egyetemi tandíj miatti szorongás, az anyja, Livia gyanús gyógyszeres dobozai a szekrény mélyén, és a folyosókon suttogott pletykák mind rátelepedtek a mindennapjaira. Úgy érezte, a jövője egy instabil kártyavár, amit most ez a hamis digitális vád végleg romba dönthet. A torkát fojtogató sírás elől a lakásból a lépcsőház hűvösébe menekült, ahol a vékony falakon át még mindig dr. Bordás András távoli, mormogó hangja szűrődött ki a váltóáramról.

A fordulóban szinte beleütközött Toemai Zoltánba. A főtörzs éppen lefelé tartott, egyenruhája kissé gyűrött volt, és még mindig a komolyzene nehéz, melankolikus csendje lengte körül. Amikor meglátta a lány vörös, kisírt szemét és a kezében görcsösen szorított telefont, a rendőri ösztöne azonnal élesedett. „Valami baj van, Marietta?” – kérdezte halk, mély hangján, ami hirtelen meglepő biztonságot sugárzott a fojtogató lépcsőházban.

Marietta nem bírta tovább tartani a gátat. Ahelyett, hogy elhallgatta volna, zokogva

mutatta meg a főtörzsnek a kijelzőt, és kiöntötte a lelkét a hamis képről, Ottó vádjairól és a modern technológia könyörtelen hazugságairól. Toemai Zoltán összevont szemöldökkel nézte a tökéletesre csiszolt digitális csalást. Sokat látott rendőrként pontosan tudta, hogy a legveszélyesebb fegyverek ma már nem az utcán dördülnek el, hanem a zsebünkben lapuló, fénylő dobozokban, amelyek lassan minden emberi kapcsolatot mérgezetté tesznek.

29. A gang őrzőjének meleg teája

Péter Szikra

...nem a sötét sikátorokban dördülnek el, hanem a gyanútlan lelkek ellen irányulnak a képernyőkön keresztül. A főtörzs megnyugtatóan Marietta vállára tette nehéz kezét. „Ne hagyd, hogy egy ilyen hamisítvány tönkretessen, Marietta. A pixelek nem hazudhatnak annak, aki ismeri a valóságot. Ha kell, utánanézek ennek az Ottónak, de most az a legfontosabb, hogy megnyugodj” – mondta halkan, miközben a lépcsőház hideg betonján visszhangzott a hangja.

Ekkor halk kattanással feltárult az első emeleti lakás ajtaja, és a résben megjelent Vincze Erzsébet, vagyis Erzsi néni ismerős, ősz feje. A hetvenkét éves asszony, aki 1984 óta lakott a házban, és akinek a szeme elől semmi sem maradhatott rejtve, már percek óta a kukucskálón át figyelte a folyosói drámát. Nem kellett neki algoritmusok vagy mesterséges intelligencia ahhoz, hogy felismerje a valódi emberi fájdalmat; évtizedes könyvelői múltja és a ház lakóinak alapos ismerete pontosan megmutatta neki, ha valahol felborult az egyensúly.

Erzsi néni határozott léptekkel lépett ki a hűvös gangra, kopott, de tiszta otthonkájában szinte azonnal betöltötte a teret. Nem törődve a huzattal, egyenesen Mariettához lépett, és gyengéden, de ellentmondást nem tűrően vette át a lány jéghideg, remegő kezét a meleg, ráncos tenyerébe. „Hagyd már azt a rendőrségi bikkfanyelvet, Zoltán!” – szólt rá Toemaira a tőle megszokott, dorgáló, mégis mélyen gondoskodó hangon. „A gyerekek nem nyomozásra van most szüksége, hanem egy meleg helyre és valakire, aki figyel rá.”

„Engedd el azt a villogó ördögi masinát, kislányom” – fordult vissza Mariettához, és óvatosan lefelé nyomta a telefont tartó kezét. „Az én időmben is beszéltek összevissza

az emberek, ha irigyek voltak, de legalább egymás szemébe kellett nézniük. Egy darab üveg ne mondja meg neked, ki vagy!” Erzsi néni szilárd, megnyugtató jelenléte falként magasodott a modern világ rideg, digitális bizonytalansága elé, azonnali menedéket nyújtva a zaklatott egyetemistának.

Toemai főtörzs tiszteletteljesen bólintott, elismerve az idős asszony megkérdőjelezhetetlen tekintélyét a házban. Tudta, hogy Marietta most a legjobb kezekben van. Ahogy Erzsi néni gyengéden beterelte a lányt a vanília- és kamillatea-illatú lakásába, a folyosó fojtogató hidege lassan oszlani kezdett, helyet adva a régi vágású, kézzelfogható emberi melegségnek.

30. A szuterén sziszegő titka

Noé Dinamó

A meleg kamillatea sem tudta sokáig marasztalni Mariettát Erzsi néni konyhájában; a mélyből felhallatszó, fojtott, ideges hangok szinte mágnesként vonzották le a lakókat a pince felé. Fekete Zoltán rendkívüli lakógyűlése a felújítási alapról végül a szuterén folyosóján, Lugosi Jenő kopott ajtaja előtt torpant meg. A levegő nehéz volt, a falakból áradt a nyirkos hideg, és a lakók feszültsége szinte tapinthatóvá vált a sötétben.

Ahogy Marietta leért a lépcsőn, a vegyésztechnikus lány finom szaglása azonnal valami idegen, édeskés, mégis fojtogató gáz jelenlétét érzékelte a levegőben. Nem a megszokott pincepenész volt ez, és nem is Ricsi csomagtartóból árult márkás öblítőinek illata. A sarokban álló, ezeréves gázkonvektor felől finom, szinte láthatatlan remegéssel szivárgott a veszély. Marietta szíve hevesebben vert, ahogy a gépészet rozsdás csatlakozásaira nézett.

„Azonnal ki kell mennie mindenkinek! Menjenek fel a gangra!” – kiáltotta Marietta, határozottan a vita közepébe vágva. „A régi konvektor gépészete veszélyes gázt szivárogtat. A zárt térben a koncentráció percek alatt elérheti a mérgezési határértéket, és elég egyetlen szikra!”

Az agg dr. Bordás András azonban gúnyos mosollyal lépett előre a tömegből, kezében egy kopott mérőszalaggal. „Ugyan már, kislány, ne beszéljen zöldségeket! Tiszta kontár beszéd!” – torkolta le a lányt, hangjában a régi katedrák megfellebbezhetetlen tekintélyével. „Én még ettem a háromhatvanas forintos kenyérből, és mérnökként

pontosan tudom, hogyan épül fel ez a rendszer. $R = U/I$, ezt mindenkinek tudnia kellene, a fizika törvényei nem változnak a maga ijedezése miatt!”

„De Bordás úr, ez nem fizika, hanem szerves kémia és előregedett tömítés!” – vágott vissza Marietta, elszántan védve a szakmai igazát, miközben Ottó biztató szavaira gondolt, aki mindig arra kérte, bízson a saját tudásában. „A szén-monoxid és a földgáz keveréke nem játék. Ha nem ürítjük ki a szuterént, mindannyian eszméletünket veszíthetjük!”

A tömeg morajlani kezdett, Toemai főtörzs gyanakodva szimatolt a levegőbe, miközben Erzsébet néni is közelebb lépett, mintegy védőbástyaként a lány mögé állva. A sötét folyosón a generációk makacssága és a tudományos tények feszültek egymásnak, miközben a sarokban lévő vascső halkan, de vészjóslóan tovább sziszegett.

31. Rezzenések a vékony falak mögött

Kővári Klára

Kelemen Dániel a második emeleti ablak sötét üvegének dőlve hallgatta a mélyből felszűrődő, fojtott morajt. A pincében zajló gázszivárgás riadalma csak tompa visszhangként ért el hozzá, de a ház falai most minden korábbinál vékonyabbnak tűntek. A lakók lépteinek üteméből, a becsapódó ajtók frekvenciájából az évek során akaratlanul is kirajzolódott előtte a Vászoly utca 6. láthatatlan térképe. Adatelemzőként megszokta, hogy mintázatokot keressen a káoszban, de ma este a saját élete tűnt a legkiszámíthatatlanabb egyenletnek.

Néhány órával ezelőtt küldte el a felmondását. A multis mókuskerékből való menekülés vágya, amely hónapok óta fojtogatta, most nehéz, jeges kőként ült a gyomrában. Ahogy a monitor halványkék fénye megvilágította az arcát, hirtelen rászakadt az egzisztenciális magány. Ebben a bizonytalan világban, ahol a lakáshitelek törlesztői havonta emelkednek, és a fiatalok, mint Bianka és Máté a harmadikon, a kimerültség szélén egyensúlyoznak a megélhetésért, az ő döntése felért egy ugrással a sötét szakadékba.

Az asztalán heverő telefon hirtelen felvillant, megtörve a szoba félhomályát. Dániel szíve nagyot dobbant, amikor a kijelzőre nézett. Egy ismeretlen számról érkezett SMS világított a képernyőn: „A döntésed nem maradt észrevétlen.” A hideg futott végig a hátán. Kitől származhatott? Csak a munkájára utalhatott, vagy a ház sűrű, egymásba

fonódó titkainak egyik szála ért el hozzá? Az adatok világában nincsenek véletlenek, de ez az analóg fenyegetés teljesen védtelenné tette.

Kinézett a folyosóra, ahol a sárgás fényű, pislákoló égő alatt éppen Szabó Andrea sietett el egy ételhordóval az idős Bordás András felé. Dániel meleg, mégis szomorú együttérzéssel figyelte a nőt, aki görcsös kedvességgel próbálta összetartani a széteső világát, miközben a férje, Gábor az adósságok súlya alatt roskadozott. Olyan tisztán látta a szomszédok elfojtott drámáit, mint a legprecízebb diagramokat, mégis végtelenül tehetetlennek érezte magát.

A telefonját szorítva lépett vissza a szoba csendjébe. A Vászoly utca 6. nem csupán egy omladozó társasház volt, hanem egy zárt ökoszisztéma, ahol mindenki a túlélésért küzdött a maga módján. Dániel rájött, hogy a magányos elemző szerepe megszűnt: az ismeretlen üzenettel ő is elválaszthatatlanul részévé vált a ház veszélyes, lassan robbanni készülő közös történetének.

32. Gáláns matt a harmadik emeletért

Molnár Ildikó

A Vászoly utca 6. előtti kopott padon a sakkfigurák csattanása adta a kora esti alaphangot. dr. Bordás András szigorú professzori tekintettel igazította meg a bátyáját, miközben szokásos monológját duruzsolta a váltóáramról meg a három forint hatvan filléres kenyérről. Köves Dezső, a 8-as lakás úriembere, angyali türelemmel bólogatott, s miközben elhúzott egy huszárt, magában pontosan tudta, hogy a professzor zseniális koponyája mennyire vak a gyakorlati élet kis szürkeségeire. András bácsi ugyanis legkisebb mértékben sem sejtette, hogy az ő végtelenül elegáns ellenfele a felső szinten egy precíziós kézi préssel gyártja a hiányzó közműigazolásokat és számlákat a megszorult lakóknak.

A kapualjból ekkor toppant ki Erzsi néni, szigorú tekintettel pásztázva a gangot, mint egy elszánt házi csendőr. Dezső bá azonnal megskalpolta a kalapját, és olyan ékes, békebeli bókkal köszöntötte az idős asszonyt, hogy Erzsi néni arca menten felderült. A bűvölet akkora volt, hogy a ház önjelölt ellenőre észre sem vette a kapuban elsurranó, gyanús bőrdzsekis alakot, aki alig két perccel korábban távozott Dezső bá lakásából egy frissen nyomott igazolással a zsebében. Erzsi néni vakfoltja a kalapos szomszéd iránt

terjedelmesebb volt, mint a ház beázott alagsori tárolója.

Odabent a lépcsőfordulóban közben Molnár Máté gyűrte a kezében a bank legújabb, fenyegető felszólítását. A harmadiki fiatalok törlesztőrészletei az egekbe szöktek, Biankával alig látták egymást a stressztől, és a kimerültségtől karikás szemű fiú már a feladás szélén állt. Dezső bá azonban a sakkparti szünetében óvatosan mellé lépett, és szelíd mosollyal egy borítékot csúsztatott a fiú dzsekijének zsebébe. A papír egy hibátlanul kivitelezett igazolás volt a bank felé – a haladékos jelentő mentőöv, amivel Mátéék nyerhettek némi lélegzetvételnyi időt.

„Szomszédosi szolidaritás, fiam, nem kell nagy feneket keríteni neki” – súgta Dezső bá fanyar mosollyal, majd visszasétált a padhoz, ahol Bordás professzor már türelmetlenül kopogtatta a faasztalt, mondván, hogy az Ohm-törvény nem várhat. A Vászoly utca 6. törvényei azonban egészen másképp működtek: itt a rideg bürokrácia és a tönkremenetel réme ellen néha egy kis szürke zónás gálánsság jelentette az egyetlen védőhálót.

33. Egyenruha és kalap párbaja

Kata Szikra

A lépcsőházi lámpák sárgás, vibráló fénye alatt szinte megállt a levegő. Erzsi néni pattogó vádjai még ott visszhangoztak a vékony falak között, amikor Toemai Zoltán főtörzs őrmester arca hirtelen bíborvörösre váltott. A mélyhegedűs rendőr, aki eddig a szomszédi békesség látszatát próbálta fenntartani Etelka éjszakai látogatásai mögött, megérezte a veszélyt. Hogy elterelje a figyelmet a saját titkairól és tisztázza magát az idős asszony csípős megjegyzései alól, kihúzta magát, tekintetéből elpárolgott minden barátságos nyájasság, és felvette a hatóság szigorú álarcát.

„Azonnal fejezzék be ezt a nem engedélyezett csoportosulást! Rendőri minőségemben elrendelem a gyűlés feloszlását! Kérem a személyi igazolványokat!” – csattant fel Toemai hangja, amely szokatlanul élesen vágott a szűk térbe. A mozdulat, ahogy a jelvényére tette a kezét, fojtogató feszültséget árasztott. A folyosón egybegyűlt nők közül többen – Szabó Andrea felgyorsult lélegzéssel, feszülő mellkassal, Horváth Bianka pedig Máté karjába kapaszkodva – visszafojtották a lélegzetüket. A hirtelen jött kényszerítő légkörben a hatalom nyers, férfias arroganciája csapott össze a ház

törékeny egyensúlyával.

Székely Ricsi azonban nem az a fajta volt, akit egy kék igazolványtok könnyen meghátrálásra kényszeríthetett. A szuterén bálgúnár csempésze lassú, ragadozószerű mozdulattal lépett előre. Testéből áradt a magabiztos, laza erő és a finom öblítőillat, ahogy csípőre tett kézzel, széles vállal állta el Toemai útját. „Ugyan már, főtörzs úr! Nem tetszik a műsor, hát inkább lekapcsolná a villanyt?” – lépett közelebb Ricsi, hangjában bújkáló gúnnyal és fenyegetéssel. „Magánterületen vagyunk, nem a járőrökcsiban. Kicsit sokat képzel magáról, nem gondolja?”

Mielőtt Toemai megszokott hivatali reflexei elragadták volna, Köves Dezső bá lépett a két férfi közé. A 8-as lakás idős úriembere végtelen eleganciával igazította meg a kalapját, miközben tekintete jéghideg, simogatóan veszélyes nyugalmat árasztott. Dezső bá finom, ápolt kezével egy csendes, elutasító mozdulatot tett a rendőr felé. „Zoltán fiam, ne keverjük a szolgálatot a magánélettel. A hatalom fitogtatása ritkán áll jól egy olyan férfinak, aki maga is a szürke homályban szeret sétálgatni éjszakánként” – mondta halkán, olyan gáláns, mégis megfellebbezhetetlen éllel, hogy a főtörzs keze lassanként leereszkedett a jelvényről.

A lépcsőházban lassan felengedett a dermedtség, de a pattanásig feszült pillanat hatása megmaradt. A nők tekintetében a rettegést felváltotta az elfojtott izgalom és a csendes csodálat a kiálló férfiak iránt. A Vászoly utca 6. falaiban ezen az éjszakán nem a törvény betűje, hanem az elfojtott vágyak, a csendes szolidaritás és a csábító dac aratott győzelmet.

34. Hatóanyagok és hallgatás

Noé Dinamó

A lépcsőházban még alig ült el a Toemai főtörzs és Dezső bá közötti feszültség füstje, amikor Marietta átlépte a Vászoly utca 6. nehéz bejáratí kapuját. A huszonegy éves vegyészhallgató fáradtan húzta maga után a táskáját, benne a laboratóriumi jegyzetekkel és a szerves kémiai képletekkel, amelyekben az anyag szerkezete mindig egyértelmű, kiszámítható és tiszta volt – ellentétben a lépcsőház nyomasztó, megfoghatatlan légkörével.

Ahogy felért a legfelső emeleti, 12-es lakáshoz, a kulcs halk koccanással fordult a

zárban. Odabent a receptköteles nyugtatók és a fertőtlenítők jellegzetes, fanyar szaga fogadta. Lívia, a kórházi ápolónőként végigdolgozott műszak után, fáradt mozdulatokkal pakolta ki az asztalon heverő táskáját, de a mozdulatai túl idegesek, túl kapkodóak voltak ahhoz, hogy elkerüljék Marietta figyelmét.

A lány szeme azonnal a nyitott szekrényajtó mögé tévedt. A precíz, molekuláris szintű gondolkodásmódja nemcsak a laborban működött: egyetlen pillantásból kiszúrta a hiányt. A dobozok elrendezése megváltozott, és két levél erős szorongásoldó hiányzott abból a készletből, amit a mama állítólag „visszavitt a kórházi raktárba”.

„Már megint adtál belőle valakinek, ugye?” – kérdezte Marietta halkan, miközben a hangjában megrepedt a látszólagos nyugalom. Nem volt szükség vádaskodó kiabálásra; a tények tiszták voltak, akár egy kémiai egyenlet. Lívia keze megállt a levegőben, tekintetében felsejlett a lebukástól való állandó rettegés, amit azonnal felváltott a keserű védekezés.

„Valakinek szüksége volt rá a házban, Marietta. Az emberek feszültek, a guta üt meg mindenkit ezen a gangon, én pedig... én csak segíték. És miből fizetnénk ki a következő félévedet, ha nem fognánk össze azokkal, akik fizetni is tudnak a nyugalomért?” – suttogta az anyja, elkerülve a lány tekintetét.

A torkát fojtogató gombóccal Marietta átlépett a kis szobájába, és az ablakhoz ment. A sötétedő belső udvar felett átnézett a szomszéd ház harmadik emeletére, ahol Ottó ablakában már égett a meleg fény. Tudta, hogy a jövője ára most ott lapul a szomszédok zsebében, apró, fehér pirulák formájában, és ez a láthatatlan veszély előbb-utóbb mindkettőjüket elnyeli.

35. A főrelé vak csendje

Péter Szikra

A lépcsőházi villanyóra-szekrény előtt dr. Bordás András arcán felizzott a szakmai felháborodás. Az öreg mérnök úgy érezte, a ház elavult hálózata az összeomlás szélén táncol a sok illegálisan rákötött géptől és a túlterhelt vezetékektől. „ $R = U/I$, ezt mindenkinek tudnia kellene ebben a nyomorult házban! Ha Nikolai Tesla nem intézett volna nekünk váltóáramot, akkor ma meg lennénk löve, de ezek azt hiszik, a hálózat végtelen!” – mormolta a bajsza alatt elszántan. Úgy vélte, a gépészet védelmében

azonnal cselekednie kell, mielőtt leég az egész épület, ahogy az a régi szép időkben sosem fordulhatott volna elő. „Bezzeg amikor én még ettem a 3.60 Forintos kenyérből, tisztelték a szakmát!” – tette hozzá, majd egyetlen határozott mozdulattal lecsapta a ház fő reléjét.

A kattanás visszhangja még ki sem hunyt, amikor a Vászoly utca 6. egyetlen másodperc alatt borult koromsötétbe. A lépcsőház lámpái kialudtak, a szuterénben pedig a mély, ablaktalan folyosót elnyelte a vaksötétség. Lugosi Jenő lemezjátszóján a gépies nyűszítéssel elhallgatott az opera, miközben a pincéből felhallatszó tompa morajlást éles csattanások törték meg.

A szuterén sötétjében elszabadultak az indulatok. Valaki durván egymásnak feszült a szűk átjáróban: egy elfojtott szitokszót éles sikoly követett, majd a falnak csapódó testek tompa puffanása hallatszott. A tolakodás közepette egy nehéz, fémesen csördülő tárgy – vagy talán egy vastag, lezárt boríték – hullott a hideg betonra, és gurult végig a lépcső tövében, miközben a sötétben kapkodó kezek surranása hallatszott.

Az első emeleten azonban már nyílt is a biztonsági láncsal kiegészített ajtó. Erzsi néni, aki a kukucskálón át a legkisebb rezzenést is figyelte, azonnal kimeredt a folyosóra, kezében egy öreg, sárgás fényű zseblámpával. „Mi folyik odalent már megint?! András, maga megint a hálózathoz nyúlt? Hát nem igaz, hogy ebben a házban egyetlen nyugodt estéje sem lehet az embernek, és a közös képviselő megint sehol sincs, amikor ég a ház – illetve most pont hogy sötét van!” – kiáltotta le szigorú, ellentmondást nem tűrő hangján a lépcsőfordulón át.

A zseblámpa keskeny fénynyalábja végigpásztázott a korláton, le egészen a szuterén lépcsőjéig, ahol a sötétben még ott lebegett az iménti összezapás feszültsége. A vak sötétségbe borult házban mindenki visszatartotta a lélegzetét, miközben a betonon fekvő, elhagyatott tárgy némán várta, hogy valaki megtalálja a csöndben.

36. A szabályzat íratlan vakfoltja

Molnár Ildikó

Erzsi néni zseblámpájának imbolygó, sárgás sugara éppen a szuterén lépcsőfordulóját pásztázta, amikor a negyedik emeletről kimért, súlyos léptek sora indult meg lefelé. Fekete Zoltán, a ház szabálymániás közös képviselője nem az a fajta ember volt, akit

egy mezei áramszünet eltántoríthatott volna a kötelességétől. Precíziós, hidegfényű LED-lámpájának vakító kúpja mögött pontosan úgy festett, mint egy járőrbiztos, aki a helyreállítandó rend reményében lép be a káosz övezetébe.

„Bordás úr! Már megint a főrelé? Megmondtam, hogy a gépészethez kizárólag engedéllyel lehet nyúlni!” – dörrent meg Fekete úr hangja, amely megremegtette a vékony falakat. Ám mielőtt az idős mérnök kifejthette volna a váltóáram és a háromhatvanas kenyér hanyatlása közötti egyenes arányosságot, Fekete úr éles fénysugara megállapodott a másodfokú pihenőnél. A sötétben ugyanis valaki – a kapkodásban vagy a vaksötétben elkövetett menekülés közben – egy méretes, laposra taposott kartondobozt hagytak pontosan a lépcső közeledő fordulójában.

A ház csődjét és saját magányát túlzott bürokráciával leplező közös képviselő arca egy pillanatra kővé dermedt. Az, hogy a fél ház sötétségbe borult és a szuterénben gyanús neszek hallatszottak, csupán műszaki fennakadás volt a szemében; az viszont, hogy a menekülési útvonalat egy jelöletlen hullámpapír akadályozza, már a társasházi Szervezeti és Működési Szabályzat kirívó megsértését jelentette.

Fekete úr teátrális mozdulattal húzta elő zakója belső zsebéből az elmaradhatatlan, neon-sárga figyelmeztető tömböt és a golyóstollát. Bár a földszintről még mindig furcsa suhogás és Lugosi Jenő elfojtott káromkodása hallatszott, őt kizárólag a folyosói fegyelem érdekelt. A zseblámpát az álla alá szorítva, a vakító fénysugárban gondos, élre vasalt kalligráfiával körmölteni kezdte a hivatalos dorgálást.

„A menekülési útvonal eltorlaszolása súlyos tűzvédelmi szabályszegés! A doboz tulajdonosa 24 órán belül távolítsa el, ellenkező esetben a rendkívüli elszállítási díjat a közös költséghez terhelem!” – olvasta fel hangosan, mintha csak a Legfelsőbb Bíróság ítéletét hirdetné ki a vaksötét lépcsőházban.

A cédulát szertartásosan ráragasztotta a kartondoboz tetejére, miközben Erzsi néni a fejét csóválva hümmögött a zseblámpája mögül. A Vászoly utca 6.-ban leállhatott az áram, és a sötétben elszabadulhattak a lakók rejtett indulatai, de a házmesteri bürokrácia kikezdhetetlenül állta a sarat a koromsötétben is.

37. Kávépor és elhallgatott vérvonalak

Molnár Máté kimerültségtől nehéz léptekkel nyitott be a földszinti kisboltba. A másodállásban letekert futárkilométerek és az elszabaduló lakáshitel nyomasztó terhe szinte fizikai súlyként nehezedett a vállára, a Biankával való reggeli, halk szavú, mégis fojtogató feszültséggel teli vita pedig csak tovább tetézte a kimerültségét. A bolt apró hűtőjének megszokott zúgása és a frissen őrölt kávé meleg illata egy pillanatra menedéket nyújtott a lépcsőház hűvös, idegesítően vékony falai közül.

Szilágyi Marika a pult mögül azonnal megérezte a fiúból áradó feszültséget. Az ötvenes éveiben járó boltosnő pontosan tudta, hogy a Vászoly utca 6. lakói mikor állnak az összeroppanás szélén; a törlesztőrészletek emelkedése és a felújítás körüli bizonytalanság szép lassan minden fiatal pár türelmét felőrlötte. Marika csendben csúsztatott át a pulton egy hűsítő üdítőt és egy friss péksüteményt, mintha csak egy néma szövetséget ajánlana a mindennapi megélhetési szorongások ellen.

Ahogy Máté az aprót számolta a pultra, Marika halkan, szinte csak maga elé mormolva kezdett mesélni a ház rejtett terheiről. Kifejtette, hogy ebben a társasházban mindenkinek megvan a maga keresztje, és sokan nem azok, akinek látszanak. Amikor a beszélgetés a második emeleten élő Bálintra terelődött – aki éppen most tért vissza egy kimerítő, 24 órás biztonsági szolgálatból –, Marika közelebb hajolva, elfojtott hangon megosztott egy évtizedes, eltemetett titkot.

„A fiatalok azt hiszik, ismerik az életet...” – sóhajtott a boltosnő, miközben tekintetével az ablakon át a belső udvart pásztázta. „Pedig Bálint nem csak úgy 'jött' ebbe a házba. Erzsi mama eltitkolt fia ő, Mátém. Abból a régi, elhallgatott viszonyból a sógorával... Erzsi néni egész életében abban a fojtogató tagadásban élt, hogy ezt a titkot a sírba viheti, miközben a saját vérét nézi nap mint nap a folyosón.”

Máté kezében megállt az aprópénz. Az agyában hirtelen összekapcsolódtak a mozaikdarabkák, és a döbbenettől elakad a lélegzete. Enci, Bálint élettársa, a szlovákiai kislelkűből érkezett szociális gondozó tudvalevőleg Erzsi mama távoli rokona volt. Ha Bálint valóban Erzsi mama vér szerinti fia, akkor Enci és Bálint... unokatestvérek. Egy párként élnek a második emeleti apró lakásban, anélkül, hogy fogalmuk lenne a közöttük lévő vérségi kötelékről, amit az idős asszony évtizedes bűntudata és görcsös hallgatása falazott be a lépcsőház téglafüggönyei mögé.

Máté bénultan állt a pult előtt, a szájában érezve a megkeményedett kávépor keserű ízét. A Vászoly utca 6. vékony falai mögött nemcsak az elszálló árak és az elfojtott

veszekedések feszítették a lakókat, hanem a tudatlanságba burkolt, generációs tragédiák is. Csendben elrakta a visszajárót, megszorította a zacskót, és visszaindult a lépcsőház sötétedő emeletei felé, tudva, hogy ezt a szörnyű terhet mostantól neki is hordoznia kell.

38. Acélcsizmák a vékony falak közt

Noé Dinamó

Molnár Máté még a boltosnő fojtogató szavainak hatása alatt lépett ki a kisboltból a hűvös lépcsőházba. A kávépor keserősége szinte odatapadt a szájpadról, ám a fojtogató családi titkokról szövődő gondolatait hirtelen éles, fémes dörrenés vágta át. A szűk kapualjban egy nehéz málhazsák csapódott a kopott korlátnak, a lépcsőfordulóból pedig rekedt, ellentmondást nem tűrő utasítások visszhangoztak végig a vékony falakon. A házba éppen ekkor költözött be az új lakó, egy szúrós tekintetű, szikár férfi, aki teketória nélkül pakolta a súlyos fémládákat a szűk átjáróba. A harmincas éveinek végén járó jövevény már a kapuban fennhangon hangoztatta, hogy éveken át a francia idegen légióban szolgált, így a legkevésbé sem hatotta meg a lépcsőház kimért ritmusa. Fikarcnyit sem törődött a lépcsőházi etikettel vagy a vakolat épségével, nyers, katonás fellépésével pedig azonnal magára vonta a lépcsőfordulóban gyanakodva gyülekező fiatalok tekintetét.

A zajra a negyedik emeletről szinte azonnal lecsapott Fekete Zoltán. A szabálysértés közös képviselő remegő kézzel, a házirendet tartalmazó mappát szorongatva trappolt lefelé a lépcsőn, arca a felháborodástól bíborszínűre vált. Számára a bejelentés nélküli költözés, a folyosót eltorlaszoló málhazsák és a falak karcolása szentségtöréssel ért fel, így gépfegyvergyorsasággal kezdte záporozni a paragrafusokat és az azonnali bírsággal való fenyegetőzést az új bérlőre.

Az ex-légiós azonban meg sem rezdült a bürokratikus sortűztől. Lépett egyet előre, kitakarva a fényt a szűk fordulóban, és gúnyos félmosollyal hajolt Zoltán arcába. Közölte, hogy aki túlélte a sivatagi harcokat és a légió vaskos fegyelmét, annak egy túlbuzgó közös képviselő papíron lebegtetett szabályzata legfeljebb gyerekes viccnek számít, és ha Fekete úr még egyszer elállja az útját, személyesen pakolja ki őt is a kukák mellé.

Máté és a korláthoz kilépő Kelemen Dániel némán, dermedten figyelték a kibontakozó

összeecsapást. A Vászoly utca 6. amúgy is pattanásig feszült, elfojtott drámáktól terhes légkörében az új lakó gátlástalan nyersesége olyan szikrának bizonyult, ami pillanatok alatt nyílt háborúvá robbanthatta a társasház kényes egyensúlyát.

39. A sárga szelvény csendje

Kardos Gábor

A lépcsőházi összeecsapás elfojtott moraja még órákig ott lebegett a vékony falak között, de Molnár Máté számára az igazi csapás csak a kora délutáni órákban érkezett el. A másodállásban végzett futárkorok kimerítő hajszája után, az elszabaduló törlesztőrészek súlyá alatt roskadozva lépett be a kapualj árnyékos hűvösébe. A szűk térben az ázott kabátok és a kopott vakolat dohos szaga keveredett a leplezett magánéleti válságok nehéz párájával.

A postaládák fémes sora mellett a postás várt rá, kezében egy hivatalos, szigorú megjelenésű küldeménnyel. Máté gyomra azonnal görcsbe rándult, amint meglátta a feltűnő piros pecsétet és a bank hideg, bürokratikus logóját a borítékon. A toll végpontja megcsúszott a digitális kijelzőn, miközben átvette az azonnali fizetési felszólítást; a szétesőben lévő családi költségvetés és a megcsúszott hitelügylek vészjósló szörnyetegként tolultak a szeme elé.

A drámai pillanat azonban nem maradt tanú nélkül. A félemeleti lépcsőforduló csendjéből egy halk, kimért lépteikből ismerős alak vált ki. Dr. Balog Henrik állt a korlátnál, élre vasalt öltönyében, borotvaéles eleganciával. A kényszerárverező ügyvéd jéghideg, analitikus tekintete azonnal a fiatal férfi reszkető kezében lévő borítékra szegeződött. Nem volt szüksége magyarázatra: pontosan tudta, mit jelent az a szigorú formátum és a Bankhivatal pecsétje.

Balog nem szólt egyetlen szót sem, csupán egy szinte észrevehetetlen, leereszkedő bicentéssel nyugtázta Máté jelenlétét, miközben igazított egyet a mandzsettáján. A ragadozók nyugalma áradt a mozdulataiból, mintha már fejben számolná a házban megnyíló újabb szürke részesedéseket és a bajba jutott lakók kétségbeesett lépéseit.

Máté dermedten állt a kopott kőlapokon, a papír vágta seb csípett a mutatóujján. A Vászoly utca 6. falai mögött a paranoiás üzenetek és a rejtett adósságok hálója most újabb szálat font köré, miközben dr. Balog Henrik halk léptei lassan elhalóan

visszhangoztak a sötétedő emeletek felé.

40. A szürke védőháló melege

Zsombor Dénes

Máté ujjai görcsösen szorították a banki piros pecsétetes borítékot, miközben a törlesztőrészlet emelésének hideg zuhanya alatt a szeme előtt elhomályosult a lépcsőház világa. Az IT-s másodállás, a hajnali futárkörök kimerültsége és a lakásfelújítás elszabadult költségei felőrölték a fiatal férfi utolsó lelki tartalékait is. A képernyőfüggő mindennapok magánya és az állandó anyagi szorongás falai most kényelmetlenül szűkké váltak körülötte a nyirkos kapualjban.

A dermedt csendet azonban egy óvatos köszörülés törte meg. A félemelet felől Köves Dezső lépdelt lefelé elegáns, kissé kopott kalapjában, kezében egy még gőzölgő, frissen sült tepertős pogácsával teli tányérral. „Máté fiam, a fiatal szervezetnek nem tesz jót a hideg sokk, a banki levelek pedig közismerten rontják a gyomorsavat” – jegyezte meg Dezső bá gáláns mosollyal, megskalpolvva a kalapját. A sokat látott öregúr egyetlen pillantásból felmérte a helyzetet, s míg átnyújtotta a pogácsát, halk, cinkos hangon hozzátette: „Ha a dátumokkal vagy a fizetési igazolásokkal akadna logisztikai fennakadás, tudod, hol találsz. Egy kis precíziós papírmunka csodákra képes a bürokrácia útvesztőiben.”

Mielőtt Máté felfoghatta volna az ajánlatot, a szuterén lépcsője felől Székely Ricsi lépett elő, egy bontatlan, aranyfóliás osztrák pörkölt kávé csomagot lóbálva. „Hagyd a fenébe a sárga csekkeket egy félóra, cimbor!” – vigyorgott Ricsi a tőle megszokott, gátlástalan közvetlenséggel. „Osztrák import, egyenesen a csomagtartómból, féláron – illetve neked most ingyen, mert úgy nézel ki, mint aki három napja csak energiatálon él. Főzünk egy rendes feketét, aztán kitaláljuk, hogyan vágjuk át a csomót.”

A lépcső fordulójában csendben figyelte a jelenetet Kerekes Marietta. A fiatal vegyészhallgató higgadt, analitikus szemei előtt nem maradt rejtve semmi: látta Máté tágult pupilláit, a szaporázott légzést és a kortizol okozta finom kézremegést. Pontosan tudta, hogy anyja hűtőjében hány doboz receptköteles szorongásoldó lapul hasonló helyzetekre, de most mégis megkönnyebbüléssel nyugtázta, hogy a szomszédok illegális, szürke zónás szolidaritása – a hamisított igazolások ígérete, a csempészett kávé

illata és a meleg pogácsa – hatékonyabb placebóként működik minden vegyi hatóanyagnál.

A Vászoly utca 6. fojtogató drámája így egy pillanatra feloldódott a fekete humor és a kisstílus összefogás levegőjében. Máté vett egy mély levegőt, beharapott a meleg pogácsába, és miközben Ricsi kávéjának illata betöltötte a nyirkos folyosót, a fiatal férfi érezte, hogy a gigantikus hitelek és a digitális elmagányosodás szorításában nincs teljesen egyedül.

41. Vizes lépcsők és elfojtott lüktetések

Kata Szikra

A második emeleti felszállóvezeték megadta magát, és a falakból sziszegve törte át útját a langyos, rozsdás víz. A szűk folyosón percek alatt forró pára ült meg, átázta a kopott tapétát és felszínre hozta az épület évtizedes, dohos szagát. Bálint a csőtörés okozta gőzben állt, biztonsági őri egyenruhájának felső gombjai kigombolva, nyakán sűrű izzadságcseppek csillogtak. Görcsösen próbálta a gépészeti felszállóajtó mögé gyömöszölni a vastag, barna borítékot, amelyben Erzsi mama elhallgatott jussa és a lakás körüli sötét vérvonal papírai lapultak.

A nedves betonon azonban megcsúszott a csizmája, s a boríték sarka kilátszott a fémlemez mögül. Ebben a pillanatban nyitott ajtót Enci. A szociális gondozóként edzett, hegesztőmúlthall rendelkező nő nem habozott: vizes hajtincsei vékony, fekete vonalakkal tapadtak formás nyakára, ahogy határozott léptekkel Bálint felé rontott. Megragadta a férfi csuklóját, és a bőre alatt lüktető, szapora pulzust érezve a falhoz szorította a férfit. Enci tekintetében egyszerre volt jelen a családi védelmező ösztön és a megcsalt bizalom perzselő haragja.

Mielőtt Bálint kibukhatott volna a szorításból, Varga Nóra lépett ki a szomszédos lakásból. A szabadúszó marketinges nő könnyű, selyem köntösét csak lazán fogta össze a derekán, s finom, drága parfümjének illata éles ellentétben állt a folyosón hömpölygő rozsdás víz bűzével. Nóra nem riadt meg a drámai helyzettől; hűvös, kimért eleganciával lépett Enci mellé, kitakarva Bálint elől a menekülés egyetlen útját. Karcsú, határozott alakja és vészjósló, halk szavai csapdába ejtették a férfit.

„Mi az a boríték, Bálint? Mit akarsz eltüntetni a ház elől?” – kérdezte Nóra, miközben

vékony ujjai a gépészeti ajtó rése felé nyúltak. Enci nem engedte el a férfi csuklóját, a köztük lévő fizikai feszültség szinte vibrált a szűk, párás térben. Bálint szemei ingáztak a két nő között: Enci nyers, szenvedélyes ereje és Nóra hűvös, lehengető dominanciája egyszerre nyomta agyon.

A lépcsőforduló felől ekkor fémes nyikorgás és nehéz nyögések zaja törte meg a pillanatot. A babakocsis Erika küzdötte fel magát a vizes lépcsőfokokon, szitkozódva próbálva egyensúlyozni a sáros kerekű kocsival a hömpölygő vízben. Erika megjelenése és a lépcsőházban visszhangzó babakocsi-csörgés végképp elviselhetetlenné tette a fojtogató légkört, miközben a barna boríték sarkán lassan átázott a sűrű, barna papír.

42. Átázott falak, átázott titkok

Noé Dinamó

Erika szentségelve toltá át a babakocsit a folyosó közepén összegyűlt tócsán. A sáros kerekek barna csíkokat hagytak a nedves linóleumon, miközben a nő a fizikai megerőltetéstől pirosló arccal méregette a falból sziszegő forró párát. Nem vett észre semmit a gépészeti ajtó előtt feszülő drámából, csak a szétrohadt csöveket és a közös képviselő hanyagságát szidta fenyhangon, mielőtt bebirkózta volna a kocsit a saját lakása felé.

Enci szorítása egy pillanatra sem lazult Bálint csuklóján. A hegesztőmúltjából hozott nyers erejével tartotta a férfit a nyirkos falhoz szegezve, miközben tekintetét felváltva szegezte a párja riadt szemeire és a résből kilógó tasakra. Bálint hiába próbált egyenruhás biztonsági őrhöz méltó keménységet mutatni, a lebukás szégyene és az elfojtott büntudat teljesen felőrölte a fellépését.

Nóra kihasználta a babakocsi okozta pillanatnyi zűrzavart: selyemköntösét összebb vonva kecsesen átlépett a csöpögő vízvezeték alatt, s finom, ápolt ujjai habozás nélkül ragadták meg a barna boríték kiálló sarkát. A meleg pára miatt az átázott papír könnyen megreccsent a szélén. Nóra nem zavartatta magát; hűvös kíváncsisággal pillantott be a szakadásba, ahol egy régi gépelt dokumentum sárgás lapjai bukkantak elő.

„Ez nem a tiéd, Bálint” – jegyezte meg Nóra halk, fojtott hangon, miközben szeme élesen pásztázta a megfakult sorokat. „És köze sincs semmiféle felújítási számlához. Erzsi mama neve áll rajta... meg valaki másé, akiről eddig mélyen hallgattál.” Enci arca

kővé dermedt a kijelentés hallatán, ujjai még mélyebben vájtak Bálint bőrébe. A szociális gondozóként szerzett emberismerete azonnal visszajelezte: a férfi eltítkolt vérvonala és a lakás körüli sunyi játszmák most érték el a kritikus pontot.

Mielőtt azonban Nóra teljesen kihúzhatta volna a iratokat, az első emeletről rekedt, mormogó hang dördült fel. Kovács Tibor, a ház öreg villanyszerelője kiabált fel a lépcsőházorsóból, miközben egy hatalmas feszültségmérőt szorongatott a kezében: „Fiatalok, ha azonnal nem zárjátok el a főcsapot, a víz átfolyik az alattam lévő kapcsolószekrényre, és az egész Vászoly utca sötétbe borul!” A gyakorlati vészhelyzet éles vágásként szakította félbe a szembesítést, de a folyosó párás levegőjében ott maradt a visszavonhatatlan igazság súlya.

43. Áriák a növekvő víztükör felett

Kardos Gábor

Kovács Tibor kiáltása még alig ült el a betonlépcsők felett, amikor a szuterén sötétjébe vezető lépcsősor aljáról öblös, teátrális zengés csapott fel. Lugosi Jenő, a ház elfeledett baritonja a kopott bársonykabátjában, felindultan és egy félig ürült üveg olcsó koccintóssal a kezében állt a félhomályos folyosón. A második emeleti feszültség, a sziszegő gőz és a vizes papírok drámája mit sem számított neki; ő a saját és a ház közös összeomlását vezényelte a Vászoly utca 6. gyomrában.

„Miserere...” – üvöltötte a nyirkos falak között, miközben a hangja teljesen elfojtotta a felsőbb szintekről szűrődő veszekedést. A nosztalgia és az alkohol fojtogató keveréke tompította elméjét. Ahogy átbotlott a tárolók előtt heverő, a lakógyűlésre előkészített sörpadokon, tekintete a falból kiálló, rozsdás főcsapra tévedt. A cső mellett sziszegő pára sűrű ködként borult a szuterén padlójára, de Jenő ezt nem veszélynek, hanem a neki járó színpadi füstnek látta.

Egyetlen teátrális mozdulattal, a Verdi-ária végső akkordjára időzítve megragadta a vörösre mázolt, repedezett öntvénykereket. Nem finoman tekerte, hanem teljes testsúlyával rázuhant, bízva abban, hogy elnémíthatja a fülsértő zajt. A három évtizede nem bolygatott szelep fémes sikollyal engedett a nyomásnak: a zárófedél kiszakadt, s a pince főnyomócsövéből vulkánként csapott ki a jéghideg, barna víz.

A vízszugár pillanatok alatt elárasztotta a szuterén központi járófelületét. A szárazon

tárolt kartondobozok és az összezsukott sörpadok elszabadult tutajokként lebegtek a hirtelen támadt medencében, miközben a vízszint feltartóztathatatlanul kúszott felfelé. Jenő mit sem törődve a bokájáig érő áradattal, karját a magasba lendítve folytatta a fenséges áriát, mintha egy süllyedő színház utolsó fellépőjeként teljesítené kötelességét. A negyedik emeletről lihegve leérkező Fekete Zoltán a pincerakodó ajtójában torpant meg. A szabálymániás közös képviselő arca papírfehérre vált a feltörő víz és az üvöltve éneklő ex-operaénekes látványától. Fent, a második emeleten Nóra kezében elázva mállott a titkos okirat, de odalent a Vászoly utca 6. gépészeti katasztrófája már a teljes ház alapjait fenyegette.

44. A csomagtartó diszkrét illata

Molnár Ildikó

A pincei vízkatasztrófa másnapján a Vászoly utca 6. lépcsőházát nemcsak a száradó vakolat dohos szaga, hanem a pánik sűrű gőze is átjárta. Fekete Zoltán, a negyedik emeleti szabálymániás közös képviselő már kora reggel sárga céges füzetével a hóna alatt masírozott körbe, és kézírásos hirdetményt ragasztott a faliújságra. A szuterén gépészeti helyreállítása miatt azonnali, harmincszázalékos közösköltség-emelést írt elő, ami felérte egy finomított kivégzéssel a vékony pénztárcájú lakók számára.

A harmadik emeleten Molnár Máté sápadtan meredt a papírra. Az elszálló törlesztőrészletek és a lakásfelújítás kellős közepén Biankával már így is a csőd szélén egyensúlyoztak; egyetlen váratlan tízezer forintos tétel is elég volt ahhoz, hogy a reggeli kávé mellett egymásnak feszüljenek. Nem volt jobb a helyzet a kisnyugdíjasoknál sem: Dezső bá a kalapját gyűrögetve sóhajtott fel a faliújság előtt, miközben próbálta kiszámolni, hány hamisított parkolási igazolásért járó meleg ételből kellene kigazdálkodnia az új közös költséget.

A megmentő hálózat azonban nem a negyedik emeleti bürokráciából, hanem a földszinti kisboltból indult ki. Szilágyi Marika néni, aki a pult mögül évtizedek óta figyelte a ház dobbanásait, pontosan tudta, kinek mikor fogy el a tartaléka. Amikor Székely Ricsi, a szuterén 2. jóvágású lakója belépett a boltba egy rekesz osztrák import kávéval, Marika néni nem a számlát kérte, hanem intett a hátsó raktár felé. A pult alatti diplomácia gyorsabb és hatékonyabb volt, mint bármelyik lakógyűlési határozat.

„Ricsikém, ha Fekete úr szétadóztatja a házat, nekem sem vesznek egy kiló kenyeret sem” – suttogta Marika néni, miközben egy tálcás prémium öblítőt toltott arrébb a liszteszsákok mögött. „Csinálunk egy rendszert. Te hozod a csomagtartóból a nyugati cuccot féláron, én meg odaadom a pult alól a rászorulóknak. A hasznodból levonjuk a közös költségük különbözetét, Mátééknak pedig bekészítünk egy havi tisztítószer-csomagot, mielőtt a lány összecsomagol.”

Ricsi egyetlen cinkos mosollyal rábólintott a paktumra. Fél órával később a belső udvarban álló öreg Passat csomagtartója halk kattanással nyílt ki, és a ház csendes túlélési gépezete beindult. Máté tíz perccel később már egy márkás, német feliratos mosógélt és prémium kávé szorongatott a kabátja alatt, amit Marika nénitől kapott bolti áron alul, míg Dezső bá ingyen kapta meg a heti feketéjét a „szomszédi szolidaritás” számlájára.

Fekete Zoltán a negyedik emeleti ablakból elégedetten nézte a csendes lépcsőházat, abban a hiszemben, hogy a szigorú közösségi fegyelem győzedelmeskedett. Fogalma sem volt róla, hogy a Vászoly utca 6. lakói a földszinti pult alatti csempészáru-hálózattal épp az ő bürokratikus szigorát játszották ki, kávéillatú békét teremtve a vékony falak mögött.

45. A selyem suhogása a lépcsőfordulóban

Kata Szikra

A Vászoly utca 6. első emeleti folyosóján a hűvös huzat selymes illatfelhőt sodort Szabó Gábor felé. Az autószerelő éppen a kulcsaival babrált a saját ajtaja előtt, amikor a lépcsőn feltűnt Etelka. A férfi pillantása akaratlanul is végigsiklott a nő alakján: a szűk, fekete ruha kihangsúlyozta csípőjének nőies ívét, a léptei pedig olyan ragadozó eleganciát hordoztak, ami szinte teljesen idegen volt ettől a kopottas társasháztól. Amikor Etelka felemelte a fejét, és a két tekintet találkozott, Gábor gerincén jeges feszültség szaladt végig.

A férfi agyában azonnal villant a felismerés, lemeztelenítve a múltat. Az az illat, az a kihívó, elmosódott vörös rúzs és a sötét szemek pajzán csillogása nem a ház csendes mindennapjaiból származott. Gábor pontosan tudta, honnan ismeri ezt a tekintetet: a régi pesti éjszaka füstös, fülledt bárjaiból, ahol jó tíz évvel ezelőtt ő maga is megfordult

néhányszor. Etelka ajkán lassan, sokatmondóan terült el egy cinkos mosoly. A nő nem szólt egy szót sem, de a pillantásában benne volt az egész fenyegetés: egyetlen elejtett mondat is elég lenne ahhoz, hogy Gábor mintaszerű családapai imázsa és Andrea előtti becsülete kártyavárként omoljon össze.

A bűntudat és a rettegés azonnal cselekvésre sarkallta a férfit. Mielőtt a nő felérhetett volna a következő lépcsőfokra a nehéz bevásárlótáskáival, Gábor máris ott termett. Rendkívül készségesen, szinte remegő kézzel vette át a csomagokat, miközben az ujjai egy picit hozzáérték Etelka finom, meleg bőréhez. A nő halk, elégedett horkantással engedte át a terhet, élvezve a láthatóan megriadt férfi hirtelen jött engedelmességét és az apró, vibráló feszültséget, ami a szűk folyosón köztük keletkezett.

Gábor a biztonság kedvéért nem állt meg Etelkánál: a stratégiáját kiterjesztette a nő nyolcvan feletti férjére is. Amikor dr. Bordás András kilépett a lakásukból a megszokott, nyűgös kardigánjában, Gábor nem lekezelő bólogatással intézte el az öregurat, mint máskor. Ehelyett leplezetlen, túláradó tisztelettel hallgatta végig a professzor szokásos kioktatását a váltóáramról, a Tesla-féle elvekről és a háromhatvanas kenyér idejéből származó, megkérdőjelezhetetlen műszaki fegyelemről.

Az idős mérnök mellkasa dagadt a büszkeségtől. Szilárdan meg volt győződve róla, hogy a fiatalabb szomszéd végre felismerte benne a szakmai nagyságot és az el nem ismert zsenit. Mindeközben Szabó Andrea az ajtókeretnek dőlve, meleg mosollyal figyelte, ahogy a férje ilyen figyelmesen és kedvesen bánik az idős házaspárral. Sejtelte sem volt arról, hogy Gábor túlzott szívélyessége mögött a pánik hideg izzadtsága lapul, és hogy a házaspár fiatalasszonya egyetlen mosollyal tartja a markában a családi békéjüket.

46. Képernyőfény a vékony falakon

Zsombor Dénes

A szomszédi idill mögött elterülő néma rettegés nem maradt észrevétlen. Egy emelettel feljebb, a második emeleti lakás félig nyitott ajtaja mögött Kelemen Dániel állt. A kiégett adatelemző kimerült tekintettel, a laptopja kék fényétől megvilágított arccal hallgatta a lépcsőházi csevegés visszhangját. Neki is megvolt a maga éjszakai döntése, a maga elfojtott szorongása: a bankszámlájára érkező push-értesítések és az egekbe szökő

törlesztőrészletek folyamatosan emlékeztették arra, hogy a biztonságosnak hitt élet csupán illúzió ezen a kopott gangon.

Gábor közben izzadó tenyérrel szorította össze a bevásárlószatyrok fülét, miközben Bordás úr tovább monológózott a váltóáramról és a régi idők megkérdőjelezhetetlen műszaki fegyelméről. Etelka csöndben, lassú léptekkel ment fel a lakásuk felé, de visszanézett. Az a sokatmondó, féloldalas mosoly ott bujkált a szája szegletében – pontosan tudta, hogy Gábor szívverése most gyorsabb, mint bármilyen meghibásodott autómotoré a műhelyben.

Andrea közben mit sem sejtve, elégedetten simította meg férje vállát. „Olyan figyelmes vagy mostanában, Gábor” – suttogta halkán, miközben az aggodalom halvány árnyéka mégis átfutott az arcán. A családi költségvetés szétesése, a hónapról hónapra növekvő számlák és a vállalkozás döcögése miatt amúgy is pattanásig feszültek az idegeik, de Andrea most azt hitte, a férje a szomszédi összefogásban keresi a kiutat.

Dániel a második emeleti korlátnak támaszkodva figyelte a jelenetet. A közösségi média hírfolyamában látott tökéletes életek és a Vászoly utca 6. rideg valósága közötti szakadék fojtogatóan nehezedett rá. A vékony falak nemcsak a hangokat engedték át, hanem az elfojtott drámák, a megélhetési szorongás és a leplezett hazugságok nehéz szagát is. Tudta, hogy ebben a házban senki sem az, aminek látszik, és hogy a felszín alatt mindenki a saját pénzügyi vagy lelki romjait próbálja elfedni.

Amikor Bordás professzor végre elhallgatott, és Etelka kattanó zárral bezárta a lakásuk ajtaját, Gábor úgy fújta ki a levegőt, mintha most menekült volna meg a biztos pusztulástól. Megtörölte izzadó homlokát, de tudta: a veszély nem múlt el. A múlt csontvázai kikerültek a szekrényből, és a Vászoly utca vékony falai között semmi sem maradhatott sokáig titokban.

47. A jegyzőkönyv fagyos éle

Kardos Gábor

A kapualjban terjengő dohos porszagot és a csőtörés után visszamaradt nyirkosságot elnehezítette a beállt csend. A hevenyészve összehívott rendkívüli lakógyűlésen a lépcsőház hirtelen tárgyalóteremmé változott. dr. Balog Henrik a korlátnak támaszkodva, kifogástalan szabású öltönyében úgy állt a sápadt lakók gyűrűjében, mint

egy ítéletre váró tárgyalás hidegvérű ügyésze. Puhán, kimérten beszélte át a helyzetet, de minden szava mögött ott feszült az azonnali fizetési felszólítás és a kényszerintézkedések fenyegetése.

Fekete Zoltán görcsösen szorította magához a kék műanyag mappát. A közös képviselő homlokán gyöngyözött az izzadság; bürokratikus biztonságérzete kártyavárként omlott össze a drága óráját pillantásra sem méltató ügyvéd jéghideg logikájával szemben. Balog pontosan tudta, hogy a felújítási alap kimerült, és a lakók többsége képtelen lenne napokon belül milliós tételt előteremteni – a szoruló hurok pontosan úgy működött, ahogyan az ingatlancápák megbízásából kidolgozott forgatókönyveiben meg volt írva.

A falak mentén felgyülemllett kétségbeesés elfojtott morajlását egy váratlan, száraz hang vágta át. Kelemen Dániel lépett előre a második emelet árnyékából. Az adatelemző arcán a kimerültség mély barázdákat hagyott, de a szemeiben a monitorok előtt töltött éjszakák éles, analitikus fénye égett. A kezében tartott kinyomtatott táblázatokra pillantott, amelyeket az elmúlt órákban fésült át a ház nyilvánosan elérhető könyvelési adataiból.

„A csőtörés miatti rendkívüli célbefizetés indoklása nem áll meg, Henrik” – szólalt meg Dániel, hangjában szokatlan, szinte rideg magabiztossággal. Pontról pontra haladva, algoritmusok hideg pontosságával mutatta meg a könyvelési kifizetések és a felújítási alapból hiányzó tételek közötti eltéréseket. Az elhallgatott tranzakciók, az indokolatlanul túlárazott korábbi karbantartási számlák és a fiktívnek tűnő tételek egymás után bukkantak a felszínre a számsorok közül, leleplezve a ház pénzügyi visszaéléseit.

Balog Henrik tekintetében egyetlen villanásnyi másodpercre megállt a levegő. A jéghideg elegancia mögött először derült ki a rés: nem számított arra, hogy a zárt ajtók mögötti csendben valaki nem a félelmeibe temetkezik, hanem a számok nyelvéből épít védőpajzsot. A Vászoly utca 6. vékony falai között fojtogató feszültség vibrált; a fenyegető csapdát egyetlen pillanatra hatástalanították, de a játszma igazából még csak most kezdődött el.

48. Digitális nyomok a linóleumon

Molnár Ildikó

A rendkívüli lakógyűlés feszültsége lassan feloszlott a linóleum szagú lépcsőházban, de a fojtogató gyanakvás ott maradt a falak között. dr. Balog Henrik egyetlen hűvös, lekezelő bólintással jelezte, hogy a csata csak szünetel, majd elegáns bőrcipőjének koppanásaival eltűnt a tizedik emelet felé vezető sötét lépcsőfordulóban. Fekete Zoltán közös képviselő közben úgy szorongatta a kék mappáját a negyediken, mintha az megvédhetné az összeomló bürokratikus kártyavarártól és a lakók elfojtott morájától.

Erzsi néni a résnyire nyitott ajtó mögül, mint valami önkéntes lépcsőházi ügynök, árgus szemekkel pásztázta a vonulókat, míg Szilágyi Marika a földszinti bolt ajtajából ingatta a fejét. Kelemen Dániel a második emeleti korlátnak támaszkodva próbálta rendezni a légzését. A számok megvédték a házat az azonnali kényszerárverezési fenyegetéstől, de a győzelem íze kesernyés maradt – a zsebében lapuló telefon ugyanis ritmikusan rezgett.

Dániel előhúzta a készüléket, és a kijelzőre pillantott. A hajnali négy óra tizenkettőkor érkezett, névtelen üzenet ott virított a képernyő tetején: „Szép volt a felmondás, Dániel. De a házat nem tudod egyedül megmenteni tőle.” A hideg futkározott a hátán. A multinacionális cégénél benyújtott éjszakai felmondásáról még a saját édesanyja sem tudott, a felületen kívül sehol sem hagyott nyomot. Mégis, valaki a Vászoly utca 6. vékony falai közül pontosan tisztában volt azzal, hogy az éjjel kilépett a mókuserékből. Tekintete önkéntelenül végigsöpört a gangon. Sipos Bendi, a hetes lakás zárkózott kriptobányásza vajon rácsatlakozott a hálózatra? Vagy a szuterénból kiszűrődő operaáriák mögött Lugosi Jenő tud többet a kelleténél? Esetleg Marika néni információs hálózata nyúlik be a multik rendszerébe is? A Vászoly utca 6. lakói tele voltak szürke titkokkal, de ez a névtelen megfigyelő túl közel férközött a magánéletéhez.

A felújítási alap körüli háború ezzel személyes játszmává vált. Dániel tudta, ha nem deríti ki, ki tartja szemmel a digitális lépteit, a ház kényszerértékesítésének megakadályozása is kártyavárként omolhat össze. A lépcsőházban elcsendesedtek a léptek, de a vékony falakon át sejteni lehetett: ebben a társasházban senki sem az, aminek látszik.

49. Csendes alku az első emeleten

Erzsi néni az első emeleti lakása ajtóréséből figyelte, ahogy Király Aladár fensőbbeséges mosollyal igazgatta a zakóját a lépcsőházban. Aladár már napok óta gyanús papírokat szorongatott, és a folyosói pletykák szerint hivatalos feljelentést fogalmazott meg a szuterénban lakó Székely Ricsi ellen. A csomagtartóból árult osztrák öblítők és prémium kávék szúrták a szemét. Erzsi néni azonban nem tűrhette, hogy a ház „jófej szomszédját” – aki mellesleg a múlt héten is szó nélkül cipelte fel neki a nehéz krumplisszatyrot – ellehetetlenítsék.

Amikor Toemai Zoltán rendőr főtörzs megjelent a lépcsőfokokon – szigorú egyenruhában, kezében a megszokott mélyhegedű-tokkal –, Erzsi néni pontosan tudta, hogy eljött az ő ideje. Toemai mint mindig, most is dr. Bordásné Etelkához igyekezett egy kis esti „borozgatásra”, kihasználva az idős mérnök professzor távollétét. Erzsi néni egyetlen halk köhintéssel és egy intéssel invitálta be a főtörzset a csipkefüggönyös, levendulaszagú otthonába.

A dohos nappaliban Toemai feszülten igazította meg az övét, miközben az idős asszony gőzölgő teát tolott elé. Erzsi néni nem emelte fel a hangját, hanghordozása mégis selymesen fenyegető volt. Pár mondatban felelevenítette Etelka és a főtörzs titkos találkozóit, finoman utalva arra, mennyire megrázná a nyolcvanegy éves dr. Bordás Andrást, ha megtudná, mit művel a harmincöt évvel fiatalabb felesége, amíg ő a háromhatvanas kenyérről meg Nikola Tesláról nosztalgiazik.

A zsarolás szót ki sem ejtette, a cél mégis kristálytisza volt: Toemai főtörzsnek nyomatékosan le kell szerelnie Király Aladár buzgóságát. Egy baráti figyelmeztetés a rendőrség részéről Aladár felé éppen elég lesz ahhoz, hogy a feljelentés a kukában kössön ki, és Ricsi háborítatlanul folytathassa a „szomszédosi szolidaritás” jegyében zajló üzleteit.

Toemai nyelt egyet, majd hűvös, megadó bólintással jelezte, hogy elintézi az ügyet. Mire a főtörzs eltűnt a felsőbb emeletek felé vezető lépcsőfordulóban, Erzsi néni elégedetten fordította el a kulcsot az ajtajában. A Vászoly utca 6. láthatatlan pókhálóját továbbra is ő szőtte a háttérben, s amíg a markában tartotta a lakók titkait, a ház kisemberei biztonságban érezhették magukat.

50. Sárgult tervrajzok a salétromos falon

Zsombor Dénes

Kelemen Dániel a laptop kék izzásában ülve számolta a törlesztőrészleteket a második emeleten. A monitoron villogó adattáblák és a folyosóról beszűrődő vészjósító hangfeszültség egyszerre nyomták a mellkasát. Fekete Zoltán, a szabálymániás közös képviselő éppen a vízszivárgás miatti csillagászati költségekről és a lakókra váró azonnali különbefizetésekről szónokolt a gangon. Dániel kimerült agya már a teljes csődöt vizionálta; a hibrid munka magánya, a közösségi média diktálta teljesítménykényszer és az elszabaduló árak amúgy is a szorongás szélére sodorták.

Odalent, a Szuterén 1-ben Lugosi Jenő éppen elhallgattatta a magnóját, amin egy évtizedekkel ezelőtti operafelvétel sercegett. A lecsúszott ex-operaénekes kopott bársonykabátjának gallérját felhajtva lépett ki a nyirkos folyosóra, kezében egy porlepte, elnyűtt papírhengerrel. Léptei elnehezültek a linóleumon, de tartása még a régi színpadi estéket idézte, ahogy megállt a lépcső alján gyülekező, tanácstalan fiatalok előtt.

„Ne engedjétek, hogy az a bürokrata lekopasszon benneteket!” – dörrent meg Jenő bágyadt, mégis öblös baritonja, miközben kiterítette a lapokat a dohos lépcsőfordulóban. A megfakult, 1980-as évekből származó építési tervrajzok a Vászoly utca 6. eredeti gépészeti kialakítását ábrázolták. Jenő remegő, de határozott ujjával egy piros tintával sraffozott tervrészletre mutatott: a korábbi kivitelező annak idején spórolásból eltért a tervektől, hibás szigetelést és szűkített csöveket beépítve a fővezetékbe.

Dániel adatelemzői tekintete azonnal átlátta a lényegét. A sárgult dokumentumokhoz csatolt korabeli jegyzőkönyv feketén-fehéren bizonyította, hogy a jelenlegi súlyos gépészeti hiba nem a lakók használatából ered, hanem a kivitelező rejtett garanciális felelőssége. Fekete Zoltán a lépcső tetején állva, elfehéredett arccal szorongatta az extra befizetésekről szóló papírjait. A képernyők mögé zárkózott, eladósodott fiatalok és a szuterén elfeledett művésze között váratlan, megkönnyebbülést hozó szövetség kötöttett a falak tövében.

51. Műanyag pálca a hajnali szélben

Imre Cső

Enikő zihálva szedte a fokokat a Vászoly utca 6. kopott linóleumán. A kabátja gombjai félig ki voltak gombolva, a táskája pántja megtekeredett a vállán, a nehéz bőr táska pedig vadul csapkodott a csípőjének. A reggeli műszak szigorú rendje nem tűrt késést, ő pedig alig aludt valamit az éjszaka. Ahogy a földszinti fordulóba ért, a nyitott cipzárú oldalzsebből egy apró, fehér műanyag pálcika csusszant ki, majd halk koppanással gurult be a kapualj homályos sarkába. Enikő észre sem vette; átlendült a nehéz társasházi kapun, s a hideg reggeli ködben már rohant is a buszmegálló felé, miközben a táskájából kiesett pálcikára – amit a rohanásban még meg sem nézett – egyetlen pillantást sem vetett.

Szilágyi Marika éppen a kisbolt előtti járdaszakaszt söpörte apró seprűjével, amikor a küszöb melletti sarokban megpillantotta a különös tárgyat. Lehajolt, megtörölte kötényében a kezét, és felemelte az apró eszközt. A kora reggeli, szürke fényben tisztán látszott a két határozott kék vonal a kis ablakban. Marika néni szeme tágra nyílt a meglepetéstől. Pontosan látta, hogy az imént egyedül a másodikon lakó szociális gondozó lány robogott le a lépcsőn, mint a forgósél.

„Szent isten...” – suttogta Marika néni, miközben a pálcikát szinte szentségtörő óvatossággal tartotta az ujjai között. Ebben a pillanatban nyílt ki a lépcsőházi ajtó, és Köves Dezső lépett ki rajta a tőle megszokott eleganciával. A galambszürke kalapját billentve köszönte a boltosnőnek, de azonnal észrevette Marika megmerevedett alakját és a kezében tartott apró, sorsfordító tárgyat.

„Csak nem valami újabb elszámolási bizonylat, Marikám?” – kérdezte Dezső bá csendes, finom humorral, de ahogy közelebb lépett és szemüvegét az orrára tolta, a mosoly szelíd megértéssé szelídült az arcán. „Aha. A kis Enikő táskájából gurult ki, igaz? Szegény teremtés azt sem tudja, merre áll a feje a sok munkától... szerintem ő még meg sem nézte ezt a kis szerkezetet.”

Nem telt bele tíz perc, és a hír máris láthatatlan hullámként terjedt el a földszinti kapualjban. Erzsi néni az 1. emeleti ablakpárkányra támaszkodva próbált közelebbi információhoz jutni. „Na de Marika! Fiú lesz az, látom a lány mozgásán, mindig olyan kimért, de határozott!” – győzködte a lentieket. Dezső bá halk kuncogással igazította meg a kalapját: „Ugyan már, Erzsi néni, az ilyen erős tartású nőknél kislány érkezik, aki majd éppolyan talpraesett lesz, mint az anyja.” A folyosói pletyka hálójában a hideg reggeli szélben egy pillanatra elhalványultak a számlák és a fűtési gondok, miközben a

lakók már az új jövevény jövőjét szövögették.

52. A füledt illat és a félregombolt egyenruha

Kata Szikra

A harmadik emeleti folyosó vékony falait nehéz, döngő kopogás rázta meg, ami azonnal kirángatta a lakókat a késő délutáni fásultságból. Fekete Zoltán elszántan, papucsban trappolt ki a lépcsőházba, mögötte pedig a szomszédos ajtók résnyire nyíltak: Kelemen Dániel kíváncsian hajtott fejet a korlát felett, miközben Erzsi néni már az emeleti fordulóban leselkedett. A zűrzavar fókuszában Toemai Zoltán főtörzs zárva maradt ajtaja állt, amely mögött alig pár pillanattal korábban még mélyhegedű lágy futamai szűrődtek ki.

Mielőtt bárki megszólalhatott volna, a lakás felől kiáramló levegő elnémította a folyosót. Nem a megszokott lépcsőházi dohos szag volt az, hanem egy nehéz, bódítóan édeskés parfümfelhő – a jázmin és a fűszeres vanília összetéveszthetetlen keveréke, ami a házban egyetlen nőt fémjelzett. Bordásné Etelka buja, selymes illata mint egy meleg, hívogató hullám csapott ki a küszöb alól, félreérthetetlen jelet küldve a gyülekező lakóknak.

Az ajtó végül lassan, gyanakvóan kitárult, és a főtörzs jelent meg a nyílásban. Toemai, aki máskor élre vasalt egyenruhában, hűvös távolságtartással járt a gangon, most döbbenetén állt a tömeg előtt. Az inge gombjai félre voltak csúszva, meztelen mellkasán sötétlett a szőr, a nyakán pedig láthatóan egy vöröses rúzsnyom és az izzadság apró cseppjei csillantak meg a folyosói neonfényben. A rendőri tekintetéből hiányzott a tekintély; a tetten ért férfi riadt, zavart forrósága sugárzott belőle.

A háttérben, a félhomályos nappaliban felderengő vörös bársonykanapé szélén egy női alak mozdult. Etelka mélyen kivágott, fekete csipke alsóruhájában, a nőiességének minden kihívó és érett fülledetségével, lassú, pimasz mozdulattal húzta fel magassarkú cipőjét. Nem próbált elrejtőzni; sőt, telt ajkán fanyar, csábító mosoly bujkált, ahogy egy finom mozdulattal hátrasimította sötét fürtjeit, büszkén vállalva a tiltott mámort.

A lépcsőházban megfagyott a levegő. Szabó Andrea elhűlve szorította mellkasára a kezét, míg Ricsi a korlátnak dőlve elfojtott, elismerő vigyorral csválta a fejét. Toemai főtörzs megpróbált hivatalos hangot megütni, de a folyosót elárasztó parfüm és a

leleplezett szenvedély buja jelenléte törhetetlenül rásütötte a bélyeget az éjszakára.

53. Parfümfelhő a faliújság felett

Péter Szikra

Fekete Zoltán igyekezett visszaszerezni a tőle megszokott hivatali tekintélyt, de a küszöb alól kiáramló sűrű, édeskés illat és a félregombolt egyenruha látványa szárazon torkára forrasztotta a szabályzat paragrafusait. A papucsos lába alatt halkan nyikorgott a linóleum, ahogy zavartan megigazította szemüvegét. A közös képviselő precíz világa pillanatok alatt hullott darabjaira a harmadik emeleti neonfény éles, könnyörtelen világításában.

Erzsi néni a korlátba kapaszkodva, összehúzott szemmel méri végig a jelenetet. Az öregasszony nem mutatott meglepetést; a ház nyugalmazott könyvelőjeként és önjelölt őrzőjeként pontosan tudta, hogy a vékony falak mögött milyen elfojtott indulatok és titkos alkuk mozgatják a lakók életét. Tekintetében nem egyszerű kíváncsiság, hanem a ház erkölcsi felelősségét hordozó, szigorú számonkérés lángolt, amint tekintete Toemai zavart arcáról Etelka kihívó alakjára tévedt.

Toemai főtörzs remegő ujjakkal próbálta gombostól helyreállítani az ingét, miközben a rendőri szigor helyét átvette a leplezetlen riadalom. A háttérben Etelka a legkisebb zavar nélkül lépett át a küszöbön. Fekete csipke alsóruhájára lassú, pimasz mozdulattal terítette rá könnyű selyemköpenyét, majd végigsétált a megdermedt lakók előtt, mintha a lépcsőház csupán az ő személyes színpada lenne. Egyetlen fanyar mosollyal hagyta maga mögött a kábult folyosót, tudomást sem véve Szabó Andrea felháborodott gurgulázásáról.

Kelemen Dániel szótlanul figyelte az eseményeket a korlátnak támaszkodva. A tegnap éjszakai titkos döntése súlyával a mellkasában most tisztán látta, hogy ebben a házban a törvény és a rend csupán sérülékeny homlokzat. Az elfojtott drámák visszavonhatatlanul a felszínre törtek, és Fekete Zoltán hiába köszörülte a torkát a jegyzőkönyv emlegetésével, Erzsi néni egyetlen kimért fejrázása jelezte: a Vászoly utca 6.-ban ezen az éjszakán valami jóvátehetetlenül megváltozott.

54. A hajnali huzat és a fojtott szavak

Noé Dinamó

Etelka selyemköpenyének pimasz suhanása után nehéz, kínos csend nehezedett a harmadik emeleti folyosóra. Fekete Zoltán görcsösen próbálta eligazítani a kezében lévő jegyzőkönyvet, de a homlokán kiütkező hideg verejték és a megremegő keze elárulta, hogy a közös képviselői tekintélye megrendült. A felújítási alap szigorú paragrafusai érvényüket veszítették a nyitott ajtón át kiáramló parfümfelhőben.

Toemai főtörzs szótlanul, szinte gépiesen hátrált be a lakásába, majd a zár kattánása kíméletlen pontot tett a jelenet végére. Erzsi néni azonban nem mozdult. A korlátba kapaszkodó öregasszony tekintetében nem volt meglepetés, csak a ház régi őrzőjének hűvös, kiszámított szigorúsága. Pontosan tudta, hogy ez a botrány milyen láncreakciót indít majd el a közeledő lakógyűlésen.

Kelemen Dániel lassan elfordult a korláttól, és elindult lefelé a lépcsőn a második emelet felé. A tegnap éjszakai titkos döntése – hogy végleg felmond a kiégető adatelemzői állásában és kilép a mókuskerékből – most még sürgetőbbnek tűnt. Ebben a házban, ahol a gondosan építgetett látszatok egyetlen pillanat alatt hullottak darabjaira, a hallgatás és a passzivitás már nem jelentett biztonságot.

A második emeleti fordulóban Horváth Bianka lépett ki a lakásukból, kezében egy festékes hengerrel, ruháján gipszporos foltokkal. Kimerült, feszült tekintettel nézett fel Dánielre, mintha a felső szintről lehallatszó zűrzavarban a saját bizonytalan jövőjük visszhangját kutatná. A háttérben Molnár Máté ingerült hangja hallatszott, ahogy az elszálló törlesztőrészletek miatti dühét a félkész konyhabútor szerelésén töltötte ki.

Dániel csak egy halk, biztató bólintással felelt a lány néma kérdésére, de mielőtt benyitott volna a saját ajtaján, a szuterén felől feltűnt Székely Ricsi. A bálgúnár csempész egy karton osztrák kávé egyensúlyozott a karján, és egy laza félmosollyal próbálta elütni a levegőben feszülő drámát, ám az ő szokásos jófejsége sem tudta feloldani a vékony falak közt lüktető szorongást.

A lépcsőházi ablakok sárgás üvegén átderengő reggeli fény élesen megvilágította a salétromos vakolatot és a lakók közti áthidalhatatlan távolságokat. Dániel ráfordította a kulcsot a zárban, miközben tudta: amikor Fekete Zoltán végül összehívja a rendkívüli lakógyűlést, ott már régen nem csak a ház pénzéről fognak dönteni.

55. A bécsi pörkölés gőze a salétrom felett

Molnár Ildikó

Fekete Zoltán a harmadik emeleti korlátnál állva elszántan próbálta visszanyerni a közösségi bürokrácia eltiport tekintélyét. Hangos torokköszörüléssel igazította meg a csipeszes írotábláján a felújítási alap tervezetét, de a lépcsőházat még mindig elárasztotta a szuterénből felkúszó dohos meleg és Etelka maga után hagyott, arcátlanul drága parfümfelhője. A ház szigorú őre úgy tett, mintha a jegyzőkönyv 4/B alpontja képes lenne elfedni azt a tényt, hogy a törvény éppen most zárt be egy ajtót az orra előtt.

A második emeleti fordulóban Székely Ricsi kihasználta a pillanatnyi hatalmi vákuumot. A csomagtartó-kereskedők utánózhatatlan lezserégével pattintotta ki a kartonból az egyik osztrák vákuumcsomagolt kávé, és védőital gyanánt Bianka felé nyújtotta. A lány kezében megremegett a gipszporos festékeshenger; a konyhából kihallatszó ingerült kalapálás jelezte, hogy Molnár Máté éppen a törlesztőrészlet miatti dühét vezeti le a konyhabútor pozdorja elemén.

Ekkor nyílt ki a 8-as lakás ajtaja, és Köves Dezső lépett a folyosóra. „Dezső bá” szokás szerint megskalpolta elegáns kalapját a jelenlévők előtt, és miközben a zsebéből egy tálca még gőzölgő, saját sütésű tepertős pogácsát varázsolt elő, csendes, úriemberhez illő mosollyal méri fel a feszültséget. Pontosan tudta, mikor kell a szomszédosi szolidaritás nevében felajánlani egy hivatalosnak tűnő, pecsétes igazolást vagy egy jó szót a kimerült fiataloknak.

Kelemen Dániel a saját ajtaja előtt állva figyelte ezt a jól koreografált lakótelepi színházat. A tegnap éjszakai döntése, hogy beadja a felmondását a kiégést hozó adatelemzői állásában, most szürreálisan távolinak tűnt ehhez a mikrokozmoszhoz képest. A Vászoly utca 6.-ban a látszatbékét nem a társasházi törvénykönyv, hanem a féláron mért csempészáru és a hamisítatlan gáláns cseleket szövő szürke zóna tartotta egyensúlyban.

A felettük lévő ajtórésben ekkor bukkant fel dr. Bordás András. A nyugalmazott mérnök-pedagógus szigorú tekintettel méregette a lépcsőházi társaságot, majd papucsát csapkodva csak ennyit fűzött a feszültséghez: „ $R = U/I$, ezt mindenkinek tudnia kellene! Ha a feszültség nő, az áramkört kiveri a biztosíték. Ha Nikola Tesla nem intézett volna

nekünk váltóáramot, most sötétben veszekednétek ezen a salétromos gangon!”

Dániel egy fanyar félmosollyal nyugtázta a mérnöki bölcsességet, majd ráfordította a kulcsot a záron. Pontosan tudta, hogy a közeledő rendkívüli lakógyűlésen Fekete Zoltán paragrafusai tehetetlenek lesznek az itt elfojtott, vékony falakon át lüktető emberi drámákkal szemben.

56. Kék fény az előszobai tükörben

Kardos Gábor

Dániel lakásajtaja mögött a sötétség nem hozott megnyugvást, csak felhangosította a ház láthatatlan frekvenciáit. Az előszobai tükör előtt állva a telefonja kijelzője halvány kék fénnel világította meg az arcát: a volt főnöke utolsó, megválaszolatlan üzenete villogott a képernyőn. A döntés, amit az éjjel hozott, immár visszavonhatatlan volt, de a szabadság íze helyett a hirtelen támadt egzisztenciális űr szorította a torkát.

A vékony panelkonstrukció falain át elfojtott morajként szűrődött be a lépcsőházi élet. Máté vakmerő kalapálása a szomszédban hirtelen elhallgatott, helyét a törlesztőrészletek miatti éles, suttogó vita vette át Biankával. Dániel tudta, a fal túloldalán álló fiatalok pontosan ugyanattól a láthatatlan présről rettegnék, mint ő: a hónap végétől, az elszabaduló áraktól és a megállíthatatlanul halmozódó számláktól.

A lépcsőház csendjét ekkor újabb ritmikus huppanás törte meg. Dr. Balog Henrik méregdrága bőrcipőjének kopogása jéghideg precizitással közeledett a tízes lakás felől. Az ügyvéd nem vett részt a gang szociális színjátékában; nem kért Dezső bá pogácsájából, és lekezelő pillantással siklott át Fekete Zoltán csipesz íróasztalán. Jelenléte, mint egy vészjósló árnyék, arra emlékeztetett mindenkit, mi történik azokkal, akik elbuknak a kamatlábak és felhalmozott adósságok névtelen háborújában.

Dániel a bejárat ajtó kémlelőnyílásához lépett. A halvány, sárgás lépcsőházi fényben tisztán látta, ahogy a tízlakásos társasház látszólagos közössége szétesik: Fekete Zoltán egyre görcsösebben szorította magához a jegyzőkönyvet, miközben a szuterénból felszálló dohos kávéillat és a zárt ajtók mögött felhalmozott titkok csendben aláaknázták a ház törékeny békéjét.

A telefon újból megrezrent a kezében. Ezúttal nem a munkahelyi szerver küldött értesítést, hanem a banki applikáció jelezte a fennmaradó egyenleget. A képernyő hideg

fénye és a szomszédból áthallatszó fojtott szavak egyértelművé tették: a Vászoly utca 6.-ban mindenkinek megvolt a maga titkos menedéke és szürke menekülőútja. A közeledő lakógyűlés már nem a felújítási alapról fog szólni, hanem arról, ki meddig képes elmenni a túlélésért.

57. Meleg pogácsa a kihűlő folyosón

Péter Szikra

Az első emeleti egyes lakás ajtajának kémlelőnyílása mögött Erzsi néni szeme egyetlen rezdülésről sem maradt le. 1984 óta lakott a Vászoly utca 6-ban, és a falak rezonanciájából pontosan tudta, mikor lép ki valaki szorongva a folyosóra. Dr. Balog Henrik kimért lépteinek elhalta után az idős asszony lassan kattintotta ki a biztonsági zárat, és réz teáskannával a kezében nyitott ajtót, mintha csak a szomszédos virágágyást indult volna megöntözni a korlát tövében.

Dániel épp ekkor lépett le a második emeletről, még mindig a telefonját szorongatva. Az arca sápadt volt a képernyő kék fényétől és a felmondás nyomán feltoluló egzisztenciális bénultságtól. Erzsi néni szúrós, mégis gondoskodó tekintete azonnal megakadt a fiatalember zaklatott mozdulatain. Nem kérdezett semmit a munkájáról vagy a számlákról, mert a régi vágású lakók ösztönösen tudták, mikor kell a szavak helyett a csendes jelenléttel tartani a lelket a másokban.

A lépcsőfordulóban ekkor bukkant fel Köves Dezső, azaz Dezső bá, elegánsan megskalpolva kalapját az öregasszony előtt. Kezében konyharuhával letakart tálca pihent, amelyből a frissen sült, tepertős pogácsa összetéveszthetetlen illata áradt szét a hűvös, salétromos lépcsőházban. A nyugalmazott nyomdász gáláns mosollyal kínálta meg Dánielt és Erzsi nénit, mintha csak egy békebeli kávéház teraszán találkoztak volna, teljesen figyelmen kívül hagyva a falakon túlról beszűrődő szorongató morajlást.

„Egy kis hazai mindig helyrebillenti az ember egyensúlyát, Dániel fiam” – mondta halkan Dezső bá, miközben sokatmondó pillantást váltott Erzsi nénivel. Mindketten tudták, hogy a szomszédos lakásokban halmozódó feszültség, a lejárt határidejű felszólítások és a növekvő közös költség miatti félelem hamarosan robbanni fog. Dezső bá a maga csendes, szürke zónás eszközeivel – az apró présgépével és az elintézett közmű-igazolásokkal – próbálta betömködni a réseket, de a fenyegető csőd árnyéka már túlnőtt

a saját kis védőhálóján.

Erzsi néni átvette a pogácsát, de a tekintete Fekete Zoltánra szegeződött, aki feszülten, csipesz írótabláját szorongatva sietett le a negyedik emeletről. A közös képviselő bürokratikus szigorral lépdelt el mellettük, tudomást sem véve a meleg tészta illatáról vagy a szomszédi gesztusról. Az öregasszony szorosan összehúzta magán az otthonkáját; pontosan látta, hogy Fekete úr görcsös szabálymániája mögött ugyanolyan magány és rettegés lapul, mint a fiatalok elfojtott vitáiban.

Dániel a meleg pogácsát majszolva nézett végig a lépcsőházon. Az idős asszony szilárd, hajthatatlan tartása és a nyomdász csendes szolidaritása pillanatra elcsitította benne a pánikot. Ráébredt, hogy ebben a tízlakásos, omladozó társasházban a túlélés nem az algoritmusokon vagy a banki egyenlegeken múlik, hanem azokon a láthatatlan kapcsolatokon, amiket a zárkózott ajtók mögött szőnek a lakók a közeledő vihar előtt.

58. A felmondólevél néma visszhangja

Zsombor Dénes

Dániel lenyelte a tepertős pogácsa utolsó falatját, de a meleg tészta sem tudta feloldani a gyomrában feszülő jeges csomót. A kezében lévő kijelző újabb értesítést villantott: az emelkedő törlesztőrészletről szóló banki e-mail ott virított a felmondóüzenet felett. A harmincnégy éves adatelemző úgy érezte, mintha a Vászoly utca 6. kopott linóleuma lassan elmozdulna a lába alól, miközben a virtuális világ elvárásai és a valóságos sárga csekkek egyszerre roppantják össze.

Dezső bá figyelt. A nyugalmazott nyomdász dörzsölt, öreg szeme azonnal elkapta a fiatal férfi képernyőre tévedő, megtört pillantását. Bár ő még az analóg papírok, pecsétek és a békebeli szolidaritás nyelvét beszélte, pontosan felismerte a csapdába esett ember tekintetét. A kalapját igazgatva tett egy lépést Dániel felé, és halkán, szinte alig hallhatóan köszörülte meg a torkát, hogy Fekete úr szigorú hallótávolságán kívül maradjon.

„A mai világ túl gyorsan követel, fiam, de a falak itt még lassabban omlanak” – suttogta a pékáru felett az öreg, miközben simkártya-vastagságú, hamisított igazolásokra és kimentett közműszámlákra gondolt a saját szobájában. Erzsi néni közben a korlátra támaszkodva bólintott, kukucskáló mögül megszerzett rutinjával pontosan érezve, hogy

a lépcsőházban álló emberek mindegyike másfajta magányt cipel a hátán.

Fekete Zoltán nem állt meg. A negyedik emeleti közös képviselő a csipeszes írótablájába temetkezve tört utat magának a huzatos fordulóban, az elmaradt felújítási alap és a társasházi tartozások listáját böngészve. Bürokratikus szigorúsága mögött azonban a saját üres, egyedülálló lakásának csendje fojtogatta; a szabályokba kapaszkodott, mert ha a szabályzat elbukik, semmi sem marad, ami egyben tartaná széteső mindennapjait. A lépcsőház aljából ekkor a harmadik emeleti lakásból kiszűrődő tompa vita zaja hallatszott: Molnár Máté és Horváth Bianka kimerült hangja keveredett a felújítás miatti por és a kiszámíthatatlan lakáshitel feszültségével. Dániel hallgatta a szomszédok elfojtott szavait, és tudta, hogy a kék fénnel világító kijelzők, a végtelen görgetések és a munkahelyi kiégés hálója mindannyiukat ugyanabba a fojtogató elmagányosodásba zárja ezen a salétromos folyosón.

59. Pecsétviasz és omló vakolat

Molnár Ildikó

Fekete Zoltán megtorpan a másodiki lépcsőfordulóban, s a csíptetős írótablájára rögzített jegyzék élével önkéntelenül is a salétromos vakolatot piszkálja. A társasház felújítási alapjának tátongó hiánya vörös filccel áthúzott tételekként kiabál a papírról, de a bürokrácia eme szilárd bástyája próbálja nem észrevenni a lépcsőházi levegőbe fagyott feszültséget. A negyedik emeleti remete tekintete a kettes lakás előtt csoportosuló szomszédokra szegeződik; a rend és a szabályzat az egyetlen páncélja a saját lakása fojtogató csendjével szemben.

Dezső bá egyetlen finom, szinte észrevehetetlen mozdulattal igazítja meg kalapját a hűvös huzatban. Az öreg nyomdász dörzsölt, szürke zónás tapasztalattal méri fel Dániel megmerevedett vállát. Pontosan tudja, milyen íze van a kényszer szülte döntéseknek, s hogy a bürokratikus szigor ellen néha nem a nyílt ellenállás, hanem egy névtelenül kiállított közműigazolás vagy egy jól időzített, meleg pogácsa a leghatékonyabb védőpajzs. Csendes pillantása a fiatal férfi felé több mint puszta szomszédi együttérzés: a cinkos szolidaritás halvány mosolya.

Erzsi néni eközben meglepő ruganyossággal támaszkodik a sárgaréz korlátra, s bár tekintete a faliújság ki tudja mikori hirdetményeit pásztázza, a füle beépített

parabolaantennaként fogja a harmadik emeletről lefelé szivárgó tompa csattanásokat. Máté és Bianka elfojtott veszekedése úgy szivárog át a nyolcvanas évekbeli vékony válaszfalakon, mint a csőtörés utáni sárga foltok a plafonon. Az öregasszony pontosan tudja: a házban a titkoknak hosszabb a szavatossága, mint a földszinti kisbolt tejeinek. Dániel zsebében ismét megrezren a telefon, s a kijelző hideg, kék fénye éles kontrasztot vet a lépcsőház fakó sárga falára. A felmondóüzenet már elment, a hidak felégetve, de a szabadság hirtelen ijesztően fojtogatóvá válik a havi közös költség és az emelkedő törlesztőrészek árnyékában. A harmincnégy éves adatelemző úgy érzi, mintha a Vászoly utca 6. elkopott linóleuma lassan elnyelné a jövőjét. Fekete úr végül megköszörüli a torkát, és szigorú, hivatali léptekkel közelebb lép. „Kelemen úr, a vízóra-állásokat péntekig várom a faliújság alatti bedobónyílásba. A ház menete nem állhat meg csak azért, mert maga a képernyőjét bámulja a fordulóban” – jelentette ki élre vasalt hangon, miközben csipeszes táblájával nyomatékosította a társasházi rend sérthetetlenségét.

60. Árnyéksávok a borostyán derengésben

Kardos Gábor

Dániel zsebében újra megrezdül a készülék, s a kijelző hideg villanása egyetlen másodpercre áttöri a lépcsőház borostyánsárga derengését. Egy újabb értesítés érkezett – a banki alkalmazás szikár üzenete a levont törlesztőrészletről. Dániel szinte hallja a saját felgyorsult szívverését a vékony válaszfalak rezonanciájában, miközben Fekete úr szigorú, kérlelhetetlen tekintete még mindig a homlokába fúródik.

Dezső bá óvatosan előrelép egyet, s kalapja karimáját finoman megérintve lép a két férfi közé, mintha csak a huzatot akarná felfogni. „Zoltánom, a vízórát senki sem viszi el a hátán péntekig” – mondja halk, mézesház hangján, amellyel évtizedek óta simítja el a lépcsőházi viharokat. „A fiatalembernek épp elég terhet ró a vállára a ma éjszaka. A számok megvárják a hajnalt, nem igaz?”

Erzsi néni szeme összeszűkül a sárgaréz korlát felett. A tapasztalt öregasszony nem a hiányzó számokat látja, hanem Dániel megfeszülő állkapcsát és a zsebében görcsösen megszorított telefont. A szomszédok titkai sosem maradnak rejtve a Vászoly utca 6.-ban: a zárt ajtók mögött derengő kijelzők kék fénye pontosan elárulja, ki az, aki éjszakánként

a megélhetéséért küzd, és ki az, aki alatt épp összeomlik a talaj.

Fekete Zoltán szája keskeny, fagyos vonallá szűkül. A csíptetős táblára szorított ujjpercei elfehérednek, s bár a társasházi szabályzat szavai ott lebegnek a nyelvén, Dezső bá gáláns fellépése egy pillanatra megtöri hivatali lendületét. A negyedik emeleti közös képviselő pusztá szigorral próbálja elfedni saját, steril lakásának nyomasztó magányát, ahol az egyetlen társaságot a kitöltetlen jegyzőkönyvek jelentik.

Fent, a harmadik emeleten hirtelen bevágódik egy ajtó, s a lecsapódó fa rezonanciája végigfut a kopott lépcsőkorláton. Dániel kihasználja a pillanatnyi figyelmetlenséget: egyetlen halk gombnyomással sötétbe borítja a telefonja kijelzőjét, majd egy gyors, szóttan intés kíséretében visszahúzódik a saját ajtója felé. A zárszerkezet kattánása mögött azonban nem a megkönnyebbülés, hanem a felrobbant hidak fojtogató csendje várja.

61. Karcok a régi celluloidon

Kata Szikra

A földszinti kisbolt felett átáramló kávéillatba szokatlan feszültség vegyült, amikor a lépcsőház hűvös csendjét magassarkú cipő koppanása verte fel. Bezerédi Melinda érkezett meg a Vászoly utca 6.-ba; karcsú alakját egy elegáns, sötétkék kabát rejtette, tekintetében pedig ott bujkált az a hűvös elszántság, ami rég nem látott vendéggé tette őt Erzsi mama ajtajában. Melinda nem üres kézzel jött: táskájából egy ódon, bársonyborítású keretet húzott elő, benne egy megsárgult, finoman megkopott fényképpel.

A fotóról a néhai Bezerédi Ferdinánd szigorú, mégis meleg tekintete nézett vissza, mellette pedig a fiatal Erzsi mama mosolygott, törékeny vállát a férfi védelmező karja ölelte. Elöttük két gyermek ült a pázsiton: a kis Bálint komoly, érett tekintettel bámulva a kamerába, s a még egészen kicsi Enci, akit fura, szorosan összefonódó családi szálak kötöttek a ház őrzőjéhez. A kép nem csupán egy emlékkép volt a múltból, hanem egy elfeledettnek hitt, vágyaktól és elhallgatásoktól fűtött korszak lenyomata.

Melinda óvatosan lefordítva tette le a felvételt a kisbolt pultjára, miközben egy csomag finom szálás teát kért Szilágyi Marikától. A boltosnő kíváncsi, mindent látó szemei azonban azonnal kiszúrták a kép sarkán derengő aranyszínű feliratot és a szereplők

ismerős arcélét. Marika nem az a fajta asszony volt, aki elszalasztott volna egyetlen apró részletet is; ahogy ujjai a papírzacskóért nyúltak, tekintete elidőzött a gyermek Bálint és az öreg Bezerédi közötti megdöbbentő vonásbeli hasonlóságon.

„Hát eljött az idő, Melinda?” – kérdezte Marika halk, sejtelmes hangon, mialatt tekintete felvillant a pult felett függő tükörben. A kisbolt szűk tereit átjárta a női megérzések és a lappangó pletykák sajátos feszültsége, ahol minden elnyomott sóhaj és félretett emlék azonnal új értelmet nyert. A gondolat, hogy Bálint valóban több mint pusztai lakó vagy távoli rokoni szál a házban, villámcsapásként járt végig a szomszédság nem hivatalos információs központján.

Amikor Melinda eltűnt a lépcsőház sötétedő kanyarulatában, hogy végre szembesítse nevelőanyját a múltból előkerült felvétellel, Marika már a pult alatt lapuló jegyzetfüzete felé nyúlt. A vékony falak között terjedő fojtott susogás azonnal szárnyra kapott: a szomszédok titkai mögött felsejlő elfojtott szenvedélyek és elhallgatott vérvonalak hálója újabb megvilágításba helyezte a lépcsőház zárt ajtóinak mögött zajló életet.

62. Monitorfény a megdermedt lépcsőházban

Zsombor Dénes

A másodikon Kelemen Dániel ablakát nem a lemenő nap fénye, hanem a céges laptop hideg, kék derengése világította be. Az adatelemző órák óta meredt az egymásba folyó Excel-táblázatokra, miközben a füleséből lüktető lo-fi beatek sem tudták elnyomni a folyosón elhaladó magassarkú koppanását. Dániel tenyere izzadt a egéren: a tegnap éjjeli, elhamarkodottan elküldött felmondólevele még ott lebegett felette, mint egy láthatatlan nyakazófejsze. A kiégés határán egyetlen kattintással dobta el a kényelmes, de lélekölő biztonságot, s most a fojtogató csendben csak a saját szaporázó szívverését hallotta.

A vékony falakon át megállíthatatlanul szivárgott át a társasház lüktetése. Egy emelettel feljebb Molnár Máté épp a banki alkalmazás frissítéseit pörgette az okostelefonján, miközben a homlokát törölgette. Az alapkamat emelkedésével a törlesztőrészletük újra elszállt, a felújításra szánt keret pedig szőrénszálán eltűnt a barkácsáruházak számláin. Bianka a kanapé szélén ülve a kijelzőjét pörgette: a közösségi média hírfolyamában tökéletesre filterezett otthonok és gondtalan utazások képei váltották egymást, éles

kontrasztot mutatva a szoba sarkában málló vakolattal és a kimerültségtől karikás szemeikkel.

Amikor Bezerédi Melinda elhaladt Dániel ajtaja előtt, a férfi óvatosan a kukucskálóhoz lépett. A lépcsőház hűvös huzatában ott terjengett a feszültség: a múlt eltemetett titkai és a jelen kilátástalansága egyszerre nehezedtek a szűk térre. Dániel tudta, hogy a házban szinte mindenki a saját digitális és anyagi cellájába bezárva próbálja túlélni a napokat. A képernyők mögött elfojtott szorongások most elkerülhetetlenül összeütköztek a szomszédok lépteinek zajával.

Dániel végül lassan lenyomta a kilincset, és kilépett a korláthoz. Okosórája éppen éles rezgéssel figyelmeztette a túl magas pulzusra és három elmaradt határidőre, de ő figyelmen kívül hagyta a jelzést. A felette lévő emeleten Máté is kilépett a fordulóba, kezében egy félkész gipszkarton-darabbal. A két fiatal férfi tekintete összeforrt a félhomályban: nem kellett beszélniük, a megélhetési prés és a folyamatos teljesítménykényszer láthatatlan kötelékként kötötte össze őket a Vászoly utca 6. lefojtott légkörében.

63. Málló vakolat a közös fordulóban

Kővári Klára

A lépcsőházi fordulóban megállt a levegő. Molnár Máté ujjai fehéredtek a gipszkarton éles szélén, miközben a vakolat finom porszemei lassan szállingóztak a kopott korlátra. Nem kellett kimondania semmit: a kimerültségtől karikás szemei és a homlokán megülő izzadságcseppek pontosan elárulták azt a megsemmisítő tehetetlenséget, amit az elszabaduló törlesztőrészletek és a szétcsúszó álmok okoztak. Dániel hallgatag bólintással felelt a néma segélykiáltásra, hiszen a saját mellkasát elszorító pánik – a felmondólevél visszavonhatatlan elküldése után – pontosan ugyanabból a töből fakadt. A nyitott ajtón át kiszűrődött Bianka halk, fojtott sóhaja. A lány bent ülve a félkész nappaliban újra meg újra a banki mobilalkalmazás pirosuló egyenlegét nézte, miközben a kijelző hideg fénye rávetült a falakról málló, befejezetlen festékrétegre. A hitelek szorítása nemcsak a pénztárcájukat, de a kapcsolatuk utolsó türelmi tartalékait is felemésztette. Máté a földre engedte a gipszkartont, s egyetlen halk szóval engedte ki magából a felgyülemlett feszültséget: „Nem fogja kibírni a keret.”

Dániel önkéntelenül egy lépést tett felé a hűvös linóleumon. Megfordult a fejében, hogy bevallja a saját éjszakai döntését, elmondja, hogy ő is elengedte a kapaszkodókat, de a szavait elfojtotta a felettük kinyíló ajtó csattanása. A negyedik emeletről Fekete Zoltán méricskélő, szigorú léptei visszhangoztak a lépcsőházban. A közös képviselő élre hajtott jegyzetfüzetével és a vállára akasztott mérőszalaggal úgy ereszkedett lefelé, mint aki egy katonai ellenőrzést vezet.

„A közös területeken nem tárolunk építési hulladékot, Máté. A házirend harmadik pontja világosan fogalmaz” – szólt le Zoltán jéghideg, kimért hangon, meg sem állva a fordulóban. Szemében nem rosszindulat, sokkal inkább a saját magányát leplező, megszállott szabálymánia tükröződött. Neki a társasház rendje jelentette az egyetlen kapaszkodót a kiüresedett hétköznapiakban, s képtelen volt meglátni a fiú tekintetében bujkáló kétségbeesést.

Máté nem válaszolt, csak nyelt egyet, és visszahúzta a gipszkartont a lakás küszöbén belülre. Dániel a korlátnak támaszkodva nézte a jelenetet, miközben a vékony falak mögül az idős Kovács Tibor rádiójának tompa sercegése szivárgott ki. A Vászoly utca 6. falai közt a megélhetési szorongások és az elhallgatott drámák úgy rakódtak egymásra, mint a falakban futó előregedett vezetékek, amelyek bármelyik pillanatban zárlatot kaphatnak.

64. Bélyegzőfesték a szomszédosi kézfogásban

Imre Cső

Fekete Zoltán kimért lépteinek elhaló visszhangja még ott kísértett a lépcsőházban, amikor a 8-as lakás ajtaja résnyire nyílt. Köves Dezső elegáns, szürke filckalapjának karimáját megérintve lépett ki a hűvös folyosóra. Szemében nem a házban uralkodó állandó szorongás, hanem a sokat látott, öreg mesterek csendes derűje csillogott. Egy tál gőzölgő, tepertős pogácsát tartott a kezében, amelynek fűszeres illata azonnal megtörte a szellőzetlen lépcsőház salétromos szagát.

„Egy kis útravaló a nehéz percekre, Máté fiam” – mondta halkan Dezső bá, miközben a tálat a megtört fiatalember felé nyújtotta. A régi vágású grafikus pontosan érezte a falak között feszülő nyomást. Bár a hivatalos világ kívül rekedt a lépcsőházi ablaküvegeken, ő nagyon jól tudta, mit jelent, amikor az ember alól kicsúszik a talaj. Dánielre nézett, s a

tekintetükben néma megértés találkozott; mindketten tudták, hogy ebben a házban mindenki hordoz valamilyen láthatatlan terhet.

A földszintről ekkor ruganyos léptek zaja hallatszott: Székely Ricsi lépdelt fel a szuterénből, karján egy halom bontatlan, külföldi feliratú ragasztószerrel és szigetelőanyaggal. A mindenkivel tegeződő, jókedvű csomagtartó-kereskedő széles mosollyal állt meg a fordulóban, s azonnal átlátta a helyzetet. „Ugyan már, Máté, hát ki gondol itt a bolti árakra?” – súgta odébb lépve, miközben az anyagokat a gipszkarton mellé csúsztatta. „A bécsi vonalról maradt ki, féláron a tied, ráérsz kifizetni, ha a bank végre magához tér.”

Dezső bá kuncogva nyúlt a zsebébe, s egy apró, precízen elvágott papírlapot csúsztatott Máté tenyerébe. A szürke zóna mestere pontosan tudta, hol hiányzik a hiányzó pecsét vagy a kedvezményes igazolás ahhoz, hogy a felújítási költségeket elszámolhassák. „Ez a kis apróság a szomszédosi szolidaritás számlájára megy, fiam. A bürokrácia szorítását néha meg kell finomítani egy kis művészettel” – kacsintott a kalapja alól.

Dániel megrendülten figyelte az összekacsintó szomszédokat. A Vászoly utca 6. falai között, Fekete Zoltán fagyos szabályzata és a szigorú hitelek árnyéka alatt a szürke zóna lakói formálták meg azt az elhallgatott védőhálót, ami még összetartotta a lépcsőházat. Máté szorítása kiengedett a gipszkarton szélén, s ahogy elvette a pogácsát, a szemében hosszú idő után először jelent meg a remény halvány szikrája.

65. Pogácsagőz a szellőzőkürtő árnyékában

Molnár Ildikó

A harmadik emeleti fordulóban terjengő tepertőillat hamarabb érte el a szellőzőjáratokon át a lakások ajtóréseit, mint ahogy Fekete Zoltán befejezhette volna a szintenkénti villanyóra-ellenőrzést. Az első emeleti kémlelőnyílás mögött Vincze Erzsébet, a ház önjelölt rendőre azonnal résnyire nyitotta az ajtót: a friss tészta és a szuterénből származó csomagtartó-akció gyanús szaga köztudottan nem szerepelt a házirend 1984-es, eredeti mellékletében.

Dezső bá bájkúnár-mosollyal igazította meg a szürke filckalapját, miközben Máté tenyerében szinte megdermedt a hamisítatlanul tökéletesre sikerült műszaki igazolás. Székely Ricsi nagyívű lendülettel igazította meg az osztrák feliratos fugázóanyagokat a

gipszkartonok tövében, mintha a Vászoly utca 6. lépcsőháza lett volna a bécsi barkácsáruházak kihelyezett, vámmentes raktára. A finom porgózzal teli levegőben egyetlen pillanatra megszűnt az elszabadult törlesztőrészletek fojtogató szorítása.

Kelemen Dániel a korlátnak támaszkodva, éjszakai adatelemzésből maradt táskás szemekkel figyelte a jelenetet. A kiégett IT-s pontosan látta az abszurd mintázatot: a ház törékeny békéjét nem a szabványos főrelé vagy a hivatalosan befizetett közös költség tartotta fenn, hanem ezek az elfojtott, félhomályos tranzakciók. Egy szívességből átadott pecsét itt, egy féláras fugázó ott, s a lakáshitel alatt roskadozó fiatalság máris nyert egy hét haladékot az idegösszeomlás előtt.

Fekete Zoltán szigorú lépteinek kopogása ekkor újra megkondult a felettük lévő lépcsőfordulóban. A közös képviselő fémcsatos mappájába körmölte az érthetetlen gáz- és áramingadozásokat, miközben bürokratikus szigorával próbálta leplezni a saját lakásából kiszűrődő, kongó magányt. Szabályzataiban keresett menedéket a falakon átáradó elfojtott emberi drámák elől.

Ahogy a tepertős pogácsa illata lassan eloszlott a huzatos lépcsőházban, a csendes összeesküvők visszahúzódtak saját sáncaik mögé. Máté a zsebébe süllyesztett papírral lépett be a félkész otthonukba, Ricsi pedig ruganyos léptekkel süllyedt vissza a szuterén homályába, felkészülve a következő import szállítmány diszkrét fogadására.

66. Kialvó fények a születésnap tortán

Péter Szikra

A szagok és zajok fojtogató elegye ülte meg a Vászoly utca 6. lépcsőházát, ahol a házkezelőség által kirendelt villanyszerelők már kora reggel óta vésték a falakat. Az első emeleten Szabó Lili tizenhatodik születésnapját ünnepelték volna; a falakon át kiszűrődő popzene ritmusát azonban folyamatosan megtörte a vésőgépek fülsértő kerepelése. Vincze Erzsébet a kémlelőnyílása mögül figyelte az eseményeket, papucsban toppantva az ajtó előtt, amikor meglátta dr. Bordás Andrást, amint a nyitott villanyóra-szekrény felé vonult kék kordbársony zakójában.

A nyugalmazott mérnök úr arca a dühítéstől vöröslett. Az „amatőr szakik” kóklersége láttán felforrt benne a vér: fittyet hányva a munkások kéréseire, egyetlen határozott mozdulattal megragadta a központi karos megszakítót, és teljes erőből lefelé rántotta. A

tízemeletes épület egyetlen pillanat alatt borult koromsötétbe. A porszívók leálltak, a lift a harmadik és negyedik emelet között rekedt, Lili szobájában pedig éppen abban a másodpercben hunytak ki a gyertyák mellett a díszkivilágítás fényei, amikor a lány elfújta volna őket.

A sötét lépcsőházban azonnal elszabadult a pokol. A lakások ajtai sorra nyíltak ki, dühös kiáltások és mobiltelefonok vakító fénycsóvái metszették át a homályt. Bordás professzor azonban megrendíthetetlenül állt a villanyóra-szekrény előtt, és kitörő hangfekvéssel vágott bele szónoklatába. „Ha Nikola Tesla nem intézett volna nekünk váltóáramot, akkor ma mind meg lennétek löve!” – dörögte a folyosón feltorlódott szomszédok felé. – „ R egyenlő U per I , ezt mindenkinek tudnia kellene ezen a rohadt gangon! Én még ettem a három forint hatvan filléres kenyérből, de ilyen kókler munkát még a szocializmusban sem tűrtünk el!”

Vincze Erzsébet elemlámpájával egyenesen az öreg mérnök arcába világított, és nem habozott rendet követelni. „András bácsi, maga megbolondult? Odabent a gyerek születésnapját teszi tönkre, miközben a fagyasztóban elolvad a húsom!” – méltatlankodott az idős asszony, ám figyelmes tekintete a sötét lépcsőfordulóban valami másra is rábukkant. A zűrzavart és a kavargó tömeget kihasználva egy karcsú, selyemruhás alak surrant el a fal mellett.

Etelka volt az. Kihasználva, hogy a férje éppen az elektrotechnika alapjairól tartott megfellebbezhetetlen előadást a dühös lakóknak, a sötétség leple alatt némán siklott lefelé a lépcsőn. Toemai Zoltán már a földszinti forduló félhomályában várta, halk mélyhegedű-dallamot dúdolván a lépcsőház kísérteties akusztikájában. Egyetlen csendes kézfogás elég volt ahhoz, hogy a kaotikus éjszakában eltűnjenek a rendőrtiszt lakásának védelmében, míg odafönt Bordás András hangja továbbra is bezengete a teljes Vászoly utcai tömböt.

67. Sötét áramkörök, néma molekulák

Kővári Klára

A sötétségbe borult lépcsőházban a zseblámpák szűk fénycsóvái kísérteties árnyakat vetítettek a málladozó falakra. Dr. Bordás András még mindig a nyitott villanyóra-szekrény előtt ágált, és a váltóáram fizikai törvényeit ostromozta, miközben a lakók

tehetetlenül zsörtölődtek a vaksötétben. A kilencedik emelet felől leérkező Marietta azonban nem fordított hátat az idős mérnöknek. A vegyészhallgató lány halk, de határozott hangon kapcsolt be a vitába, és a megszokott lakótelepi szópárbajok helyett meglepő módon precíz, termodinamikai és kémiai összefüggésekkel világított rá a hálózat túlterhelésének valódi okaira.

A gangon néhány pillanatra elcsendesedett a morgás. A ház ritka, intelligens pillanatainak egyike volt ez: az öreg professzor meglepetten, a szemüvege mögül hunyorogva hallgatta a lányt, aki nem söpörte le a nosztalgiáját, de kíméletlen tudományos pontossággal igazította ki az elavult számításait. Bordás bácsi kihúzta magát, zakója hajtókáját megigazította, és bár morogva hozzátette, hogy „azért az R egyenlő U per I törvényét még a mai fiatalságnak is illene tisztelnie”, a szemében felcsillant a régi tanári büszkeség.

A szellemi erőpróba emelkedett percei azonban gyorsan szertefoszlottak, amikor Marietta tekintete a másodlagos fénysugárban a félemeleti fordulóra tévedt. A félhomályos szegletben az anyja, Kerekes Livia állott, és egy villanásnyi időre elhúzta a kabátja belső zsebét. Vele szemben Szabó Gábor állt, a kimerültségtől megtört, csapzott autószerelő, akinek az arca a félelemtől és az anyagi csőd rémétől szürkéllett a szűkös fényben.

Marietta gyomra összeszorult, ahogy felismerte a gyógyszeres dobozjelzést. Vegyészként pontosan tudta, mit tartalmaz az a bliszter: egy olyan erőteljes, kórházi használatra korlátozott nyugtatót, amely Gábor ismert szívpanaszaira és a munkahelyi szorongásaira szedett alapgyógyszereire ráadva életveszélyes légzésdepressziót okozhat. Az anyja épp most adta át a veszélyes keveréket a végsőig elkeseredett szomszédnak.

A lány torkában bennszorult a levegő. Pontosan tudta, hogy Livia miért vállalja ezt a szörnyű kockázatot: az ő egyetemi tandíja, a jövője és a megélhetésük lebeg a lebegő dobozok felett. Marietta a hideg linóleumon állva dermedt meg a morális válaszút előtt: ha hallgat, az anyja védelmében egy szomszéd életét kockáztatja, ha pedig közbelép, romba döntheti a saját családja törékeny biztonságát.

68. Titkos léptek a kiégett kismegszakító alatt

Kata Szikra

A sötét lépcsőház fojtogató melegében a salétromos falak közt elnehezedett a levegő. Dr. Bordás András még mindig a hatos lakás előtt gesztikulált a zseblámpa kúpjában, teljesen fűtődve a körülötte sűrűsödő feszültségre. „Ha Nikola Tesla nem intézett volna nekünk váltóáramot, ma meg lennénk löve! Meg a háromforint hatvanas kenyér... R egyenlő U per I, ezt mindenkinek tudnia kellene!” – harsogta az öreg mérnök a vak homályba, ügyet sem vetve arra, hogy felesége, Etelka éppen a háta mögött lépett ki a szűk ajtónyíláson.

Etelka nehéz, csábító parfümjének illata azonnal elfojtotta a folyosó por- és műanyagzagát. A negyvenhat éves nő finom selyemköntöse halkan suhogott, kerekded csípője és a sötétben is felsejlő, mélyen dekoltált nyakkivágása szinte mágnesként vonzotta a tekinteteket. Lépteinek lágy neszére a lépcsőn leérkező Toemai főtörzs torpant meg. A rendőr mélyhegedűshöz szokott, érzékeny ujjával megigazította kissé félrenyomott egyenruha-gallérját; sötét tekintete a lámpafény szélén habozás nélkül Etelka formás vállára tévedt.

„Minden rendben, Bordás úr?” – kérdezte Toemai, de a hangja rekedtes volt a leplezetlen vágytól, ahogy közelebb lépett. Keze látszólag a szolgálati lámpát tartotta, de a félkörös árnyékban az ujjai diszkréten, mégis birtoklóan simítottak végig Etelka derekának finom ívén. A nő szinte észrevétlenül dőlt hozzá a sötétben, ajkain halvonálú, sokatmondó mosoly bujkált, ami Toemai hajnali, titkos borozgatásainak emlékét idézte fel a félhomályban.

„Rend? Ugyan, főtörzs úr!” – vágott közbe hirtelen egy metsző, száraz hang az első emeleti ajtó réséből. Erzsi néni résnyire nyitott kukucskálója mögül nem a vaksötét nézett vissza, hanem a mindent tudó, kegyetlen figyelem. Az öregasszony lassan kilépett a fordulóba, karba font kézzel, szemeiben hideg fenyegetéssel. „Miféle rendről beszél maguknál, amikor egyesek négyszögletes rendőrcsizmák nyomát hagyják a linóleumon hajnali négykor? És nem az áramot keresik, hanem a szomszédasszony meleg teáját...”

A levegő egy szempillantás alatt megfagyott Toemai és Etelka között. A főtörzs szája szélén elhalványult a magabiztos mosoly, karcsú, selyembe öltözött partnere pedig

egyetlen apró mozdulattal húzódott el a férfitől, miközben Bordás bácsi gyanútlanul folytatta a váltóáram dicsőítését. Erzsi néni sziszegő, zsaroló utalása úgy lógott a sötét lépcsőház felett, mint egy élesre fent nyakazókés.

69. Kódolt szorongás a kék fényben

Kardos Gábor

A második emelet sötétjébe burkolózó lakásban Kelemen Dániel az asztalánál ült, és a laptop vakító, kékfényű kijelzőjét bámulta. A hirtelen benyújtott felmondólevél elküldése óta eltelt órákban a várt megkönnyebbülés helyett csak fojtogató, jéghideg szorongás telepedett a mellkasára. Adatelemzői agya automatikusan mintázatokat és statisztikai valószínűségeket keresett a jövő bizonytalanságában, de a számok most nem adtak ki megnyugtató egyenletet. A felhalmozott tartalékai sebesen fogytak, a mókuskerékből való kitörés pedig hirtelen nem szabadságnak, hanem szédítő zuhanásnak tűnt.

A vékony falakon át elfojtott, feszült zörejek szivárogtak be a szobába. Dániel kristálytiszta hallotta a lépcsőházból felhallatszó párbeszédek fojtott visszhangját: Erzsi néni metsző, számonkérő hangját, Toemai főtörzs rekedtes szabadkozását és az öreg Bordás bácsi végtelenített Tesla-monológját. A Vászoly utca 6. lakói egyetlen gubancolódó, neurotikus hálózatot alkottak, ahol minden rezdülésnek láthatatlan ára volt. Dániel tehetetlenül hallgatózott a félhomályban, miközben pontosan tudta, hogy a zárt ajtók mögött elfojtott magánéleti válságok, illegális gyógyszerüzletek és éjszakai csendes alkuk feszítik az épületet.

Megdörzsölte fáradt szemét, és a sötét ablaküvegen tükröződő, sápadt vonásait figyelte. A kiégés lassan felőrölte a mindennapjait, a munkahelyi kapocs elvágása pedig végleg elszigetelte a külvilágtól. Ebben a fojtogató magányban a szomszédok szövevényes drámái sem figyelmeztetésül, sem elrettentésül nem szolgálhattak – csupán a saját egzisztenciális benuóltágát mélyítették el, amint a zárt ajtók mögötti titkok árnyéka rálógott a szobájára.

Hirtelen halkan megrezrent a telefonja a csupasz üvegasztalon. A kijelző éles, éjszakai fénnel villant fel a sötétben, egy ismeretlen, rejtett számról érkező üzenetet jelezve. Dániel óvatosan, megdermedt ujjakkal nyúlt a készülékért, mintha az áramot vezetne. A képernyőn mindössze egyetlen, baljós mondat állt: „A döntésed nem maradt

észrevétlen.”

A hideg futkározott a hátán. A pulzusa azonnal az egekbe szökött, ahogy a szobát elárasztotta a paranoia mérgező hulláma. Honnan tudhatta bárki is, hogy alig pár órája beadta a felmondását? Vajon a cégének valamelyik felügyeleti szoftvere nyomozott utána, vagy a ház vékony falai mögött lapuló árnyak egyike figyelte minden egyes kattintását a monitor fényénél?

A folyosón ekkor egy halk, lassú lépteket kísérő linóleumcsikorgás hallatszott, mintha valaki közvetlenül az ajtója előtt torpant volna meg. Dániel mereven bámulta a bejárati ajtó sötétben kirajzolódó körvonalát, miközben a kezében remegő telefon kijelzője lassan feketébe fordult.

70. Fázisritmusok a salétromos fordulóban

Imre Cső

Kelemen Dániel lassan, az ajkai közé szorított lélegzettel nyitotta meg a másodiki lakás ajtaját a baljós üzenet fogadása után. A lépcsőház felől nem fenyegető léptek, hanem egy rendkívül éles, feszült szóváltás visszhangja szűrődött be hozzá. A korlát melletti félhomályban dr. Bordás András állt megszokott, kinyúlt zakójában, kezében egy megsárgult fizikapéldatárral, és teátrálisan gesztikulált a harmadik emelet felől érkező fiatal lány felé.

A professzor épp a megszokott, csalhatatlannak hitt kinyilatkoztatásait hangoztatta, miközben a lépcsőház vékony falai visszaverték dörgedelmes hangját. „ $R = U/I$, ezt mindenkinek tudnia kell, kisasszony! Ha Nikola Tesla nem intézett volna nekünk váltóáramot, akkor ma mind meg lennénk löve ebben a házban! Én még ettem a három hatvanas kenyérből, pontosan tudom, hogyan működik a fizika!” – hangoztatta mérnöki gőgjével, elvárva a szokásos, megadó bólogatást.

Vele szemben Marietta állt, Kerekes Livia vegyészhallgató lánya, aki épp az ablakok közti rejtett menedékéből igyekezett vissza a tizenkettes lakás fojtogató légkörébe. A lány fáradt volt a vizsgaidőszak nyomásától és az anyja gyógyszeres dobozai körül keringő nyomasztó sejtelmektől, de az öreg professzor dogmatikus felületessége most áttörte a türelme falát.

„Tesla eredményei lenyűgözőek, Bordás úr, de a váltakozó áram elméleti alapjait és a

többfázisú rendszereket Galileo Ferraris és Michael Faraday munkássága nélkül nem lehetne megérteni” – vágott vissza meglepően higgadtan, mégis metsző szakmai pontossággal Marietta. „És az Ohm-törvény sem egyértelműen lineáris, ha a félvezetők vagy a nem-lineáris dielektrikumok kémiai szerkezetét vizsgáljuk. A komplex impedancia nem redukálható a nosztalgikus leegyszerűsítésekre, a valóság ennél jóval összetettebb molekuláris szinten.”

Bordás bácsi arca pillanatok alatt rákvörösre váltott a megdöbbenéstől. A nyolcvanegy éves, egykori pedagógus hozzászokott ahhoz, hogy a szomszédok türelmesen hallgatják a múltból megőrzött paneleit, így a fiatal vegyészlány egzakt, szabatos szakmai ellenállása teljesen készületlenül érte. Megigazította vastag lencsájú szemüvegét, de a torkán akadt a szó, mikor meglátta Marietta hűvös, hajthatatlan tekintetét.

A lépcsőházi sárga fényű izzó hirtelen vibrálni kezdett a fejük felett, ahogy az épület előregedett hálózata megreccsent a túlterheléstől. Dániel az ajtajának részéből figyelte a párbeszédet; a lány tiszta, racionális érvrendszere egyetlen pillanatra kiszakította őt a saját paranoia-spiráljából, de a Vászoly utca 6. falai között derengő feszültség csak még nyilvánvalóbbá vált.

71. Kondenzvíz a digitális kijelzőn

Zsombor Dénes

Marietta határozott léptekkel indult meg felfelé a lépcsőn, hagyva, hogy a megkövült dr. Bordás András egyedül viaskodjon a leforrázott büszkeségével és a kezében szorongatott fizikapéldatárral. Az öreg mérnök még moroghatott volna valamit a régi szép időkről és a három hatvanas kenyérről, de a lány hűvös, egzakt racionalitása úgy vágta el a szavait, mint egy hirtelen kiégett olvadóbiztosíték.

Dániel a második lakás ajtajának részéből figyelte, ahogy a lépcsőházi izzó utolsót pislantva visszatér a megszokott, sárgás derengésbe. A vegyészlány szavai még ott lebegtek a salétromos levegőben: nem-lineáris rendszerek, komplex impedancia. Szakmai kifejezések, amelyek ijesztő pontossággal írták le azt az elviselhetetlen belső feszültséget, amiben Dániel hónapok óta létezett – csak az ő esetében a túlterhelt hálózatot nem rézdrótok, hanem elszálló lakáshitel-törlesztők, kék fényben átvirrasztott éjszakák és a kiégés szélén egyensúlyozó idegrendszer alkották.

A zsebében ekkor megremegett a céges telefon. A kijelző vakító fénye átütött a sötétedő előszobán: egy újabb sürgető értesítés érkezett a határidős adatelemzésekről, miközben a banki alkalmazás is leadta a maga automatizált vészjelzését a növekvő kamatterhekről. Dániel a halántékához szorította a tenyerét, ujjai görcsösen tapadtak a hideg rézkilincsre. A tegnap éjjel hozott titkos döntése – hogy egyetlen határozott mozdulattal kiszáll a mókuserékből és törli a digitális függőségeit – ott lebegett a feje felett, de a félelem még mindig bénítólag hatott rá.

Ahogy lassan behúzta a lakásajtót és kizárta a folyosót, a vékony betonfalakon át azonnal beszűrődött a ház megszokott, nyomasztó zajszőnyege. A szomszédból Karesz torzított gitárjának halk morajlása vibrált át a panelen, míg az emelet sor alatt dr. Szabó rendelőjének ajtaja csapódott be tompán. A Vászoly utca 6. nem csupán egy előregedett épület volt, hanem egy zárt, közös szorongásspirál, ahol a lakók falakon át hallható drámái és a képernyők mögé rejtett magánya észrevétlenül láncolta egymáshoz az embereket.

Dániel leült a sötét szobában az íróasztalához, ahol a három monitor készenléti fénye ritmikusan pulzált a vakolt falon, akárcsak egy kimerült szívverés. Tudta, ha nem hajtja végre az éjszakai elhatározását, a digitális zaj és a fizetetlen számlák felőrlik az utolsó tartalékait is, pontosan úgy, ahogy a lépcsőház elavult elektromos rendszere adta fel a harcot a túlterhelt fázisok alatt.

72. Vakfolt a közös kapcsolószekrényben

Kővári Klára

Dániel még fel sem dolgozhatta a monitorok hűvös fénye mögött megfogalmazódott elhatározását, amikor a falon belüli szellőzőkürtő felől tompa, kék színű villanás kíséretében éles pattanás visszhangzott végcollection. A három kijelző egyetlen szempillantás alatt aludt ki, és a lakásra olyan sűrű, nehéz sötétség borult, amit csak a Vászoly utca 6. vékony panelpanelei mögül felsejlő gépészeti zúgás hirtelen elhallgatása tett még fojtogatóbbá. A folyosón megszakadt az elektromos lüktetés, s a hűtőgépek megdermedt kompresszorainak csendjét hamarosan ajtónyitódások jellegzetes nyikorgása törte meg.

Dániel a telefonja halvány fénysugarát maga előtt tartva lépett ki a folyosóra, ahol dr.

Bordás András már ott állott a saját, nosztalgikus sárga fényű zseblámpájával. „Na ugye, megmondtam!” – dünnyögte az öreg mérnök, s a fénycsóvét a falba süllyesztett, málló szürke fém kapcsolószekrényre irányította. „Ohm törvényét nem lehet átverni semmilyen modern hókuszpókusszal. Ha Nikolai Tesla láthatná ezt a hatvanas évekbeli alumíniumvezetékes hálózatot, rögtön megértené, miért vagyunk most meglőve. Túlterhelték a fázisokat, uraim, tiszta sor!”

Eközben az alsóbb szintről nehéz, csoszogó léptek zaja hallatszott. Kovács Tibor bá emelkedett ki a lépcsőház homályából, csavarhúzóval a kezében, az álla alá szorított kis elemlámpával. A hetvennégy éves nyugdíjas villanyszerelő arcán a régi szakik megingathatatlan nyugodalma tükröződött. Néma fejrázással nyúlt a megvetemedett ajtajú szekrényhez, melynek résén át halvány égett bakelit- és műanyagszag szivárgott ki a közös térbe. Tibor bá rutinos, lassú mozdulatokkal tisztította meg a biztosítéktáblát, miközben a megszokott, morgós csendjét most átjárta a szomszédok iránti elfojtott felelősségérzet.

A lépcsőfordulóban váratlanul megjelent Szabó Gábor is, kezében egy olajos ronggyal, sápadt arccal. Az autószerelő tekintetében nem a műszaki hiba miatti bosszúság, hanem az a zsigeri rettegés tükröződött, ami hónapok óta fojtogatta: vajon egy újabb hálózati túlfeszültség nem tette-e tönkre a méregdrága műhelygépeit vagy a lakásban még éppen működő háztartási eszközöket, amelyeket egy esetleges csőd szélén egyensúlyozva képtelen lenne pótolni.

A szűk, salétromos levegőjű folyosón összezsúfolódott emberek a félhomályban szinte egymás szívverését is hallották. A kialudt fények lemeztelenítették a házat: a képernyők, a hangos televíziók és a mesterséges zajok hiányában a lakók ott álltak a maguk nyers, elfojtott drámáival. Ahogy Tibor bá ujjai között finoman megreccsent a főrelé műanyag háza, mindannyian tudták, hogy ez a sötétség nem csupán a kiégett vezetékekről szól, hanem az életüket feszítő, láthatatlan túlterhelésről is.

73. Kábelégés a szocialista alumíniumon

Molnár Ildikó

Ahogy Tibor bá elgyötört ujjá megérintette a koromfekete kismegszakítót, a műanyag borítás száraz pörsenéssel vált le a túlhevült alumíniumvezetékéről. A salétromos

lépcsőházban azonnal sűrűbbé vált az égett bakelit fojtogató szaga, ami szilárdabb jelenlétnek tűnt, mint a ház harmincéves gépészete bármikor az utóbbi évtizedben. „Na, látják, erről beszélek!” – vágta rá dr. Bordás András, miközben a sárga fénycsóvát tüntetőleg a szekrény mélyére irányította. „ $R \text{ equals } U \text{ per } I$, ezt minden tisztességes állampolgárnak tudnia kellene! Én még ettem a háromforint-hatvanas kenyérből, de már akkor is tudtuk, hogy a negyedik emeleti terhelést nem erre a szocialista alumíniumhálózatra méretezték. Ha Nikolai Tesla nem intézett volna nekünk váltóáramot, most meg lennénk lőve, de ezzel a gányolással ő sem tudna mit kezdeni.” Kovács Tibor megfontolt hűmmögéssel válaszolt csupán, miközben a csavarhúzó szigetelt szárával óvatosan megkocogtatta a megolvadt fázissínt. A hetvennégy éves ex-villanyszerelő pontosan tudta, hogy a problémát nem a fizika elmélete, hanem a negyedik emeletről szivárgó, gyanúsan magas éjszakai áramfogyasztás okozta. Szabó Gábor az olajos rongyát gyűrögette a háta mögött; a homlokán kövér izzadságcseppek gyűltek össze a sötétben, ahogy a műhelyébe vásárolt, még ki sem fizetett diagnosztikai műszerek sorsára gondolt. Egy újabb túlfeszültség-hullám nemcsak az áramkört, de az utolsó tartalékait is elégette volna.

A lépcsőfokok felől ekkor szigorú, ritmikus léptek zaja törte meg a fojtott durmogást. Fekete Zoltán, a negyedik emelet szabálymániás közös képviselője ereszkedett alá a homályból, élére vasalt melegítónadrágjában, kezében egy ipari teljesítményű LED-lámpával, amelynek éles, hideg fénye kíméletlenül leplezte le a falakon repedező mészréteget. „Mi folyik itt, uraim? A társasházi szabályzat 14-es cikkelye egyértelműen kimondja, hogy a közös tulajdonú elektromos elosztókhoz kizárólag szakképzett, a közösség által megbízott személy nyúlhat!” – harsogta hivatalos éllel a hangjában, miközben a fénycsóvát egymás után sütötte el a jelenlévők arcába.

Dániel a háttérben meghúzódva, a falnak támaszkodva figyelte a jelenetet. A monitorok kék világának kikapcsolásával hirtelen meztelenné vált a lakótelepi valóság: a bürokrácia, a műszaki romhalmaz és a vékony falak mögött elfojtott szorongások találkozási pontja. Pár lépéssel feljebb, a hetedik emelet irányából egy ajtó halk kattanással záródott be – Sipos Bendi valószínűleg most kapkodta ki a tápfejeket a túlhajtott bányászgépeiből, mielőtt a közös képviselő a biztosítékok számolásába kezdene.

„Zoltánka, maga csak ne szabálytatozzon a sötétben!” – morogta Tibor bá anélkül, hogy

hátrafordult volna. „Ha nem nyúlok hozzá, a felújítási alapból fizethetjük ki az egész emelet kábelezését. A főrelé leoldott, a kismegszakító meg ráolvadt a sínre. Valaki nagyon tekeri a villanyórát ebben a házban, és nem a tízórás híradó miatt.” A közös képviselő arca elfehéredett a hideg LED-fényben; a ház pénzügyi egyensúlyának törékeny látszata és saját, gondosan felépített hivatali autoritása egyszerre forgott kockán a negyvenéves bakelitszagban.

74. Két rózsaszín vonal a földszinti homályban

Noé Dinamó

A másodikon egy ajtó csapódott elviselhetetlen hirtelenséggel. Kovacovic Enikő Klára, a házban csak Enciként ismert fiatal szociális gondozó zihálva, zakatoló szívvel rohant le a lépcsőfokokon. A szociális otthonban nyolckor kezdődött a műszakja, és a cipzárja megszorult a kopott télikabátján, miközben a vállán egyensúlyozott túltömött, szövettáskáját. A vékony falakon át még hallatszott Karesz gitárjának halk, fülsértő gerjedése, de Enci már csak a menekülésre tudott gondolni – a ház fojtogató feszültsége és a saját belső nyugtalansága elől próbált futni.

Ahogy a földszinti kanyarban elvétette a lépést a szétnyílt linóleumon, a táskája éles hanggal beakadt a korlát szürke kovácsoltvas szélébe. A varrás elpattant, a vászon szétszakadt, és a táska gyomrából iratok, hegesztőpálcák, egy félkész szendvics és egy felbontott papírdoboz tartalma szóródott szét a hideg kőpadlón. Enci kapkodva, kétségbeesett arccal szedte össze a szétszóródott dolgait. Észre sem vette, hogy a lépcső alatti sötét zugba, a dohos radiátor tövébe gurult egy keskeny, fehér műanyag pálcát rejtő tasak, amit ő maga is alig tíz perce gyűrt a táskája aljába, anélkül, hogy merészelt volna ránézni az eredményre. Az orrát fújva, zihálva vágódott ki a nehéz bejáratú ajtón a hajnali ködbe.

Pár perccel később Szilágyi Marika gördítette fel a földszinti kisbolt nyikorgó redőnyét. A fém hangja bezenegte a teljes lépcsőházat. Ahogy a seprűvel kilépett az ajtó elé, hogy a befordult faleveleket eltakarítsa, a szemét elkapta a radiátor melletti fehér villanás. Marika néni, aki harminc éve látta a ház minden lakójának örömét és nyomorát, lehajolt a szűk résbe, és óvatosan kiemelte a műanyag pálcikát. A kis ablakban két halvány, de félreérthetetlen rózsaszín csík lüktetett.

„Szent ég...” – suttogta Marika, miközben árgus szemekkel forgatta a tárgyat. A bontott papírborításon még ott virított a friss gyógyszerári bliszter sarka. Pontosan tudta, ki futott le az imént úgy, mintha az ördög üldözné. Enci még meg sem nézte, a félelem és a kapkodás elragadta, mielőtt szembesülhetett volna a valósággal. Marika óvatosan a köténye zsebébe süllyesztette a tesztet, de a szeme már a lépcsőházat pásztázta. Nem kellett sokáig várnia. Kovács Tibor bá ballagott le az elsőről a reggeli tejesüvegért, nyomában a fürkésző tekintetű Erzsi nénivel. Marika a pult mögé lépve, halkan felhajtotta a köténye szélét. „Tibor bá, ha én magának valamit mondok... a második emeleten hamarosan új időszámítás kezdődik” – mormolta rejtélyesen. Mire Tibor kifizette a tejet, a halk suttogás már megállíthatatlanul indult el a gangon felfelé: vajon a Bálint szögletes állát öröklí majd a kicsi, vagy Enci szívós, csendes természetét, ha végre kiderül, fiú érkezik-e a Vászoly utca 6.-ba, vagy kislány.

75. Hitelkamatszilánkok a kapualj homályában

Péter Szikra

A reggeli hűvös párában a Vászoly utca 6. nehéz, üvegezett kapuja csikordulva nyílt ki. Molnár Máté kimerülten, lógó vállal lépett be a lépcsőházba. A futárműszak és az éjszakába nyúló kóderfeladatok után az arca szürke volt a fáradtságtól, szeme alatt sötét karikák feszültek. A harmadik emeleti, félig szétvert lakásuk felújítása és az elszabadult törlesztőrészletek súlya napról napra nyomta a vállát, Biankával való viszonya pedig már a legkisebb szikrától is robbanással fenyegetett.

A postaládáknál a kék egyenruhás postás szentségelt halkan, miközben a vastag papírkötegeket próbálta beszorítani a megvetemedett bádognyílásokba. Amikor meglátta a felfelé igyekvő Mátét, megállt, és a táskájából kihúzott egy piros csíkos, tértivevényes hivatalos küldeményt. „Szerencse, hogy jön, Máté úr, ezt személyesen kell átvennie” – mondta a postás, és a vonalkódolvasó kíséretében egy golyóstollat meg a sárga szelvényt nyújtotta át.

Máté ujjá megremegett, miközben aláírta a bizonylatot. A boríték sarkán tisztán látszott a bank jól ismert logója és a vastag, piros betűs felirat: *Hitelkövetelés – Utolsó felszólítás*. A papír súlya szinte égette a kezét. Pontosan tudta, mit jelent ez: az elszabadult alapkamatok és az elmaradt részletek miatt a bank nem vár tovább, a

végrehajtás árnyéka elérte a harmadik emeleti álmaikat.

Abban a pillanatban a lift fémes zökkenéssel állt meg a földszinten, és kiszállt belőle dr. Balog Henrik. A tízes lakás kényszerárverező ügyvédje ma is élre vasalt, sötétkék öltönyben, kimért eleganciával lépkedett. Éles tekintete azonnal megragadta a Máté kezében lévő borítékot és a fiú elfehéredő arcát. Balog ajkán gúnyos, jéghideg mosoly suhant át – pontosan ismerte ezt a fajta papírt, hiszen az ő vállalkozása az ilyen kétségbeesett pillanatokból táplálkozott.

Fent, az első emeleti korlátra támaszkodva Erzsi néni figyelte a jelenetet. A tiszteletreméltó idős könyvelő pusztán rutinból járt ki a gangra, de éles szeme azonnal megértette a kapualjban zajló néma drámát. Látva Máté megtört alakját és Balog ügyvéd ragadozó tekintetét, Erzsi néni halkan megszorította a korlátot. Tudta, hogy a ház falai közé most lépett be az az elkerülhetetlen vihar, ami ellen a vasárnapi pogácsák és a szomszédi pletykák sem nyújthatnak többé védelmet.

76. Címzetes hatáskör a megvilágítatlan lépcsőházban

Kardos Gábor

A kapualjban és az első emeleti korlátnál sűrűsödő feszültség szinte fizikai súllyal nehezedett a lakókra. Toemai Zoltán főtörzs arca megrándult, amikor Vincze Erzsébet mérgező szavai visszahangoztak a lépcsőház csupasz betonfalain. A vádak, amiket az idős könyvelő a fejéhez vágott – a sötétedés utáni titkos látogatásokról és a szolgálati tekintély mögé rejtett magánéleti zűrzavarról –, túllépték azt a határt, amit a tisztviselői hiúság még elviselhetett.

A rendőr egyetlen teátrális mozdulattal kihúzta magát, zakója alól elővillantva a hatósági igazolványát, és lépett egyet előre a félhomályból. Hangja megváltozott: a szomszédi barátságosságnak nyoma sem maradt, helyét átvette a jól begyakorolt, fagyos hivatali tónus. Kijelentette, hogy csendháborítás és a közrend megzavarása miatt az összejövetelt azonnali hatállyal felosztatja, egyúttal felszólított minden jelenlévőt a személyazonosító okmányok azonnali felmutatására.

A fenyegető fellépés azonban nem a várt meghunyászkodást váltotta ki, hanem

elszabadította az indulatokat. Székely Ricsi, aki eddig laza tartással támaszkodott a korlátnak, lépet egyet előre, és gúnyos mosollyal állta el a főtörzs útját. A csomagtartó-kereskedő pontosan tudta, hol végződik a törvényes intézkedés, és hol kezdődik a személyes bosszúállás – a saját szürkezónás ügyletei miatt amúgy sem hatódott meg a jelvény villogtatásától.

„Ugyan már, főtörzs úr, nem vagyunk mi a kapitányságon!” – csattant fel Ricsi hangja, miközben Köves Dezső is mellette termett. A hatvanhét éves okirat-művész, elegáns kalapját hátratulva a homlokán, kimért, de megalkuvást nem ismerő hangon csatlakozott a tiltakozáshoz. Dezső bá pontosan ismerte a paragrafusok mögötti kiskapukat, és nyíltan visszautasította a hatalmi erődemonstrációt, rámutatva arra, hogy a lakók a saját házuk magánterületén tartózkodnak.

A szűk fordulóban pattanásig feszült a levegő. Dr. Balog Henrik a távolabbból, fagyos, analitikus tekintettel figyelte a kibontakozó káoszt, miközben Erzsi néni a kulcsait szorongatva mérte fel a lavinát, amit elindított. A Vászoly utca 6. kapualja pár pillanat alatt alakult át egy egyszerű szomszédi vitából nyílt hatalmi harcterré, ahol a zárt ajtók mögötti titkok végleg felszínre törni készültek.

77. Sürgető rezgés a huzatos lépcsőorsóban

Imre Cső

A kapualjban és az első emeleti fordulóban pattanásig feszült a levegő, ahol Toemai Zoltán hatósági fellépése beleütközött a szomszédok összetartásába. Dezső bá kimért eleganciával bontotta szét a főtörzs jogi érvelését, miközben Székely Ricsi laza, de elszánt jelenléte világossá tette: a szuterén és a szürke zóna lakói nem hagyják magukat megleckéztetni egy magánéleti bosszúhadjárat miatt.

A második emeleti galériáról Bálint lépett ki a lépcsőház hűvös huzatába. A huszonnégy órás biztonsági szolgálat után felgyűlt kimerültség mély árkokat húzott a szeme alá, de a fenti zűrzavar és az üvöltözés visszhangja eltörpült amellet a dermesztő súly mellett, amit a zsebében lapuló telefon hordozott. A gépiesen nyomkodott gombok mögött egy kötetlennek indult, kávéfőző melletti flört omlott össze éppen: Erika legutóbbi üzenete, a csatolt fényképpel a pozitív tesztről, egyetlen pillanat alatt zúzta szét az irodai falak között őrzött illúzióit.

Bálint a hideg korlátra támaszkodva nézett le a mélybe. A céges chatek rejtett üzenetei és a túlórának álcázott találkozók könnyed játéka megszűnt létezni; helyét átvette a megkerülhetetlen felelősség. A lakásban Enci még aludt, mit sem sejtve arról, hogy a szlovákiai gyökerekből és az Erzsi mama körüli családi hálóból épített közös életük alapjai egyetlen éjszaka alatt roppantak meg.

Lentről Erzsi néni szűrős, mindent tudó tekintete találkozott Bálint pillantásával, miközben az idős asszony szorosan markolta a kulcsait. A háttérben dr. Balog Henrik fagyos nyugalmaszaggal, mintha csak egy végrehajtási jegyzőkönyv pontjait pipálná ki gondolatban, figyelte a kibontakozó drámát. Bálint zsebében újra megrezrent a készülék, s a lépcsőház visszhangos tereiben a fenyegető hivatali szóváltás egybefolyt a saját, elkerülhetetlen összeomlásának csendes morájával.

78. Kénes fojtás a nyirkos alagsorban

Kata Szikra

A kapualjban még éppen csak elcsendesedett volna a szóváltás, amikor az alagsor felől nehéz, fojtogató gázzag indult el felfelé a lépcsőorsóban. A pislákoló folyosói lámpák egyetlen vészjósló pattanással aludtak ki, sárgás félhomályba borítva a fordulókat. A hirtelen beálló sötétségben a lakók riadtan tódultak ki a szűk folyosóra; a Vászoly utca 6. ódon falai közül kiszabaduló pánik éles kontrasztot alkotott a pince felől áradó, fülledt melegséggel.

Marietta a harmadik emeletről szaladt le, vékony selyemköpenye lágyan simult a testére a huzatban, finom nőiessége és megriadt tekintete egy pillanatra még a veszekedő szomszédokat is kibillentette. Bordás professzor botjával a padlót koppintva, zseblámpája imbolygó fényében azonnal megkezdte a vádaskodást. „Én még ettem a 3.60 Forintos kenyérből, de ilyen felelőtlenséget nem láttam! $R = U/I$, ezt mindenkinek tudnia kellene, mielőtt az illegális barkácsolással felrobbantja a házat!” – kiabálta rekedten, egyenesen Dezső bá felé mutatva.

Köves Dezső azonban a sötétben is megőrizte rendíthetetlen, gáláns nyugalma. Megemelte kalapját a közeledő nők felé, s bársonyos, meleg hangján visszautasította a vádat. Azzal érvelt, hogy a gépészet évtizedes elhanyagoltsága és a házvezetés közönye tehető felelőssé a szivárgásért, nem pedig a szomszédok közötti szolidaritás. A szűk

alagsori fordulóban összezsúfolódott testek közelsége, a bőrre tapadó fülledt levegő és a női parfümök keveredése a gáz szagával csak még inkább kiélezte az egymásra mutogató feszültséget.

A zűrzavart és a kiabálást kihasználva Bálint nesztelenül csusszant le a pincébe vezető lépcsőfokokon. A falak mentén húzódó nyirkos homályban, míg a többiek a gázzag eredetét keresték, remegő kézzel próbálta elrejteni a kompromittáló üzeneteket tartalmazó második telefonját a salétromos vakolat mögötti részbe. Tudta, ha Toemai főtörzs a zseblámpájával bevilágít ebbe a sarokba, nemcsak a gázszivárgás titkára derül fény, hanem az ő kártyavárként omladozó magánéletére is.

79. Sötét szélvédők a kapu előtt

Noé Dinamó

A kapualjban kavargó gázzag és a kiégett kismegszakító miatti koromfekete csönd elől Molnár Máté a harmadik emeleti erkélyre menekült egy szál pólóban hűsölni. A feszültség szinte vágható volt a lépcsőházban, de odalentről, az utcáról egy újabb furcsa morajlás törte meg a hideg éjszaka csendjét. Egy koromfekete, sötétített üvegű luxus-SUV gördült lassan a Vászoly utca 6. kapuja elé, és járó motorból áradó mély durmolással vesztegelt a járdaszegély mellett.

Az autó tompított fényszórói élesen megvilágították a málló vakolatot, amikor a jobb első ajtó lendületesen kivágódott. Varga Nóra lépett ki belőle, szembetűnően zaklatottan, kapkodó légzéssel és elmaszatolódott sminkkel. Egyetlen pillanatra fordult csak vissza az utastér felé, ahonnan fojtott, sötét tónusú férfihang hallatszott; Nóra erre válaszul bosszúsan, szinte dühvel vágta rá a nehéz kocsiajtót, majd menekülve indult meg a sötétbe burkolózó kapu felé.

A kapkodó rohanásban a vállára akasztott bőrtáska cipzárja kiakadt, és a járdára hullott belőle egy vaskos, felirat nélküli papírboríték, valamint egy exkluzív belvárosi hotel aranyozott logójával ellátott plasztikkártya. Nóra riadtan, tehetetlenül nézett körbe a kihalt utcán – nem sejtetve, hogy Máté a magasból minden egyes rezdülését figyeli –, majd kapkodva kaparta össze a holmiját, s a megdermedt lépcsőházba belépve sietős léptekkel indult felfelé a sötétben.

A kapualj szélén, a nyirkos kőlapon ottfelajtott a kártya fekete műanyag tokja. Máté,

akit az elszálló törlesztőrészletek miatti kimerültség már napok óta aludni sem hagyott, elgondolkodva figyelte, ahogy a nő léptei elhálnak a sötét lépcsőfordulóban. A füstös SUV nagy gázzal kilőtt, s az éjszakában eltűnő piros zárófények mintha egy újabb veszélyes titok lenyomatát hagyták volna maguk után a ház előtt.

80. A másolt hang visszhangja a sötétben

Péter Szikra

Nóra kapkodó léptei még alig haltak el a lépcsőház felsőbb szintjein, amikor az első emelet derengő félhomályában újabb feszültség feszült egymásnak. Vincze Erzsébet – a ház rendjének megingathatatlan őre, Erzsi néni – az ajtórésen át figyelte a lépcsőházat, s amint Bálint nehéz léptei közeledtek a biztonsági szolgálatból hazatérve, határozottan elé lépett. A kezében egy vastag, saroknál meggyújt borítékot szorongatott, s halk, de metsző sziszegéssel kérte számon a férfit a lakás körüli tisztázatlan viszonyokról és a régmúlt elfojtott titkairól.

Bálint arca elkomorult, tehetetlen dühvel próbálta eltolni magát az idős asszony vádló szavait. Fojtott, feszült hangon figyelmeztette Erzsit, hogy ne üsse az orrát olyan dolgokba, amik elszabadításához már nincs ereje, és gyorsan elrántotta a kezét a boríték felé nyúló ujjak elől. A két összefeszülő hang élesen visszhangzott a vékony falakon, de egyikük sem vette észre a sötét folyosókanyarulatban lapuló alakot.

Várkonyi Gábor, az első emeleten élő, kiégett színházi színész a bejárat ajtaja melletti árnyékból itta magába a jelenetet. A paranoiás megfigyelőként élő férfi számára a társasház nem egyéb, mint egy óriási, rendezetlen színpad, ahol a gyanútlan lakók szolgáltatják a drámai alapanyagot. Várkonyi borzongó gyönyörrel szívta magába Erzsini jellegzetes, rekedtes remegését és Bálint feszült, védekező intonációját.

Amikor Bálint dühösen sarkon fordult, Erzsini pedig sértődötten magára csapta a lakása ajtaját, Várkonyi nesztelenül visszahúzódott a sötét szobájába. A kiégőfényben lévő utcai lámpa sárgás fényénél elővette az egyik átmeneti SIM-kártyás telefonját. Arca széles, teátrális mosolyra húzódott, miközben gégejét és rekeszizmát a feladathoz igazította.

Percekkel később Bálint telefonja megrezzent a zsebében egy beérkező hangüzenettel. Amikor lejátszotta, a hideg futkosott a hátán: a kijelző ismeretlen számot mutatott, de a

hangszóróból hajszálpontosan Erzsi néni remegő, számonkérő hangja szólalt meg, újabb és képtelenebb követeléseket megfogalmazva a boríték tartalmával kapcsolatban. Várkonyi zseniális, beteges játéka kezdetét vette, hogy a kétségbeesés szélére sodorja a ház gyanútlan lakóit.

81. Piros filctoll a tűzvédelmi útvonalon

Imre Cső

Bálint még szorongatva tartotta a telefonját, miután meghallgatta a baljós, Erzsi néni hangján megszólaló hamis üzenetet. A homlokán hideg veríték gyöngyözött, s ahogy lelépett a lépcsőfordulóba, éles, pattogós léptek zaja törte meg a ház feszült csendjét. Fekete Zoltán, a negyedik emeleti, szabálymániás közös képviselő csörtetett lefelé, hóna alatt a megszokott, keményfedeles csiptetős mappájával.

Fekete úr szeme azonnal fennakadt a fordulóban álló, nagyméretű kartondobozon, amelyből prémium osztrák öblítő és külföldi kávézacskók csücske állt ki. Székely Ricsi, a szuterén jókedvű csomagtartó-kereskedője épp emelt volna fel egy újabb adag árut, de a közös képviselő szigorú mutatójja megállította a mozdulatot. Fekete úr teátrális sóhajjal húzott elő egy rikító sárga figyelmeztető cédulát és egy vastag, piros filctollat.

„A tűzvédelmi útvonal nem raktárhelyiség, Ricsi! A társasházi házirend 12-es pontja egyértelműen tiltja az ingóságok tárolását a közös közlekedőkben. Ha tíz percen belül nem tűnik el innen ez a doboz, hivatalos jegyzőkönyvet veszek fel, és felszámolom a takarítási pótdíjat!” – dörögte Fekete Zoltán olyan katonás élel, hogy még a lépcsőn áthaladó Bálint is megtorpant.

Ekkor nyílt ki a szomszédos ajtó, s Köves Dezső, a ház elegáns, kalapos okirat-művésze lépett ki a folyosóra, kezében egy gőzölgő tálca saját sütésű tepertős pogácsával. Dezső bá a tőle megszokott bájjal megskalpolta a kalapját Fekete úr előtt, majd gáláns mosollyal próbálta elsimítani a feszültséget. „Zoltán kérem, ne feszítse túl a húrt ezen a borús délutánon! Ricsi csak a lakók kényelmét szolgálja, s ha gondolja, átnézhetjük a ház gépészeti igazolásait is, hátha akad köztük elmaradás, amit szomszédosi szolidaritásból rendbe tudok tenni...” – ajánlotta fel diszkréten a maga szürke zónás eszközeivel.

Fekete Zoltán azonban hajlíthatatlan maradt. Kíméletlen határozottsággal ragasztotta ki

a sárga figyelmeztető lapot a faliújság üvegére, miközben Ricsi szomorúan csóválta a fejét. Bálint a kabátja zsebébe süllyesztett kézzel próbált átcsusszanni a feszült csoportosulás mellett, tudva, hogy a Vászoly utca 6. falai között a felhalmozott titkok és a bürokratikus szigor egyaránt a robbanás szélére sodorták a házat.

82. Ultrahangkép a lakógyűlési jegyzőkönyv felett

Molnár Ildikó

A földszinti, huzatos közösségi helyiségben a levegő megállt a felhalmozott felújítási feszültségtől és a neoncsövek tompa bűgásától. Fekete Zoltán a megszokott katonás pedantériával ügyelt a napirendi pontok szigorú betartására: csiptetős mappáján kopogó ujjakkal, emelt hangon éppen a közös költség hátralékairól és a hőközpont elkerülhetetlen korszerűsítéséről tartott kiselőadást. Az első sorban ülő Erzsi néni minden egyes elhangzott forintösszegnél teátrálisan sóhajtott, miközben a jelenlévők fele már a félhomályos terem kijáratát leste.

A hátsó sorban álló Bálint homlokán azonban nem a közös képviselő számításai miatt gyűltek a hideg izzadságcseppek. A biztonsági őr zakója zsebében már percek óta folyamatosan, tompán rezgett a telefon. Mellette álló párja, Enci, a szociális gondozók tévedhetetlen ösztönével vette észre a férfi szaporodó légzését és a kabátzsebe felé cikázó, ideges pillantásait. A levegő fojtogatóbbá vált köztük, mint a szuterénből feláramló dohos meleg.

Amikor a készülék végül éles, hangos dallammal törte meg Fekete úr szónoklatát a folyosói világítás lekapcsolási idejéről, Bálint kapkodva próbálta kinyomni a hívást. Enci azonban egyetlen gyors, gyakorlott mozdulattal kitépte a telefont a férfi megdermedt kezéből. A kijelző fényes borítékikonja alatt ott virított a legutóbbi üzenet értesítése, egy csatolt fényképpel és a kórházi klinika fejlécével: Erika beküldte az első ultrahangfelvételt, a mellékelt szövegben pedig Bálint mielőbbi visszahívását sürgette a vizsgálat után.

„Ez meg mi, Bálint?” – csattant fel Enci hangja, amely messze túlmutatott egy szokásos szomszédos nézeteltérésen. A szigorú szlovákiai cipésmester lánya nem teketóriázott: a kijelzőt egyenesen Bálint arca elé tartotta, miközben a teremben egyetlen pillanat alatt síri csend lett. Fekete Zoltán keze megállt a levegőben a piros filctollal, Erzsi néni

pedig olyan hevesen fordult hátra a székén, hogy a műanyag támla élesen megnyikkant. A lakógyűlés bürokratikus rendje másodpercek alatt hullott darabjaira. Szabó Andrea felhúzott szemöldökkel, önkéntelenül is közelebb lépett a pároshoz, míg Bálint dadogva próbált magyarázatot formálni a fojtogató tekintetek kereszttüzeiben. A Vászoly utca 6. közössége előtt a falakon át hallgatott titkok egyetlen villanással váltak nyilvánossá, végérvényesen felülírva a házirend és a költségvetés unalmas számait.

83. Összeomló áramkörök a néma betonban

Kővári Klára

A földszinti közösségi teremben kirobbant botrány szilánkjai még el sem ültek, amikor a Vászoly utca 6. vékony falai között újabb, fenyegető morajlás kezdte rezgetni a paneltáblákat. A második emeleten Radó Károly, a bukott rockzenész már órák óta olcsó koccintós bort ivott a múlt dicsőségére, miközben a Marshall erősítője vészjóslóan búgott a dohos nappaliban. Karesz szentül hitte, hogy csupán pár kilowattot „kölcsonöz” a felette lakó Bendi éjszakai kriptobányász gépeitől, mit sem törődve azzal, hogy az öreg, nyolcvanas évekbeli alumíniumvezetékek már a bányászgépek alapkiépítésétől is az összeomlás szélén táncoltak.

Amikor a részeg gitáros egyetlen teátrális mozdulattal maximumra tekerte a hangerőt és belecsapott a húrokba, a fizika és a felhalmozott emberi figyelmetlenség irgalmatlanul lecsapott. A folyosói kismegszakító szekrényből éles, kénes szagú szikraeső csapott ki, a vakító villanást pedig egy olyan mély, gőzös pukkanás követte, mintha a teljes hőközpont adta volna meg magát. Egyetlen másodperc alatt borult vaksötétbe a tízemeletes ház mind a negyven lakása; a lift megállt a szintek között, a kábeltévék kijelzői kialudtak, és Bendegúz hetedik emeleti gépeinek állandó, monoton zúgását síri, fojtogató csend váltotta fel.

A dohos égésnyomok fojtogató felhőként terjedtek szét a szellőzőkön keresztül, miközben a sötétbe borult lépcsőházban eluralkodott a pánik. Kelemen Dániel, aki amúgy is a saját éjszakai döntéseinek és a megélhetési szorongásnak a szélén egyensúlyozott, riadtan nyitotta ki a második emeleti ajtót, de a folyosón csak a maró füsttel és a sűrű, koromsötét homállyal találkozott. Lentről Szabó Gábor torkában dobogó szívvel rohant fel a lépcsőn, miközben a családi megélhetést jelentő autószerelő

műhely kiadásai és a hűtőládák megszakadt áramellátása miatti rettegés szorította össze a gyomrát.

A megrázkódtatástól még mindig feldúlt Enci, aki Bálint titkának kirobbanása után úgy érezte, a világ minden terhe az ő vállát nyomja, határozott léptekkel haladt a fojtogató füst forrása felé. A szociális gondozó kemény edzettsége most nem a megalkuvás, hanem a tiszta düh formájában tört utat magának a sötétben. Dániellel és a lihegve megérkező Gáborral az oldalán percekben belül Karesz lakásajtója előtt tömörültek, ahol a kulcslyukon át még mindig a megolvadt műanyag bűze szivárgott ki.

„Nyisd ki, te szerencsétlen, mert rátörjük az ajtót!” – dörrent meg Gábor hangja a szűk folyosón, és a kétségbeesett felháborodás percek alatt lincshangulattá formálódott a vaksötétben. Odabent Karesz botladozva próbált elrejtőzni a saját szétment erősítői mögé, miközben a kinti ajtón az öklök már ritmikusan, felindultan dörömböltek. A Vászoly utca 6. lakói a sötétség leple alatt elveszítették a megszokott szomszédosi udvariasság utolsó morzsáit is, és a megélhetési feszültségek fojtogató gőze végérvényesen robbanásig feszítette a lépcsőházat.

84. Nyirkos karton a sötét lépcsőorsóban

Kata Szikra

A második emeleti folyosót elárasztó koromsötétben Radó Karesz végül résnyire nyitotta az ajtaját. Bortól fűtött, izzadt arca sárgásan derengett fel a Gábor kezében remegő elemlámpa fénysugarában. Enci karba font kézzel, dühtől szikrázó tekintettel lépett a megriadt zenész elé; kispalugyi neveltetésének nyers keménysége és női büszkesége egyszerre csapott ki belőle. „Ugye tudod, hogy ha a fagyasztók leolvadnak, a te gitárodon fogjuk kisütni a húst?” – sziszegte, miközben Karesz dadogva próbálta Bendire és a kriptobányászatra kenni a biztosítékok összeomlását.

A szinttel lejjebb uralkodó csendbe ekkor nehéz, határozott léptek zaja vegyült. Bálint igyekezett felfelé a félhomályos lépcsőházban, egyenruhájának felső gombjait kioldva, még a huszonnégy órás szolgálat feszültségével a testében. Az áramszünet okozta káoszban rendet akart tenni, de mielőtt elérhette volna az emeletre vezető fordulót, egy törékeny, mégis fojtogatóan jelenlévő árnyék lépett ki az első emeleti sarokból.

Vincze Erzsébet, azaz Erzsí néni, mintha csak a sötétségből formálódott volna meg.

Otthoni kötött kardigánjában, merev tartással állta útját a biztonsági őrnek. „Lassan a testtel, Bálintka” – mondta halkan, de a hangjában olyan metsző hidegség volt, ami azonnal megállította a férfit. Erzsi néni nem emelte fel a hangját, tudta jól, hogy ebben a házban a suttogásnak van a legnagyobb súlya.

A szikár idős asszony az omladozó vakolatú fal tövében lassú mozdulattal előhúzott a zsebéből egy vastag, megfakult barna borítékot. „Tudod, a Vászoly utcában semmi nem marad örökre rejtve” – lépett közelebb, és a boríték sarkával megkocogtatta Bálint mellkasát. „Ha nem rendezed el még ma azt a kis elmaradást, és nem teszed meg, amit kértem, ez a boríték Enci kezébe kerül. Meglátjuk, mit szól majd a kedvesed, amikor megtudja az eltitkolt gyermeked és Erika teljes igazságát. Ugye nem akarsz, hogy megtudja, kinek a lakásában éltek valójában?”

Bálint torkán akad a levegő. A barna borítékban lapuló dokumentumok – a szomszédos szuterénból származó hamisított igazolások és a rendelői receptmásolatok – egyetlen pillanat alatt rombolhatták volna porig a függetlenségéről táplált illúzióit. Megkövülten nyúlt a kartonért, de Erzsi néni visszahúzta a kezét, és csendes, elégedett mosollyal simította vissza a borítékot a zsebébe. Megmutatta az erőviszonyokat: a tízeletemes tömb láthatatlan szálai mind az ő ujjaira voltak tekeredve.

Fent, a második emeleten Enci határozott hangja még mindig tisztán csendült át a vékony panelrétegeken, mit sem sejtve arról, hogy a lába alatt, a nyirkos lépcsőforduló homályában épp most pecsételődött meg a sorsuk. Bálint csak állt a sötétben, kezében az elem lámpájával, miközben Erzsi néni néma léptekkel visszahúzódott az 1-es lakás ajtaja mögé.

85. Áthajló árnyék a belső udvaron

Kardos Gábor

A lépcsőházban vibráló feszültség, Erzsi néni fojtogató zsarolása és a kiégő biztosítékok szaga elől Marietta a legfelső emeleti lakás látszólagos csendjébe húzódott vissza. De a falak mögött sem volt valódi béke. Lívia konyhai fiókjában megint halk műanyag csörrenéssel mozdultak el a gyógyszeres dobozok; a kórházból kihozott nyugtatók elsumákolt adagjai, amelyeknek hatóanyagát és illegális piaci értékét a vegyészhallgató lány túéles pontossággal képes volt kiszámítani.

A lány mellkasa elszorult a büntudat és a leplezett magánéleti válság nehéz szagától. Pontosan tudta, hogy anyja a lebukás állandó kockázatát az ő egyetemi jövőjéért és tandíjáért vállalja, ám a megfakult vakolatú falak között uralkodó paranoia mostanra elviselhetetlenné vált. A folyosót borító sötétséget kihasználva Marietta némán csúsztatta ki a reteszt, és kilépett a szűk belső udvarra néző erkélyre.

A szomszédos épület harmadik emeletén ekkor felvillant egy tompa, borostyánszínű fénysugár. Ottó ablakában átderengtek a könyvespolcok és a rendezett íróasztal körvonalai. A két ház közötti szűk légrés felett évek óta ez a néhány méternyi távolság jelentette az egyetlen menedéket: egyetlen intés az ablakból elegendő volt ahhoz, hogy jelezzék egymásnak, odaát még létezik egy élhetőbb valóság.

Marietta nem tehetett másként; hátat fordított a Vászoly utca 6. fojtogató légkörének, és a nyirkos udvaron átlopózva átment a szomszédos lépcsőházba. Ottó lakásának ajtaja már résnyire nyitva várta. A fiú szobájában nem voltak eldugott receptmásolatok, sem a gyanakvó szomszédok lépteinek visszhangja, csupán a jegyzetek illata és a zavartalan csend.

Ahogy a lány leült a kislámpa szelíd fényébe, a két épület közötti résnyire nyitott ablakon át még visszahallatszott a lépcsőorsóból a fojtott sziszegés, de itt, ezen a harmadik emeleti szigeten a Vászoly utca sötétsége már nem érhette el.

86. Bőrmappa a fűtetlen lépcsőfordulóban

Imre Cső

A harmadik emeleti folyosó linóleumán szinte megfagyott a levegő, ahogy Fekete Zoltán a felújítási alap hiányáról és a befejezetlen munkálatokról szóló kimutatást szorongatta. Molnár Máté kimerült, karikás szemekkel próbálta megvédeni magukat; az elszálló törlesztőrészletek és a csúszó közös költség miatt Bianka már halk szipogással támaszkodott a kopott ajtófélfának. A túlhajszolt fiatalok feje felett gátlástalanul csaptak össze a házban felgyülemlett indulatok.

A vitát kísérő hangos szóváltásra a lépcső fordulójában feltűnt Székely Ricsi, aki a szuterénból érkezve egy flakon prémium öblítőt egyensúlyozott a karján, míg a szomszédos ajtóból Köves Dezső bá lépett ki, gálánsan megbillentve kalapját a síró lány felé. A szomszédosi szolidaritás meleg szava azonban hamar fennakadt a lépcsőház

homályából előlépő dr. Balog Henrik jéghideg jelenlétén.

A kényszerárverező ügyvéd élre vasalt öltönyében, lépteinek kimért kopogásával lépett a kör közepébe. Egyetlen fagyos mozdulattal húzott elő elegáns bőrmappájából egy előre megírt, áron aluli vételi szerződést. A papíron Bianka és Máté harmadik emeleti lakásának adatai szerepeltek, bántóan alacsony, de azonnal készpénzben teljesítendő összeggel.

Balog Henrik gátlástalanul használta ki a fiatal pár végső elkeseredettségét és Fekete Zoltán hajlíthatatlan szabálmániáját. A közös képviselő bürokratikus elveire hivatkozva fejtegette, hogy a felhalmozott adósságok miatt a közeledő lakógyűlési szavazás előtt ez az egyetlen gyors kiút, ami megmentheti a társasház felújítási alapját és Mátéékat a teljes pénzügyi összeomlástól.

Dezső bá szorosan összefonta kezeit a háta mögött, s az okirat-hamisítói precizitáshoz szokott, éles szeme azonnal kiszúrta a papír hátoldalán megbúvó apró betűs csapdákat. Ricsi halk szitkozódással lépett közelebb a csomagtartóból való áruk mellől, de Balog Henrik fagyos eleganciával nyújtotta át a tollat a megroppant Máténak, pontosan tudva, hogy a Vászoly utca 6. falai között a kétségbeesés a legolcsóbb fizetőeszköz.

87. Jázminpára a félhomályos ajtórésben

Kővári Klára

A harmadik emeleti feszültség váratlanul drámai fordulatot vett, amikor az emeletek között dörrenő, türelmetlen kopogás sora rázta meg a lépcsőház vékony betonfalait. A csattanó hangokra még Fekete Zoltán is megtorpant a felújítási papírokkal a kezében, miközben a kíváncsi lakók sora indult meg felfelé a lépcsőfokokon, követve a szokatlan zaj forrását.

A negyedik emeleten, Toemai Zoltán lakása előtt percek alatt gyűlt össze a ház aprajánagyja. Az elvált, mindig szigorú és elveihez ragaszkodó rendőr főtörzs ajtója felől eddig legfeljebb a mélyhegedű halk, komolyzenei futamai szűrődtek ki a folyosóra, most azonban a csapkodó dörömbölésre lassan, vonakodva pattanott ki a biztonsági zár.

A résnyire nyíló ajtóban feltűnő főtörzs látványa azonnal elnémította a folyosón összegyűlteket. A máskor élre vasalt, szabályos öltözetet viselő férfi inge most rendetlenül, félregombolva állott, borzas haja és zavart tekintete mögül teljesen

hiányzott a megszokott hatósági határozottság. A félreérthetetlen, kínos szituációt azonban nem is a látvány, hanem a lakásból kiáramló tömény fülledtség tette nyilvánvalóvá.

Etelka összetéveszthetetlen, drága és nehéz parfümjének keleti aromája fojtogató hullámként áradt ki a detektív lakásából a nyirkos lépcsőházba. A szomszédok jól ismerték ezt a mély, édeskés illatot; Bordásné Etelka tartós távolmaradása a saját otthonuktól most egyetlen másodperc alatt nyert megkérdőjelezhetetlen magyarázatot a jelenlévők előtt.

Vincze Erzsébet néni a kukucskálók védelméből előlépve, tehetetlen felháborodással szorította össze a száját, miközben Fekete Zoltán bürokratikus tartása is megbicsaklott a váratlan erkölcsi botrány súlya alatt. Toemai próbált gépiesen, hivatalos hangon rendet teremteni a küszöbén, de a lépcsőházban szétáradó, elfedhetetlen parfümfelhő erősebbnek bizonyult minden szabadkozásnál: a társasház törvénytisztelő rendőre egyetlen pironkodó pillanat alatt lepleződött le a Vászoly utca 6. kíváncsi közössége előtt.

88. Okostelefon-derengés a negyediki folyosón

Zsombor Dénes

Toemai Zoltán elkeseredett mozdulattal rántotta magára a nehéz, tölgyfurnéros ajtót, de a csattanás már elkésett: a lelepleződés súlyos csendje mélyebben ülte meg a negyedik emeleti folyosót, mint a korábbi dörömbölés. Vincze Erzsébet néni diadalmas, mégis végtelenül felháborodott tekintettel nézett körbe, mintha csak az egész épület erkölcsi csődjét látta volna beteljesedni a zárt ajtó mögül szivárgó fülledt parfümfelhőben.

A korlátra támaszkodva figyelő Molnár Máté szinte meg sem hallotta Fekete Zoltán köszörülős horkantását. A huszonnyolc éves srác ujjai között folyamatosan vibrált az okostelefon: a bank mobilapplikációja egymás után küldte az éles, kíméletlen értesítéseket a felújítási hitel elmaradt törlesztőrészletéről. Máté szeme alatt sötét karikák húzódtak; a junior IT-s műszakok és a másodállásban végzett éjszakai ételfutárkodás kimerültsége úgy nehezedett a vállára, mint maga a tízemeletes betonmonstrum. Számára Toemai magánéleti kisiklása csak egy távoli, idegen színház volt a saját szorongató anyagi csődjének árnyékában.

Lentről, a lépcsőfordulóból Köves Dezső lépdelt fel komótosan, gáláns nyugalommal leemelve kalapját a felindult Erzsi néni előtt. Dezső bá búbajos mosollyal próbálta elsimítani a levegőben vibráló feszültséget, miközben vivátos kabátja belső zsebében gondosan elsimított egy frissen kinyomtatott, hamisított gázszámlát, amit a megszorult szomszéd segítségére gyártott le az éjjel. Az öreg okirat-művész pontosan tudta, hogy a házban mindenkinek megvan a maga tiltott szürke zónája, és a rendőr tévedése aligha a legsúlyosabb bűn a Vászoly utca 6. falai között.

A második emelet felől lassan elindult felfelé Kelemen Dániel is. A kiégett adatelemző arcát gépiesen világította meg a kezében tartott képernyő kék fénye. Dániel léptei tétovák voltak; az állandó otthoni munka, a monitor előtti elmagányosodás és a titkos, elhibázott döntésének súlya alatt szinte elszokott a valódi emberi érintkezésektől. Megállt a lépcsőorsó szélén, és némán nézte a körülötte zajló, szocialista folyosói drámát, miközben az okosórája folyamatosan jelzett a kiugróan magas pulzusa miatt. A negyedik emeleti gangon lassan oszlani kezdett a tömeg, de a feszültség nem párologott el a salétromos falak közül. A régi vágású lakók kispolgári elvei és a fiatalabb generáció képernyők mögé rejtett, adósságokkal és kiégéssel teli magánya némán feszült egymásnak a kihűlő folyosói huzatban.

89. Hamis pecsét, valódi aroma

Noé Dinamó

Toemai ajtójának csattanása után a negyedik emeleten még ott lebegett a lelepleződés fojtogató feszültsége, ám a fojtott csendet váratlanul áttörte egy lenről felszálló, édeskésen pörkölt illatfelhő. Székely Ricsi lépdelt fel a lépcsőn egy bontatlan kartondobozzal a kezében, fülig érő mosollyal, mint aki pontosan tudja, mikor van a legnagyobb szükség egy kis csempészett felüdülésre. A szuterén lakója habozás nélkül bontotta ki a prémium osztrák kávé zsacsókát, amiket féláron kínált a lépcsőházban álló, csüggedt szomszédoknak.

Ezzel egy időben Dezső bá is akcióba lendült: kabátja alól egy szalvétával letartott, még gőzölgő tepertős pogácsával teli kosarat varázsolt elő. Gáláns mozdulattal, mély meghajlással nyújtotta át az első darabot a még mindig pulykaméreggel viaskodó Erzsi néninek, miközben a másikkal együtt észrevétlenül egy frissen préselt, hivatalosnak

tűnő közműigazolást csúsztatott Molnár Máté reszkető kezébe. „Egy kis szomszédosi szolidaritás a nehéz napokra, Máté fiam, a bürokrácia meg várhat egy napot” – súgta oda a nyugdíjas grafikus a fiatal IT-snak.

A felsőbb emelet fordulójából Kerekes Marietta figyelte a jelenetet. A vegyész hallgató lány éles szemmel és higgadt professzionalizmussal regisztrálta a lépcsőházi reakciókat: látta, ahogy a feszültség okozta kortizolszint szinte láthatóan csökkent Máté tartásában, amikor Ricsi kézbe adta neki a nyomott árú kávé, és ahogy a paranoiás Kelemen Dániel pulzusa is csillapodni kezdett a pogácsa illatára.

Ricsi egy éles, fekete humorú megjegyzéssel elütötte Toemai félrelépésének élet, rámutatva, hogy még a törvény emberének is kell néha egy kis „adómentes lazítás”, ami még a kimerült Máté arcára is erőtlen mosolyt csalt. A banki értesítések kíméletlen csipogása egy pillanatra elhalkult a kistílú, de mentőövként szolgáló összefogás mögött.

Még Fekete Zoltán, a szigorú közös képviselő sem tudott mit kezdeni a helyzettel; szikár bürokrata fellépése azonnal megbicsaklott, amikor Ricsi egy ajándék külföldi csokit dobott felé a házépítésért végzett „áldozatos munkájáért”. A negyedik emeleti huzatos folyosó, amely pár perce még az anyagi és erkölcsi összeomlás szélén állt, a szürke zóna kispolgári menedékévé szelídült.

90. Selyemre hajtott csapda a tizedikről

Kata Szikra

A negyedik emeleti átmeneti enyhülés gőze még el sem ült teljesen, amikor a harmadik emeleti fordulóban Horváth Bianka kilépett a lakásuk ajtaján. A fiatal nő vállára vékony, krémszínű selyemsál borult, alatta finoman kirajzolódott a jógaóra után még meleg, puha bőre, ám törékeny alakja szinte összerándult a feszültségtől. Máté kimerülten dőlt a félkész ajtófélfának, kezében a bank legújabb, figyelmeztető levelével. Bianka megsimogatta a férfi nyakát, szelíd, füledt nőiességgel igyekezett csillapítani a törlesztőrészletek miatti panikot, de a levegőben érezhető volt, hogy a kapcsolatuk már a legkisebb szellőkésre is meginoghat.

A tizedik emeleti félhomályból dr. Balog Henrik csendben, jéghideg precizitással figyelte a párt. Az élre vasalt öltönyben álló ügyvéd pontosan tudta, mikor válik a kétségbeesés

eladható ingatlanná. Látása fókuszában nem a fiatalok drámája állt, hanem a ragadozó pontos számítása: látta Bianka reszkető ujjait, Máté megtört tartását, és pontosan tudta, hogy a harmadik emeleti lakás hamarosan érett gyümölcsként hullhat a markába.

Henrik halk, kimért léptekkel ment fel a negyedik emeletre, és habozás nélkül bekopogott Fekete Zoltánhoz. A szabálymániás közös képviselő meglepetten nyitott ajtót a ház legrettegettebb lakójának, aki ritkán ereszkedett le a szomszédok szintjére. Zoltán apró, bürokratikus birodalmában, a szorosan felhalmozott mappák és tervrajzok között Balog elegánsan felajánlott egy szövetséget, ami azonnal felkeltette az egyedül élő férfi figyelmét.

Az ügyvéd selymes, halk hangon garantálta Zoltánnak, hogy a következő lakógyűlésen teljes mellszélességgel támogatni fogja a ház felújítási alapjának drasztikus megemelését. Zoltán szeme felcsillant; a salétromos falak és a rohadó gépészet megmentése volt a szívügye, a magányát leplező egyetlen küldetése. Nem vette észre a hálót, amelyet az ügyvéd a szemcsés fényben szőtt köréjük.

Balog pontosan tudta, mit tesz. A megemelt közös költség és a kötelező felújítási hozzájárulás lenne az a végső csapás, amely alatt Máté és Bianka anyagilag végleg összeroppan. Amikor a fiatalok már nem tudják fizetni a bankot és a házat sem, Henrik a háttérben álló befektetőcsoportjával áron alul csaphat le a megüresedett otthonukra.

Lenn a harmadik emeleten Bianka hirtelen megborzongott, és szorosabbra húzta magán a sálát. Nem tudta, miért húzódott össze a gyomra a hűvös lépcsőházi huzatban, de a fejük felett zsongó csendben már javában formálódott a terv, amely hamarosan kiforgatja őket a saját életükből.

91. Szemcsés gyanú a salétromos udvar felett

Kővári Klára

A hűvös lépcsőházi huzat nemcsak Bianka vállát érte el, hanem a szűk belső udvar felől is baljós csendet fújt a nyitott ablakok közé. A szomszéd ház harmadik emeleti erkélyén Ottó a telefonja kijelzőjét bújta, miközben a Vászoly utca 6. felé tekintett. A fiút már napok óta emésztette a bizonytalanság és a megfelelni vágyás görcse, s hogy megpróbálja szerelme hűségét, egy mesterséges intelligenciával generált képet készített. A fotón a lány kézen fogva sétált egy ismeretlen fiatalemberrel a Duna-rakpart

alkonyi fényeiben, a képet pedig teketória nélkül átküldte a lánynak.

Marietta a tizenkettedik emeleti lakás nyomasztó légköréből – ahol édesanyja, Livia gyanús gyógyszeres dobozai jelentettek állandó elfojtott feszültséget – éppen az erkélyre lépett ki, amikor megcsörrent a telefonja. A kijelzőn megjelenő fotó láttán a vér is megfagyott az ereiben. A hamisítvány kísértetiesen valósághű volt: a kabátja esése, a tartása, még a szélfúttá haja is pont olyan volt, mint a valóságban. A megalázó vád és a bizalmatlanság hirtelen súlya azonnal maga alá gyűrte a vegyészhallgató lányt, aki zokogva menekült le a lépcsőház sötét lépcsőfokain.

Nem tudta, hová futhatna a hamis bizonyíték fojtogató hálójából. A földszinti fordulóban, a salétromos falak tövében Toemai Zoltán főtörzsbe botlott, aki éppen egy szolgálat utáni csendes pillanatra húzódott be a házba, mélyhegedűstokját a falnak támasztva. A férfi kimért, megszokott rendőri tekintete azonnal megenyhült, amikor meglátta a remegő vállal síró, fiatal lányt. Toemai nem a hatóság szigorával, hanem egy sokat látott, a ház lakóit csendben féltő ember melegségével lépett hozzá.

Marietta teljesen összeomolva, fojtott hangon mesélte el a képtelen történetet a főtörzsnek. Megmutatta a világító képernyőn a szellemképként terjedő hazugságot, amely egyetlen gombnyomással törte darabokra a biztonságérzetét és az Ottóba vetett hitét. Zoltán hallgatott, hüvelykujjával megsimította a hegedűtok szíját, és komor tekintettel nézett a kijelzőre. Pontosan tudta, milyen veszélyes világ az, ahol a valóságot pár másodperc alatt át lehet írni, és ahol a fiatalok törékeny kapcsolata ilyen könnyen válik a digitális játszmák áldozatává.

A főtörzs halkan, megnyugtató szavakkal próbált lelket önteni Mariettába, garantálva a lánynak, hogy mellette áll, ám a megalázó vád tisztázása még váratott magára. A ház vékony falai mögött tovább gyűltek a hallgatások és a megélhetési szorongások, miközben Ottó a szomszéd ablakban a válaszra várt, mit sem sejtve arról, mekkora sebet ejtett a bizalom amúgy is omladozó szövetén.

92. Aromás szállítmány a kopott pult alatt

Imre Cső

A földszinti kisbolt apró, üvegajtós bejáratánál mindig pörkölt kávé és porlepte tisztítószeres illata keveredett. Szilágyi Marika néni a pult mögött állva éppen a napi

kasszát számolta, amikor a kapualj felől halk csomagtartó-csattanás hallatszott. Székely Ricsi, a szuterén kedves arca, szokásos széles mosolyával lépett be egy nehéz, jellegtelen kartondobozzal a kezében. A doboz mélyéről prémium bécsi pörkölésű kávé és márkás öblítők finom aromája szivárgott ki – azok az osztrák áruk, amiket Ricsi a kocsija csomagtartójából terített a lakóknak.

Marika néni nem riválist látott a fiatalemberben, hanem a megmentőjét: a kisbolt bevételei messze elmaradtak a nagy áruházakétól, de a pult alól méltányos áron kimért csempészáru összetartotta a törzsvásárlói kört. „A megszokott szállítmány, Marika néni, egy kis grátisz csokival” – kacintott Ricsi, miközben rutinnal csúsztotta a dobozt a fafiókok mögé. Marika hálásan bólintott, s már nyúlt is a megszabott, baráti összegért, amit Ricsi csak az önköltség feletti párszáz forintos árréssel kért el tőle.

A bolt félhomályos sarkaiból azonban elszánt, szúrós tekintet követte a mozdulataikat. Király Aladár, aki a folyamatosan a résre figyelő, dörzsölt és kapzsi lakó hírében állt, éppen a száraztészták között pizmogott, de minden mozdulatot figyelt. Aladárt dühítette Ricsi közkedveltsége; nem tudta elviselni, hogy míg őt mindenki elkerüli a kapzsisága és a folytonos kötekedései miatt, addig a szuteréni srácot a fél ház a tenyerén hordozza, amiért nem csapja be az embereket.

„Csak nem vámmentes áru érkezett, Ricsikém?” – szólalt meg Aladár mérgező hangsúllyal, ahogy közelebb lépett a pulthoz, gyanakvóan méregetve a csomagot. Ricsi azonban egyetlen laza, barátságos kézmozdulattal szerelte le a támadást. „Dehogy, Aladár bátyám, csak a néni kedvenc bécsi ostyája, amit kért tőlem a múltkor! Neked is hozzak legközelebb egy dobozzal? A szomszédnak ingyen van a fuvar.” A csípős válasz és a nyílt jófejség elvette Aladár életét, aki csak morogva fizetett ki egy csomag gyufát, majd dolga végezetlenül távozott.

Marika néni megkönnyebbülten sóhajtott fel, és a pult alá rejtette a friss szállítmányt. A Vászoly utca 6. vékony falai között a szürke zóna apró szolidaritásai jelentették az egyetlen igazi menedéket a növekvő árak és a kapzsi szomszédok elől – még ha az igazság a pult alatt elrejtve, illatos kartondobozokban pihent is.

93. Kipattanó kismegszakító a sötétedő gangon

Kelemen Dániel a második emeleti félhomályban ült a laptopja kék fényénél, miközben az elszálló hitelek és a monitor előtti mókuskerék fojtogató szorongása nehezedett a vállára. A hibrid munkavégzés magánya és a kiégés széli kimerültség megszokott háttérzaja volt a felette, a hetediken zúgó hűtőventilátorok zaja: Sipos Bendi nyolc nagyteljesítményű bányászgépe megállás nélkül pörgette a mérőórát. A Vászoly utca 6. előregedett, szocialista alumíniumhálózata azonban már nem bírta a digitális mohóságot.

A folyosói biztosítékszekrényben hirtelen éles, vészjósító sercegés támadt, majd egy fülsértő csattanással az egész épület sötétségbe borult. Kialudtak a képernyők, leállt a lift, és a tízemeletes tömb hirtelen magára maradt a néma, vékony falak mögül kiszűrődő, szorongató csenddel. Dániel kijelzője sötétbe fagyott, a fiatal adatelemző pedig a koromsötét előszobában döbbszent rá, milyen törékeny az a digitális burkolat, amely mögé a világ elől menekül.

A negyedik emeleti ablak hirtelen vágódott ki, és dr. Bordás András dörgő tanári hangja betöltötte a sötét belső udvart. „Micsoda barbár felelőtlenség ez! Ha Nikolai Tesla nem intézett volna nekünk váltóáramot, akkor ma meg lennénk löve! $R = U/I$, ezt mindenkinek tudnia kellene, mielőtt kinyírja a ház gépészetét! Én még ettem a 3.60 Forintos kenyérből, de ekkora dilettantizmust még nem láttam!” – üvöltötte a sötétbe az idős mérnök, miközben botjával dühösen verte a korlátot.

Ezzel egy időben Fekete Zoltán, a szabálymániás közös képviselő már zseblámpával a kezében viharzott a kiégett szekrényhez. A túlzott bürokráciával saját magányát leplező férfi arca elfehéredett a dührohamtól, ahogy meglátta a szénné égett biztosítékot. „Ez tűzveszélyes és felháborító! A csillagászati közös villanyszámlát nem fogja a ház közössége fizetni egyetlen felelőtlen lakó miatt! Ha ez a Bendi nem fejezi be azonnal a hálózat túlterhelését, még ezen a héten megindítom a kizárási eljárást!” – csattant fel Fekete, miközben a sötét lépcsőházban gyülekező, megrémült szomszédok némán hallgatták a falak között felizzó feszültséget.

94. Halk szövetség a linóleum felett

Az áramszünet utáni feszültség még napokig ott lebegett a lépcsőház nyirkos levegőjében, de az igazi csapást a hirdetőtáblára kiszögezett friss papírlap jelentette. Fekete Zoltán betűre pontos, szigorú elszámolása a hálózat hirtelen javítási költségeiről és a közös költség elkerülhetetlen emeléséről mély morajlást váltott ki a lakókból. Molnár Máté a harmadik emeleti fordulóban állva, kimerülten dörzsölte a szemét a hirdetmény előtt. A nappali futármunka, az éjszakába nyúló lakásfelújítás és az elszabaduló törlesztőrészletek súlya alatt Biankával már így is az összeomlás szélén egyensúlyoztak.

A földszinti kisbolt üvegajtaja mögül Szilágyi Marika néni pontosan látta a fiatal férfi arcára kiülő kétségbeesést. A ház nem hivatalos lelki támasza fejből tudta valamennyi szomszéd számláit, és tisztában volt azzal is, hogy a nyugdíjasok és a fiatal pár nem fogják bírni az újabb anyagi terheket. Intett Máténak, hogy lépjen be a boltba, miközben a nyitott kapualjban már feltűnt a jóvágású Székely Ricsi, aki halkán, szinte észrevétlenül pattintotta fel a háza előtt parkoló autója csomagtartóját.

A felnyíló ajtó mögött minőségi osztrák kávék, márkás öblítők és külföldi édességek kartondobozai sorakoztak tiszta rendben – Ricsi megszokott, szűrkezőnás beszerzései. „A közös költséget nem tudom átvállalni helyettetek, komám, de amit a háztartási cikkeken megspóroltok nálam meg Marika néninél, az fedezi a plusz villanyszámlát” – suttogta Ricsi egy széles, cinkos mosoly kíséretében, miközben egy nagy csomag prémium kávé és mosószert csúsztatott Máté kezébe, szinte féláron.

Marika néni a pult védelmében azonnal megszervezte az elosztóhálózatot. Köves Dezső bá gálánsan megskalpolta a kalapját, miközben az átvett kávéért cserébe a saját maga által gyártott, aprólékosan megírt kedvezményes szelvényekkel és egy tál meleg pogácsával egyenlítette ki a számlát. A kisbolt pultja alatt egy csendes, védő háló szövődött a lakók között, amely csökkentette a mindennapi drágulás szorítását.

Míg a negyedik emeleten Fekete Zoltán a hivatali bürokrácia elveit körmölte magányos lakásában, odalent a földszinti homályban beindult a túlélés valódi, közösségi gépezete. A Vászoly utca 6. vékony falai között a szolidaritás nem hivatalos jegyzőkönyvekből, hanem a pult alól átadott, meleg kartondobozokból táplálkozott.

95. Friss zsemle az adósságcsapda árnyékában

Molnár Ildikó

A tízemeletes panelház belső gépészete úgy nyögött a kora reggeli órákban, mint egy öreg teherhajó a nyílt tengeren. A vékony betonfalakon át egyenletesen szűrődött le a vízvezetékek morajlása és a vibráló ébresztőórák csipogása. Kelemen Dániel kiégett tekintettel, a hibrid munkavégzés és a titokban hozott éjszakai döntésének súlyával a vállán botorkált le a földszintre. A lépcsőházi levegőben még mindig érződött a tegnapi illegális osztrák kávészállítmány és a salétromos vakolat jellegzetes keveréke, de a valódi feszültség most a kisbolt ajtaja mögött sűrűsödött.

Szilágyi Marika néni a földszinti szentélyében éppen a műanyag rekeszeket rendezgette a berregő hűtőpult mellett. A bolt egyszerre működött népkonzultációs központként és mentálhigiénés védőhálóként. Dániel megszokásból nyúlt a friss zsemléért, miközben a pult mögül Marika néni felköszörülte a torkát, és a szokásos kimért, mindent tudó mozdulatával megtörölte a kezét a kötényében.

„Vigyél még egy kiflit is, fiam, rádfér” – jegyezte meg halkan Marika néni, miközben gőzölgő feketekávéét csúsztatott a pultra. Aztán közelebb hajolt, és mint aki csak az időjárásról beszél, csöndesen elejtette a megjegyzést. „A Szabó Gáboréknál odalent az elsők nagy a baj. Gábor tegnap már megint hitelbe kérte a cigarettát, és Andrea hiába hordja a házi süteményét a lakóknak gyanútlan mosollyal, a pult alatti adósfüzetem nem hazudik. A kisvállalkozás teljesen megfullad a drágulásban, és félek, hogy a végén még dr. Balog Henrik öltönyös hiénái kopogtatnak náluk. De a harmadikon Mátéék se állnak jobban: a szellőzőn át hallani, ahogy a gyerekek a törlesztőrészletek miatt marják egymást Biankával egész éjjel.”

Dániel mozdulatlanul hallgatta a szavakat, ujjai rászorultak a meleg papírzacskóra. Marika néni mondatai nem rosszindulatú pletykaként, hanem a társasházi valóság hideg leltáraként csapódtak le. A lakótelepi falak mögött mindenki kétségbeesetten próbálta fenntartani a gondtalanság látszatát, de a földszinti pult felett hamar kirajzolódtak a repedések.

Ahogy Dániel kilépett a kisboltból a huzatos előtérbe, a lift mellett éppen megállt dr. Balog Henrik. A kényszerárverező ügyvéd jéghideg eleganciával igazította meg a nyakkendőjét, miközben Szabó Andrea mosolyogva lépett ki a lépcsőházból egy tálca

frissen sült pogácsával a kezében. A Vászoly utca 6. betonfalai között a dráma nem ordítva, hanem ilyen csendes, elfojtott pillanatokban zajlott.

96. Nyomtatott udvariasság a postaláda-rekeszek felett

Molnár Ildikó

A földszinti előtérben a megkopott linóleum szélén megrekedt a téli sár és a túlbuzgó közösségi élet sajátos elegye. Szabó Andrea a tálca gőzölgő tepertős pogácsával úgy egyensúlyozott a liftajtó és a postaládák között, mintha a Vászoly utca 6. lakóközösségének morális épsége kizárólag az ő szénhidrát-ellátmányán múlna. Mosolya tökéletes volt, csupa szomszédi szeretet, ám a szeme sarkában ott vibrált a családi költségvetés tátongó szakadéka és a férje által felhalmozott kisbolti adósságok nyomasztó súlya.

„Akkor egy kis friss süteményt az ügyvéd úrnak is?” – zendült fel Andrea hangja olyan édeskés tónusban, ami mögött még egy életunt ajtóügynök is megneszelte volna a kétségbeesést. Dr. Balog Henrik mozdulatlan arccal, hűvös eleganciával fordult meg. Az ingatlancápa élre vasalt öltönye éles kontrasztot alkotott a lifttel szemközt sárguló, málló vakolattal, bőrmappája pedig mintha nehezebb lett volna a szokásosnál, tele a ház adósaival kapcsolatos végrehajtási aktákkal.

Kelemen Dániel a zacskó zsemlét szorongatva merevedett le a kilences számú postaláda előtt. Pontosan tudta, hogy dr. Balog Henrik jelenléte a házban sosem jelentett jót: az ügyvéd felbukkanása olyan volt a lakótelepi ökoszisztémában, mint a fagypont alatti, hirtelen betörő északi szél. Henrik egyetlen kimért mozdulattal elvett egy pogácsát a tálcáról, majd hűvösen köszönetet mondott, ám a tekintete egyetlen másodpercre sem puhult meg.

Ugyanebben a pillanatban a lépcsőfordulóban feltűnt Köves Dezső, a ház elismert okiratművésze. Dezső bá a tőle megszokott gáláns eleganciával megemelte a kalapját Andrea felé, ám amikor meglátta dr. Balog Henriket, a mozdulat finoman elakadt a levegőben. A szürke zónás hamisító és a fekete zónás kényszerárverező pillantása összetalálkozott a postaládák előtt – a kisstílű szomszédosi mentőöv és a törvényes végveszély néma

párbaja volt ez a huzatos földszinten.

Dániel a kulcsát forgatva a kezében érezte, ahogy a gyomra görcsbe rándul. A Vászoly utca 6. nem csupán a vékony falakról és a liftek csikorgásáról szól, hanem arról a láthatatlan hálóról, ahol a süteményes tálcák, a hamis igazolások és a bírósági idézések egyetlen közös, fojtogató légtérben kavarnak. Andrea még mindig mosolygott, de a kezében megremegett a tálca, amikor a lift fémes robajjal végre megérkezett a földszintre.

97. Svájci fejléc a nyirkos linóleumon

Imre Cső

A sötétített üvegű, külföldi rendszámú fekete Porsche lassított le a Vászoly utca 6. előtti kopott járdaszegélynél. A motor halkán durogott a hideg esti levegőben, mint egy türelmetlen, készenlétben lévő ragadozó. Kelemen Dániel a másodiki folyosó ablakából pillantotta meg a kocsit, miközben a saját zárt világába való visszatérés helyett a ház fojtogató légkörét próbálta kilevegőztetni magából.

Az autó anyósülésének ajtaja kipattant, és Varga Nóra lépett ki belőle. A szabadúszó marketinges megszokott, kimért eleganciája most nyomtalanul eltűnt: zaklatott mozdulatokkal simította hátra a haját, táskáját szorosan a mellkasához vonva. Mielőtt az ajtó becsapódott volna, a sötétített üveg mögül egy ismeretlen, drága öltönyt viselő férfi szigorú gesztusa villant meg – egy nyomatékos intelmet sejtető kézmozdulat, amit Nóra egyetlen gyors, riadt bólintással nyugtázott.

Nóra szinte menekülve sietett a kapu felé, ám a lépcső aljában a kapukód beütése közben megremegett a keze. Bőrtáskájából kihullott egy kemény papírboríték, amiből egy elegáns, svájci magánklinika fejlécével ellátott igazolás és egy plasztikkártya csúszott ki a vizes linóleumra. A szuterén bejáratánál éppen árut pakoló Székely Ricsi, a ház népszerű csomagtartó-kereskedője azonnal észrevette a jelenetet. Ricsi széles, jófiús mosolyával felkapta a papírokat, de a szeme sarkából éles tekintettel futotta át a fejlécet, mielőtt átnyújtotta volna a lánynak.

„A gumik jól tapadnak a verdán, de a táskád cipzárja rosszabb, mint a kaputelefon, Nóra” – mondta Ricsi félig tréfásan, ám a hangjában ott bujkált a szomszédi kíváncsiság. Nóra kikapta a papírokat a kezéből, szótlanul, elsápadva sietett fel a lépcsőn, tudomást

sem véve a szuterénből áradó prémium kávé és csempészett mosószer édeskés illatáról. A második emeleti folyosón Vincze Erzsébet már az ajtóban állt. A láthatóan feszült Erzsébet végigmérte a lihegve érkező Nórát, majd a parkoló felé pillantott, ahonnan a luxusautó épp halk gumisivítással kikanyarodott az utcára. Az ajtó csattanása betöltötte a folyosót, de a falakon át máris hallatszott az elfojtott, feszült szóváltás kezdete. Kelemen Dániel a kulcsait csörgetve lépett vissza saját ajtaja elé. A Vászoly utca 6. vékony válaszfalai mögött újra megmozdult valami: a szürke zónás szolidaritás és a sötét titkok fojtogató hálójá egyre szorosabbra fonódott a lakók körül.

98. Parfümnyom az eladó szoba hirdetésén

Kata Szikra

A földszinti „Miri Csemege” kopott szélfogójában, a felvágottas pult édeskés-savanykás szagában egy frissen kifüggesztett, kézírásos papírlap vonta magára a figyelmet. Kovacovic Enikő, azaz Enci, a Bálinttal való drámai, fojtogató szakítás után még remegő kézzel böngészte a sorokat. A hegesztőből lett szociális gondozó lány, de mégis erős ujjaival lassan végigsimította a papírt, amin Varga Nóra finom, elegáns betűi álltak. A kényszerű költözés sürgető nyomása alatt Enci azonnal megmarkolta a táskáját, és nehéz léptekkel indult el a második emelet felé, remélve, hogy megleli az új menedéket. Amikor Nóra ajtót nyitott, a folyosóra kilebbent a drága, finom parfümjének illata, ami elfedni próbálta a nemrég átélt titokzatos autós incidens feszültségét. Az egykori modell eleganciáját viselő lány azonban nem volt egyedül a szűk előszobában. Pontosan egyszerre érkezett vele Réka, Nóra régi osztálytársa, aki egy laza utazótáskával a vállán, meglepően mély, éles tekintettel mérte fel a teret. A két nő jelenléte betöltötte a lakás bejáratát; két teljesen eltérő női energia feszült egymásnak a zárt ajtók mögött. Nóra tekintete villámgyorsan cikázott Enci kiszolgáltatott, tiszta tekintete és Réka határozott, magabiztos kiállása között. A saját anyagi szorongása és a háttérben húzódó magánéleti válsága nem engedte meg a luxust, hogy bármelyiküket is visszautasítsa. A salamoni döntés gyorsan megszületett: a kétszobás lakás hátsó, tágasabb helyiségét közösen adják ki a két jelentkezőnek. Az osztozkodás kényszere azonnal egy fedél alá terelte a törekeny, megsebzett Encit és a hűvösen távolságtartó Rékát. Ahogy átrendezték a szobát és helyet csináltak a holmiknak, a levegőben finom,

elektromos feszültség vibrált. Enci, ahogy lehajolt a táskájához, a nyakán átfutó borzongással érezte Réka hosszas, kutató pillantását. A lány szemeiben olyan elfojtott, vad melegség csillant meg, ami nem a megszokott szobatársi figyelmességről tanúskodott. Réka titka – a nők iránti elfojthatatlan vonzalma – egyelőre láthatatlan maradt a ház lakói előtt, de a szűkös, közös hálószoa puha félhomályában máris elvetette a későbbi drámák és féltékenységi viharok magvait.

A Vászoly utca 6. második emeletén ezzel egy új, törékeny szövetség kötött. A vékony válaszfalak mögött most három nő sorsa fonódott össze egyetlen lakásban, ahol a lány női kárpitok és a fojtogató elhallgatások mögött bármelyik pillanatban kirobbanhatott a következő elkerülhetetlen botrány.

99. Szelíd fénysugár a szomszédos tűzfalon

Kardos Gábor

A 12-es lakás zárt ajtaján belül a levegő nehéz volt a fojtott szorongástól. Kerekes Livia elfojtott hangú éjszakai telefonhívásai, a táskák mélyén zörgő, hiányzó gyógyszeres dobozok és a klinikai precizitással felhalmozott nyugtatók árnyéka rátnehezedett a szobára. Marietta, a vegyész hallgató éles szemével minden apró rezdülést regisztrált: pontosan tudta, hogy anyja a veszélyes borotvaélen táncolást az ő tandíjáért és jövőjéért vállalja. Ez a tudat azonban nem megnyugtatta, hanem fuldokló büntudattal szorította össze a mellkasát.

Amikor a feszültség a vékony falak között már-már fizikai fájdalommal vált, a lány csendben az erkélyajtóhoz lépett. A Vászoly utca 6. és a szomszédos bérház közötti szűk, sötét belső udvar felett alig néhány méter választotta el a két épületet. Egyetlen halk koccanás az üvegen, egy rövid villanás a telefon kijelzőjén, és a szemközti, harmadik emeleti ablakban megjelent Ottó sziluettje.

Az átszökés a szomszédos házba a megszokott, titkos útvonalon nem csupán fizikai helyváltogatás volt, hanem menekülés a fenyegető valóság elől. Ottó harmadik emeleti lakásának meleg, csendes tere jelentette az egyetlen olyan menedéket, ahol Marietta végre gyanakvás és titkolózás nélkül lélegezhetett fel. Az udvar felett áthajló láthatatlan híd védelmében a lány válláról lekerült a nyomasztó teher, amelyet otthon percről percre viselnie kellett.

A szobában lassan terült szét az éjszakai nyugalom. Míg Marietta a tankönyvei fölé hajolt, Ottó jelenléte szótlan, mégis szilárd támaszt nyújtott számára. Az ablakpárkányra vetülő lágy sárga fényben a vegyjelek és képletek rendezett világa védelmet nyújtott a Vászoly utcai lakás kaotikus szürkezőnájával szemben, ahol a receptköteles tabletták mögött bármikor kirobbanhatott a lebukás drámája.

A szűk udvar mélyén sötétedő téglafalak között a két ablak közötti kapocs szilárdabbnak bizonyult, mint a házat összetartó betoncsuklók. Marietta tudta, hogy a veszélyes titkok nem tűntek el, csupán a túloldalon maradtak, de ebben a harmadik emeleti szobában – ha csak egyetlen éjszakára is – a félelem helyét átvette a megérdemelt békesség.

100. Halk zümmögés a farmerzsebben

Noé Dinamó

A második emeleti lépcsőforduló nyirkos huzatában Bálint dermedten állt a korlátnak támaszkodva. Farmerja zsebében a telefon szüntelenül, tompa ütemben rezgett, újra és újra figyelmeztetve arra a valóságra, amit legszívesebben kitörölt volna a létezésből. A kabátja belső zsebébe süllyesztett, fekete-fehér terhességi fotón Erika neve és a növekvő élet kontúrai álltak, s a kép látványa mint izzó parázs égette a mellkasát.

Néhány méterrel arrébb, a zárva maradt lakásajtó mögött Enci gyanútlanul tevékenykedett. A hegesztőből lett szociális gondozó meleg, megnyugtató jelenléte most nem megnyugvást, hanem elviselhetetlen, fojtogató büntudatot ébresztett a férfiban. Bálint pontosan tudta, milyen mély és törékeny bizalomra épült a közös életük, és hogy ez a hallgatás mindent elpusztíthat, amit eddig felépítettek.

Ujjai a kabátja másik zsebébe csúsztak, ahol egy vastag, gyanús barna boríték lapult. A kemény papír alatt jól kivehetően kirajzolódtak egy ismeretlen lakáskulcs szögletes körvonalai. A kulcsok egy újabb súlyos döntést jelképeztek: egy menedéket Erikának és a készülő gyermeknek, de egyben a végleges elköteleződést is a hallgatás és a titkolózás mellett.

Ekkor a lépcsősor felől halk léptek zaja törte meg a folyosó csendjét. Erzsi néni tűnt fel a kanyarulatban, lassú, de kimért mozdulatokkal haladva felfelé. Az idős asszony amint meglátta a korlátnál szorongó fiatalembert, léptei megtorpantak. Szúrós, sokat látott pillantása azonnal megakadt Bálint zaklatott arcán és a kabátja zsebéből félrehúzódo

barna borítékon.

Erzsi néni tekintetében a megszokott gyanakvás mellett ott rejtőzött egy fojtott, elfedett féltés is – mintha az öregasszony a régi családi kötelékek és eltemetett titkok árnyékában pontosan érezte volna a fiút fenyegető összeomlást. Nem szólt egyetlen szót sem, csak halkán bólintott a homályban, de a sokatmondó csend súlyosabb volt minden nyílt számonkérésnél, miközben Bálint zsebében a telefon újjáéledő rezgése jelzett egy újabb elkerülhetetlen üzenetet.

101. Áron aluli felajánlás a harmadiki homályban

Péter Szikra

A harmadik emeleti folyosón a feszültség szinte fizikai súllyal nehezedett a salétromos falakra. Molnár Máté kimerült, karikás szemekkel próbálta magyarázni a felújítási költségek miatti csúszást, miközben Fekete Zoltán, a közös képviselő merev tartással, a ház szigorú szabályzatát lebegtetve hajthatatlanul rázta a fejét. Bianka remegő kézzel szorította Máté karját; a fiatalok törlesztőrészeleteinek teherautónyi súlya és a lakás körüli viták elérték a töréspontot.

Az első emeleti lépcsőfordulóból Erzsi néni figyelmesen hallgatózott. A kukucskálók és a szűk ajtórések mögött leélt évtizedek megtanították arra, mikor készülődik igazi vihar a Vászoly utca 6.-ban. Az idős asszony szívét szorította a szorongás a fiatalokért; pontosan tudta, milyen az, amikor a falak elnyelik az ember utolsó reményét is, és elszántan figyelte a jelenetet, készen arra, hogy kiálljon a szomszédaiért.

Ekkor a lift halk zúgással megállt, s az ajtó mögül dr. Balog Henrik lépett ki. A tizedik emeleti ügyvéd élre vasalt öltönyében, jéghideg eleganciájával azonnal elnémította a folyosói szóváltást. Léptei kimérten koppantak a kopott linóleumon, tekintete pedig mint a penge, úgy vágott át a teret kitöltő elkeseredettségen.

Balog egyetlen halk, kimért mondattal csatlakozott a vitához, mesterien kihasználva Fekete Zoltán bürokratikus szabálmániáját. Rábólintott a közös képviselő pénzügyi aggályaira, mintha csupán a ház törvényes rendjét védené, majd pimasz nyugalommal a bőrmappájáért nyúlt. Fekete úr helyeslő bólintása csak olaj volt a tűzre, hiszen a szabályok szentek voltak számára, mit sem sejtetve arról, mekkora csapdát segít előkészíteni.

Az ügyvéd sima, gyakorlott mozdulattal húzott elő egy előre megírt, precízen megfogalmazott adásvételi szerződést. A papír hűvös fehérsége éles kontrasztot alkotott a folyosó félhomályával. Balog halk hangon terjesztette elő a vételi ajánlatot Máté és Bianka lakására – egy megalázóan alacsony, mégis azonnali készpénzes összeget, amellyel gátlástalanul kihasználta a fiatalok szorongatott helyzetét, hogy még a rendkívüli szavazás előtt átvegye az irányítást.

Máté arca elfehéredett a dühös tehetetlenségtől, Bianka szemébe pedig könnyek gyűltek. Ebben a fojtogató pillanatban Erzsébet néni nem bírta tovább a hallgatást: határozott léptekkel indult fel a lépcsőn, s sokat látott, kemény tekintetét egyenesen az ingatlancárára szegezte, hogy védőpajzsot vonjon a fiatalok köré.

102. Operafutamok a nyirkos lépcsőházorsóban

Kővári Klára

A nappali feszültségek után sem borult csend a Vászoly utca 6.-ra. A harmadik emeleti kislakásban Molnár Máté és Bianka falfehérre hajszolt arccal ült a megkezdett felújítás porában; a törlesztőrészletek miatti szorongást csak tetézte a tény, hogy napok óta képtelenek voltak aludni. Nem voltak ezzel egyedül: a második emeleten Bálint az idegösszeomlás szélén, vörösre dörzsölt szemekkel bámulta a plafon repedéseit. A gyomrát szorító titkok és a 24 órás műszakok kimerültsége fojtogató keverékké állt össze a sötétben.

A virrasztás oka a legalsó szintről, a Szuterén 1. felől hömpölygött felfelé. Lugosi Jenő, a lecsúszott ex-operaénekes kopott bársonykabátjában, olcsó koccintós borral a kezében bömböltette a régi Tosca-felvételeit, miközben maga is teljes hangerővel kísért a rekedt baritont. A vékony panelcsöveken át zengő ária valóságos pszichológiai terrorrá vált a kialvatlan lakók számára.

Amikor a házban lakó Toemai Zoltán rendőr főtörzs elunja a tehetetlen forgolódást, szolgálaton kívüli szigorral, nehéz léptekkel indult le a szuterénbe csendháborításért. A határozott kopogtatásra Jenő lassan nyitott ajtót. A résben elnyűtt eleganciával, pimasz mosollyal az arcán támaszkodott a keretnek, tekintetében semmi félelem nem látszott az egyenruha nélküli hatóság láttán.

Mielőtt Toemai kioktatón fellephetett volna, az idős dalnok halkán, de élvezetteljes

élességgel félbeszakította. Jenő teátrális mozdulattal szívott bele a levegőbe, és emlékeztette a főtörzset arra, hogy a szuterén ablakából tökéletes a rálátás a lépcsőházra – pontosan látta hát, melyik emeleti ajtón surrant ki a rendőr a hajnali szürkületben, miután befejezték azt a bizonyos négyszemközti borozgatást Etelkával. A fenyegető csendben Toemai szigora egyetlen pillanat alatt enyészett el. A lépcsőház nyirkos homályában a szomszédos elfojtott drámák összekapcsolódtak, és a szabályok embere némán visszalépett, hagyva, hogy az ária tovább szűrődjön át a betonfalakon.

103. Papírpor és pletyka a földszinti homályban

Imre Cső

A hajnali Tosca-zengés után ólmos, nehéz csend telepedett a Vászoly utca 6. lépcsőházára. A falakon átszivárgó olcsó bor- és dohszag még mindig érezhető volt a fordulóknál, amikor a második emeleten kattant a zár. Kelemen Dániel vörösre dörzsölt szemekkel, üres kávé termosztát szorongatva lépett ki a folyosóra. A kiégett adatelemző kimerültségtől nehéz léptekkel indult meg lefelé a lépcsőn; fejében még mindig a tegnapi éjjeli, elkeseredett döntése és a névtelen digitális zsaroló fenyegető üzenetei lüktettek. Próbált észrevétlenül átsurranni az alsóbb szinteken, de az első emeleti pihenőnél hiába igyekezett halkán lépkedni. A 3-as lakás kémlelőnyílása mögött már rég megmozdult az árnyék, s az ajtó halkán megcsikkant. Vincze Erzsébet, a ház önjelölt rendőre lépett ki a homályból, kezében egy műanyag szemeteszákkal, vastag keretes szemüvege mögül éles, mindent látó tekintettel pásztázva a fiatalembert.

– Jó reggelt, Dániel úr! Maga sem aludt sokat attól a szuterénbéli duhajkodástól, ugye? – kérdezte Erzsi néni, miközben szándékosan elállta a keskeny átjárót. A hangja ártatlanul csiripelt, de a szemeiben ott bujkált az a jól ismert, diadalmas csillogás, amit csak a legfrissebb információk birtoklása tud kiváltani az idős asszonyból.

Dániel türelmetlenül bólintott, és már nyitotta volna a száját, hogy udvariasan továbbálljon, ám az öregasszony közelebb hajolva halkabbra fogta a szót. – Tudd meg, az a Lugosi nem magától ilyen pimasz. Tegnap este láttam a kukucskálón át, ahogy a gáláns Köves Dezső bá megint átcsúsztatott egy lebélyegzett papírt a földszinti dokinak. Aztán ez a Dr. Szabó alig tíz percre rá már szaladt is le a tizedikről leendő Balog ügyvéd úr elé a kapualjba... A doki keze úgy remegett, mint a kocsonyás tál, amikor átadta a

borítékot.

Erzsi néni ártalmatlan szomszédi pletykának szánta a megfigyelését, de Dániel gyomrában görcsbe rándult a szorongás. A kötetlen elbeszélésből pontosan kirajzolódott a ház láthatatlan hálózatának működése: Dezső bá hamisított igazolása, dr. Szabó adósságcsapdája és Balog Henrik hideg szorítása összeért. A zsarolások és a fojtogató tartozások nem a külvilágból érkeztek – a szálak pontosan a Vászoly utca 6. nyirkos betonfalai között fonódtak össze.

– Hát igen, sok minden történik itt, amiről a közös képviselő úrnak fogalma sincs – tette hozzá Erzsi néni, s elégedett mosollyal igazította meg az otthonkáját, mielőtt visszalépett volna a lakásába. Dániel egyedül maradt a fűtetlen fordulóban, s miközben a lépcsőház kapuja felé indult, megdermedve döbrent rá, hogy a házban senki sincs biztonságban a falak mögött lapuló szemek előtt.

104. Rozsdás áradat a szuterén színházában

Zsombor Dénes

Dániel zsebében megrezzent a telefon. Egy újabb képernyőértésítés szűrődött ki a kék fényben: a hitelek törlesztési határideje és a névtelen zsaroló fojtogató üzenetei jéghideg hullámként csaptak át rajta. Ahogy a kiégett adatelemző a földszint felé tartott a salétromos falak között, a modern digitális rabság és az elszigeteltség szorítása szinte fizikai fájdalommal érett a mellkasában. A lépcsőház alsó szekciójából azonban váratlan, teátrális dörgés törte meg a nyomasztó reggeli csöndet.

Lugosi Jenő hangja volt az. A lecsúszott ex-operaénekes a szuterén homályában rekedt nosztalgiájával próbált gátat szabni saját összeomlásának. Olcsó koccintós bor savanykás szagát hordta fel a huzat, miközben Jenő önkívületi üvöltéssel zengte a Tosca-áriát, mintha a kirepedezett vakolatú alagsor a Scalát helyettesítené. A kétségbeesés és a tehetetlen düh tragikomikus operája söpört végig a nyirkos lépcsőorsóban.

Dániel óvatosan lelesett a korlát felett a pincelejárat felé, de a zengő bariton mellé hirtelen éles, sziszegő robaj és fémes csikorgás társult. Lugosi a teátrális karmozdulatok közben, mámoros dühében megragadta a pincefalon futó, előregedett fővezetékét. A régi rézcsap egy csattanással megadta magát: a ház felújításra szoruló, túlkoros

gépészete kíméletlen vízőzönnel válaszolt a művész úr magánszámára.

A jéghideg, nyers víz gőzölögve csapott ki a salétromos folyosóra, szétterülve a kopott betonon. A lakók kihelyezett sörpadjai, a dohos papírdobozok és a szuterén szélén felhalmozott lomok hirtelen bokáig érő, kávészínű áradatban kezdtek lebegni. Lugosi meg sem állt: kopott bársonykabátját kitárva, vizes lábbal állt a terjedő pocsolya közepén, és a feltörő csőtörés csattogása felett még hangosabban rázta a falakat a dübörgő dallammal.

Dániel megtorpant a pincelépcső felső fokán. A kijelzőjén vibráló adósságértesítők, a hibrid munka mókuskerekének szorítása és a lába előtt dagadó alagsori katasztrófa hirtelen egyetlen fojtogató képpé állt össze. Ebben a házban a múlt és a jelen elrontott döntései nem csendben enyésztek el – üvöltve, elárasztott pincével és elfojtott szorongásokkal törtek utat maguknak a betonfalak között.

105. Hivatali mérés a füstölgő főkapcsoló felett

Kardos Gábor

A kapualj üvegén keresztül sárga villogók fénye vágott át a lépcsőház félhomályán. A szomszédos tömbből érkezett lakossági bejelentés nem maradt visszhang nélkül: a pincerendszerből szivárgó nehéz gázzag és az átforrósodott, meggörbült alumíniumvezetékek szaga végül felszínre hozta a rejtett veszélyt. Fekete Zoltán, a negyedik szabálmániás közös képviselő remegő kézzel igazgatta a szemüvegét a földszinti mozaikpadlón, miközben a Katasztrófavédelem és az Építésügyi Hatóság egyenruhás ellenőrei határozott léptekkel áthaladtak a bejáraton.

Az ellenőrök gázkoncentráció-mérői éles, szaggatott csipogással töltötték be a huzatos lépcsőorsót. A digitális kijelzők nem hazudtak: a gépészeti alagsort elárasztó víz és a fővezetékek környékén terjengő szúrós gázpára közvetlen robbanásveszélyt jelzett, amit Sipos Bendi túlterhelt bányászgépeinek kábelégése csak tovább tetézett. A vizsgálatot vezető tiszt jéghideg professzionizmussal nyitotta ki a közös fém kapcsolószelekrényt, ahonnan megolvadt szigetelőanyag szaga és korom szivárgott ki.

Kelemen Dániel a második emeleti forduló árnyékából, meglapulva figyelte a jelenetet. A zsebében meglapuló okostelefon folyamatosan rezgett – a névtelen zsaroló üzenetei és a lejáró hitelek miatti értesítések kék fénye ritmikusan megvilágította a tenyerét. A

paranoia szorítása most összeforrt a ház körüli kézzelfogható fenyegetéssel: a zárt ajtók mögött elfojtott magánéleti válságok hirtelen mind mellékessé váltak a betonfalakat fenyegető katasztrófa árnyékában.

A hatóság emberei nem teketóriáztak; a kopott földszinti pulton, egy vastag dosszié felett azonnal felvették a hivatalos jegyzőkönyvet. A tiszt hangja mentes volt minden együttérzéstől, amikor Fekete Zoltán felé fordult. Kijelentette: az épület jelenlegi műszaki állapota közvetlen élet- és vagyonveszélyt jelent, a társasház gépészete és elektromos hálózata végzetesen tönkrement.

Az ultimátum keményen csapódott le a szűk kapualjban. A hatóság két kizárólagos opciót hagyott Fekete kezében: a társasháznak napokon belül el kell indítania egy azonnali, csillagászati összegű kényszerfelújítást az egekbe emelt felújítási alapból, vagy az épületet hivatalosan lakatlanná nyilvánítják, és megkezdik a lakók azonnali kilakoltatását. A közös képviselő kezéből kiesett a toll, miközben a lépcsőház néma csöndjében megállt a levegő.

106. Gőzölgő bögre a hűvös korláton

Noé Dinamó

Bálint a nehéz, huszonnégy órás biztonsági szolgálatból kimerülten lépett be a társasház kapuján, épp amikor a hatósági kocsik sárga villogói elcsendesedtek az utcán. A földszinti előtérben még érezni lehetett a megolvadt műanyag és a salétromos falak szúrós szagát. Az egyenruha ólomsúlyként nehezedett a vállára, a szeme égett a fáradtságtól, s ahogy lassan elindult felfelé a szürke lépcsőfokokon a második emelet felé, a kihaltságnak hitt fordulóban váratlanul mozgásra lett figyelmes.

Erzsi mama állt a homályos korlátnál. Nem a megszokott, gyanakvó, kukucskáló mögött figyelő öregasszony volt ez, aki a közös képviselővel csatázott nap mint nap. A kezében egy vastag falú, gőzölgő bögrét tartott, s ahogy megpillantotta a felfelé vánszorgó fiatalembert, arcának szigorú vonásai megenyhültek. Lépteik halk morajként terjedtek szét a vékony falak között.

„Vedd el, Bálint. Forró citromos tea, sok mézzel... Tudom én jól, milyen tönkreteszi az embert ez a huszonnégy órás” – suttogta Erzsi mama meglepő, féltő gyengédséggel, miközben a fiú kérges tenyerébe nyomta a meleget árasztó bögrét. Ujjai egy pillanatra

rajta maradtak Bálint kézfejen. A gesztusban olyan nyílt, anyai gondoskodás bujkált, amelyet a lépcsőház lakói soha nem láthattak tőle. A fiú értetlenül, mégis hálásan nézett a ráncos arcba, ahol a szemzugokban felsejlett valami régi, mélyről fakadó, elfojtott szomorúság.

„Enci már biztosan alszik, ne ébreszd fel a kulccsal” – tette hozzá az idős asszony még halkabban, pillantását a 2. emeleti ajtó felé fordítva. Az a lakás, ahol Bálinték éltek, évtizedekkel ezelőtt még Erzsi sógoráé volt, s a falak közötti hallgatás régóta őrizte a múlt eltemetett titkait. Az egykori intim szálak és a családi elhallgatások emléke most ott lebegett közöttük a hideg huzatban, miközben Erzsi mama óvó mozdulattal simított végig a fiú vállán.

Bálint megszeppenten bólintott, s miközben a forró bögrét szorongatta, a házat fenyegető kényszerfelújítás és a kiürítés réme egy pillanatra háttérbe szorult. A félhomályos fordulóban Erzsi mama és Bálint csendes pillantásváltása túlmutatott a társasház napi drámáján: a múlt elfojtott igazsága egyetlen közös, nehéz lélegzetvételben sűrűsödött össze.

107. Csendes oltalom a kihúlt lépcsőfokokon

Kővári Klára

Bálint lassan megitta az utolsó korty forró teát, miközben Erzsi mama óvatosan visszavette tőle a kiürült bögrét. A lépcsőház hűvös huzatában az idős asszony tekintete még egy pillanatra megpihent a fiú arcán, mielőtt nesztelen léptekkel elindult volna lefelé, a saját lakása biztonságot adó magányába. A mozdulataiban hordozott elfojtott titok úgy nehezedett a térre, mint a kopott falakból áradó nyirkosság.

A fiú halk zárkattanással nyitott be a második emeleti lakásba. Odabent sötétség és fojtott meleg fogadta; a vékony válaszfalakon túl még halványan hallatszott a szuterénból szűrődő tompa zsebzegés, de a szobában csend uralkodott. Enci a kanapén aludt, félretolt takaróval, a szociális gondozói munkájához tartozó iratok és felhalmozott kérdőívek tengerében.

Bálint lábujjhegyen lépkedett a megvetemedett szalagparkettán. Ahogy rátekintett a fáradt lányra, a szívét elöntötte a megszokott, szorító aggodalom. Enci nemcsak a hivatásában viselte a lecsúszó családok nyomasztó terheit, de a saját megélhetésükért

is nap mint nap küzdött. Az elszálló közüzemi számlák és a lakhatási bizonytalanság állandó feszültségben tartotta őket, s Bálint huszonnégy órás biztonsági műszakjai alig voltak elegendők ahhoz, hogy egyenesben tartsák a háztartást.

A fiú óvatosan betakarta a párját, mire Enci álmosan megmozdult, s szemeit félig kinyitva elmosolyodott a félhomályban. „Megint túlterhelted magad... Erzsi néni odalent volt?” – suttogta rekedten. Bálint csendben bólintott, s a párna szélére ülve lehelt egy halk puszt a lány homlokára.

A lakás, amelyben éltek, évtizedekkel ezelőtt Erzsi mama sógoráé volt – egy olyan férfié, akinek a neve csak elfojtott suttogásokban kerülhetett szóba. Bálint soha nem merte nyíltan megkérdezni az igazságot a saját származásáról, de az öregasszony pillantásában bujkáló féltő gondoskodás most mélyebbre hatolt benne, mint bármelyik lépcsőházi pletyka.

Ebben a tízemeletes paneltömbben a vékony falak nemcsak a szomszédok neszeit, hanem az eltemetett múltat és a jövőtől való szorongást is átengedték. Bálint leült a kanapé szélére, s miközben meghallotta a lift mechanikus zúgását a folyosó túloldalán, pontosan érezte: a meglódult megélhetési költségek és a családi elhallgatások hálójá lassan mindkettőjüket bekeríti.

108. Kék szikra a sötétbe borult kapcsolótáblán

Imre Cső

A második emeleti folyosón hirtelen éles, fémes pattanás visszhangzott végig, majd a lépcsőházi lámpák kattánva aludtak ki, s a hűtőszekrények állandó zúgása is egyetlen pillanat alatt elhalt. Bálint óvatosan nyitott ajtót a koraksötétbe borult lépcsőházorsóba, ahol a szellőzőből már égett bakelit és melegedő szigetelőcső összetéveszthetetlen, fojtogató szaga szivárgott fel az alagsor felől.

Az első emeleten nyikordult a vastag fémlemez ajtó, s egy keskeny gázlámpasugár hasított a félhomályba. Kovács Tibor, az 1. lakás özvegy villanyszerelője lépett ki a folyosóra, kezében egy viharvert, nehéz bádog szerszámosládával. „Hányszor megmondtam annak a bürokrata Feketének, hogy a negyvenéves alumíniumvezetékek nem bírják el a sok digitális csodát!” – morgott a bajsza alatt Tibor bá, s már hajolt is rá a salétromos falon tátongó, felnyitott főkapcsoló-szekrényre.

A zajra a szuterén felől kettesével szedte a fokokat Székely Ricsi, aki két nagyteljesítményű, osztrák behozatalból származó akkumulátoros munkalámpát hozott a karja alatt. „Tibor bá, ha kell egy kis extra feszültség, a kocsi csomagtartójában lapul még pár inverter!” – villantotta meg bálgúnár mosolyát a csempész, miközben az éles, hideg LED-fény bevilágította a kopott linóleumot és a gyülekező lakók arcát.

Ekkor a lépcsőn kimérten, elmaradhatatlan kalapját megemelve ereszkedett le Köves Dezső. A nyolcadik emelet gáláns okirat-művésze mintha csak egy elegáns fogadásra érkezett volna: gomblyukában kis szárított virág virított, kezében pedig egy tálca gőzölgő, saját sütésű tepertős pogácsát egyensúlyozott. „Uraim, a sötétségben is meg kell őriznünk a szomszédosi tartásunkat” – kínálta meg a társaságot bűbajos modorával Dezső bá, miközben éles tekintete észrevétlenül felmérte a biztosítékszekrényből kiágazó illetéktelen kábeleket.

Bálint a korlátnak támaszkodva figyelte a rögtönzött válságstábot. Ebben a tízemeletes tömbben, ahol a vékony falak mögött mindenki a saját anyagi szorongásaival és elhallgatott titkaival küzdött, a hirtelen műszaki zátony egy pillanatra egymás mellé terelte a különös sorsokat. Ahogy Tibor bá csavarhúzója kék szikrát vetett a szekrény mélyén, a lakók közelebb húzódtak egymáshoz a derengő fényben.

109. Néma szövetség az éjféli lépcsőfordulóban

Zsombor Dénes

A sötétség borította Vászoly utca 6. első emeletén a csendet éjfél körül óvatos, idegen neszek törték meg. Vincze Erzsébet, aki évtizedek óta a ház éber őreként virrasztott a kémlelőnyílása mögött, azonnal betörőt sejtetve szorította marokra a telefonját. A vékony falakon túl, a harmadik emeleten épp most futott be Molnár Máté, a kimerültség szélén egyensúlyozó junior IT-s futár, akinek az okostelefonja halkan, de elfojthatatlanul csipogott a legújabb éjszakai szállítási értesítésektől. Az elszálló lakáshitelek és a hajszolt másodállások világa nem aludt, s ez az állandó mikro-zaj az örületbe kergette a nyugalomra vágyó öregeket.

Erzsi néni már tárcsázni készült a segélyhívót, amikor az egyes lakás felől halk ajtónyikorgás hallatszott. A résnyire nyíló szárny mögött nem egy maszkos besurranó bukkant fel, hanem Toemai Zoltán rendőr főtörzs, aki láthatóan zavartan, az

egyenruháját igazgatva lépett ki a homályos folyosóra. Mögötte a selyemköntösbe burkolózó Etelka állt, miközben a lakás mélyéből Dr. Bordás András egyenletes, mély horkolása szűrődött ki – az idős professzor mit sem sejtetve aludta az igazak álmát, talán épp a váltóáramról vagy a régi 3.60-as kenyérről álmodva.

A helyzet drámaisága és komikuma egyetlen pillanat alatt tisztázódott Erzsí néni éles tekintete előtt. A hatóság embere és a professzor jóval fiatalabb felesége közötti tiltott viszony elfeledtette az idős asszonnyal a betörőtől való félelmet, helyébe pedig azonnal a jéghideg, gyakorlatias számítás lépett. Nem hívta a kapitányságot; ehelyett nesztelenül lépett ki a saját ajtaján, s a meglepett párra szegezte számonkérő pillantását.

„Ugye nem szeretnék, ha a ház szárnyra kapna bizonyos pletykákat, Etelka drága?” – suttogta Erzsí néni olyan halk, de éles hangon, ami kikezdte a folyosó nyirkos levegőjét. A fenyegetőzés célpontja hamar egyértelművé vált: a felettük lakó fiatalok. Máté és a hozzá hasonlók, akik a megélhetési hajsza miatt éjszakai műszakban próbáltak talpon maradni, a folyamatos csipogással és éjféli léptekkel felverték az éjszakát. Erzsí néni kereken kijelentette: Etelka intézze el a rendőr barátjával, hogy Toemai főtörzs hivatalos szigorral teremtsen meg a csendet a harmadikon, különben a professzor úr reggel első kézből értesül a titkos borozgatásokról.

Toemai főtörzs tehetetlenül nyelt egyet, miközben Etelka sápadtan bólintott a zsarolásra. Ebben a tízemeletes tömbben, ahol a digitális elmagányosodás és a gazdasági szorongás falai mögött mindenki a túlélésért küzdött, az apró titkok és elfojtott drámák jelentették a legfőbb valutát. Erzsí néni elégedetten húzódott vissza a lakásába, míg a lépcsőházban újra úrrá lett a nyomasztó, gyanakvó csend.

110. Kijelzővillanás a feszült csöndben

Kata Szikra

A földszinti, fojtogatóan meleg mosókonyhában alig maradt levegő: Fekete Zoltán pedáns szigorral, a felújítási alap számait sulykolva tartotta kézben az rendkívüli lakógyűlést. A szűkös helyiségben egymásnak feszültek a testek és az indulatok; Enci szorosan Bálint mellett állt, nőies jelenléte, finom parfüme és lágy csípőjének közelsége megnyugtató horgonyként hatott a férfi mindennapi szorongásaira. Bálint mégis feszült

volt, izzadt tenyere újra meg újra a munkanadrágja zsebéhez tévedt, ahol a telefonja rejtezett.

Enci éles, női ösztönét nem tévesztette meg a férfi kimért hallgatása. Megérezte Bálint testének hirtelen megkeményedését, a feszültséget, ami végigfutott a karján, ahogy a zsebében megrázkódott a készülék. Amikor a telefon halk, de makacs rezgéssel jelezte a bejövő üzenetet, Bálint reflexszerűen, elfehéredett ujjakkal húzta elő a készüléket, hogy elnémítsa, de a mozdulat túl görcsösre sikerült.

A kijelző éles kék fénye megvilágította a félhomályos helyiséget. A képernyőn Erika neve villant fel, alatta pedig egy tisztán kivehető, friss ultrahangkép és a pozitív teszt fotója virított, Dr. Szabó rendelőjének sürgető értesítésével kísérve. Enci pillantása követte a fényt, s a látványos bizonyíték hatására a szemében izzó melegég egyetlen másodperc alatt változott fagyos elutasítássá.

Mielőtt Bálint elrejtette volna a telefont, Enci ragadozóként csapott le: kirántotta a férfi kezéből a készüléket. A nő szexi, magabiztos kiállása egy csapásra sebzett, dühtől fűtött méltósággá lényegült át. Végigpásztázta a kijelzőt, majd a tekintetét Bálintra szegezte, akiből a folyosói pletykák és elfojtott titkok súlya alatt pillanatok alatt kiszaladt a vér.

„Ez mi, Bálint? Kinek a gyerekét orvosolja a földszinten a doki?” – Enci hangja nem suttogás volt, hanem éles, metsző csattanás, amely nyers erőszakkal vágott bele Fekete Zoltán épp felolvasott jegyzőkönyvébe. A mosókonyhára rászakadt a döbbent csend; Erzsi néni kíváncsian nyújtotta a nyakát, Dr. Balog Henrik pedig hideg elégedettséggel figyelte, ahogy a biztonsági őr gondosan felépített látszata a teljes lakóközösség előtt hullik darabjaira.

111. Hivatali bélyegző a salétromos vakolaton

Kardos Gábor

A mosókonyha dohos, fülledt levegőjében megfagyott a pillanat. Enci metsző kérdése még ott vibrált a csövek között, Bálint sápadt arca pedig maga volt a beismerés, amikor a belső udvar felől szirénázás nélküli, mégis fenyegető motorzúgás törte meg a drámát. Kék jelzőfények pásztázták végig a salétromos falakat: az építésügyi és katasztrófavédelmi hatóság egyenruhás ellenőrei léptek be a kapualjon.

Fekete Zoltán kezéből majdnem kicsúszott a kitöltetlen jegyzőkönyv. A közös képviselő

bürokratikus rendje egyetlen másodperc alatt omlott össze a bejelentés hírére, amely illegális lakásmegosztásokról és életveszélyes alagsori átalakításokról szólt. Míg Fekete izzadó homlokkal próbálta átvenni az iratokat, dr. Balog Henrik ajkán jéghideg, elégedett mosoly suhant át – pontosan tudta, kik állnak a hatósági razziák mögött, amelyek célja a kétségbeesett lakók végleges megszorongatása volt.

A hatósági kivonulás azonnal végigsöpört a társasház rejtett hálózatain. A II. emeleti lánytrió és Bálint körül elszabadult a pokol: a több albérletre szabdaltnak tűnő lakások és a be nem jelentett lakók ügye közvetlen fenyegetéssé vált, miközben Enci dühös tekintete még mindig a megcsalt bizalom és a meglebegtetett gyermekvállalás súlyát szegezte a biztonsági őrre.

Lent, a szuterén nyirkos homályában Székely Ricsi lázas sietséggel csúsztatva a ponyvát a csomagtartóból kimentett, vámolatlan kávéskészítőkészletekre, miközben a szomszédos lakásban Köves Dezső bá elképesztő eleganciával, remegés nélkül rejtette bőrmappájába a precíziós nyomómatricákat és a frissen gravírozott bélyegzőket. A szürke zóna mesterei pontosan tudták, mikor kell láthatatlanná válni.

A Vászoly utca 6. szűk folyosóin az egyéni drámák egyetlen nagy, közös egzisztenciális szorongássá olvadtak össze. Bálint nemcsak a magánéleti összeomlás szélén állt, de a ház falai között húzódó törékeny egyensúly is felborult – az ajtók mögött éjszaka megírt titkos üzenetek és hamis okiratok világa most közvetlen veszélybe került.

112. Kéretlen családja a fűszerespolc mögött

Péter Szikra

A hatósági razzia utáni feszült csöndben Molnár Máté leballagott a földszinti kisboltba. A törlesztőrészletek miatti kimerültség és a lakásfelújítás pora rátapadt a bőrére, de még ennél is jobban nyomta a mellkasát a lépcsőházban terjengő vészterhes hangulat. Szilágyi Marika a pult mögött állt, lassan törölgette a savanyúságos üvegeket, miközben tekintete az ablakon át a belső udvart pásztázta, ahol a hatóságok nemrég fejezték be a felmérést.

– Meglátod, Mátéka, az a szegény Bálint megint két tűz közé kerül – sóhajtott Marika, miközben egy zacskó friss pékárut csúsztatott a fiú elé. A hangja halk volt, féltve őrzött titkok súlyától terhes. – Erzsi néni nem ok nélkül kukucskál éjjel-nappal az elsőn. A fél

ház azt hiszi, csak egy magányos, túlbuzgó szomszédasszony, aki Fekete úrral csatázik a közös költségen, pedig dehogy. Az az öregasszony évtizedek óta hordozza a saját elfojtott drámáját.

Máté kíváncsian nézett a boltosnőre, aki a pult fölé hajolva halkan folytatta a bentiek által elhallgatott történetet. Marika felelevenítette, mit sutognak a legrégebbi lakók: Bálint nem pusztán egy segítőkész biztonsági őr a másodikról, hanem Erzsi mama eltitkolt fia, akit a múlt bonyolult szálai miatt sosem vállalhatott fel nyíltan a ház nyilvánossága előtt. A lakás, amelyben a fiú él, az öregasszony néhai sógoráé volt – azé a férfié, akihez Erzsit annak idején mély, titkolt intim kötelékek fűzték.

Ahogy Máté fejében összeálltak a mozaikdarabok, a döbbenettől elakadt a lélegzete. Ha Bálint valójában Erzsi mama vér szerinti fia, és Enci – a sógor ágáról – a mama távoli rokona, akkor a két fiatal közötti kapcsolat hirtelen teljesen új, zavarba ejtő megvilágításba került. Vajon Enci és Bálint tudatában vannak annak, hogy valójában unokatestvérek, vagy gyanútlanul sétáltak be a múlt által állított csapdába?

Marika egy intő kézmozdulattal hallgatásra intette Mátét, amint a bolt ajtaja feletti csengő megszólalt, és a lépcsőházból elfojtott léptek zaja szűrődött be. A Vászoly utca 6. falai között a hatósági fenyegetés árnyékában most egy sokkal mélyebb, évtizedes titok kezdett repedezni, amely ha felszínre tör, végleg felborítja a lakók közötti törékeny viszonyokat.

113. Rozsdás vízpermet a hagyatekí borítékon

Zsombor Dénes

A második emeleti folyosón csőrepedés sziszegése törte meg a kora esti feszültséget: a mennyezetből rozsdás víz csepegett, majd vékony sugárban dőlni kezdett a linóleumra. Bálint a 24 órás biztonsági műszakból hazatérve, a kimerültségtől karikás szemekkel próbált úrrá lenni a káoszon, miközben gépiesen tette fel a felmosórongyokat. A zsebében folyamatosan rezgett a telefonja a megemelt törlesztőrészek értesítéseivel, de oda sem nézett – a figyelmét teljesen lekötötte a viharvert, vastag barna boríték, amelyet a konyhai szekrény felső sarkából rántott ki, hogy megmentse a beázástól.

A papírboríték sarkán már átütött az átázott sárga folt, láthatóvá téve az alatta rejlő hagyatéki iratokat és a néhai sógor nevét viselő bélyegzőket. Bálint éppen a dzsekije

belső zsebébe próbálta gyűrti a csomagot, amikor a szomszédos lakás ajtaja kivágódott. Varga Nóra lépett ki a folyosóra, kezében egy okostelefon derengő képernyőjével, amelyen még mindig nyitva álltak a saját hitelei miatti szorongató számok. A szabadúszóként túlhajszolt lány azonnal felmérte a szituációt, de tekintete nem a tócsán, hanem Bálint görcsös kézmozdulatán állapodott meg.

– Mi az ott, Bálint? Csak nem a háttérben futó családi ügyek dokumentációja? – kérdezte Nóra metsző élességgel, felidézve a lépcsőházi pletykákat. Ekkor lépett ki a lakásból Enci is, kezében egy ázott törölközővel. A szlovákiai gyökereiből táplálkozó, gondozóként és hegesztőként edzett lány tekintetében elkeseredés és gyanakvás keveredett. A képernyők mögé szorult, elmagányosodott fiatalok generációs szorongása ebben a szűk, vizes folyosórészletben sűrűsödött össze: a köztük lévő elfojtott titkok súlyosabbnak bizonyultak, mint a salétromos falak.

– Enci, ez nem az, aminek látszik, csak a beázás miatt akartam elrakni... – dadogta Bálint, de Enci felé lépett, és határozott mozdulattal kiragadta a nedves csomagot a férfi kezéből. A borítékból kiesett egy régebbi keltezésű papír, amelyen Erzs mama és a néhai sógor neve szerepelt. Nóra a háttérben halkan felhorkant, miközben ujjai idegesen pörgették a hírfolyamot – a modern digitális világ állandó zaja közepette ez a nagyon is valóságos, poros papíros dráma hirtelen mindennél fenyegetőbbé vált.

A feszültséget pattanásig feszítette, amikor a lépcsőfordulóban megjelent a babakocsis Erika. A kerekek csikordulása és a csecsemő halk szipogása belevágott a csőrepedés sziszegésébe. Erika megállt a vizes lépcsőfok előtt, tekintete végigsiklott az összekuporodott társaságon: az ázott borítékot tartó Encin, a büntudattól megmerevedett Bálinton és a hűvös kíváncsisággal figyelő Nórán. A másodikon megfagyott a levegő, miközben a Vászoly utca 6. lakói szembesültek azzal, hogy az elhallgatott igazságok többé nem tarthatók a falak mögött.

114. Sárgult pauszpapír a szivárgó csövek árnyékában

Erika óvatosan kikerülte a tócsát a babakocsival, míg a csecsemő halk nyöszörgése visszhangot vert a nyirkos lépcsőházorsóban. Enci még mindig görcsösen szorította a vizes borítékot, szemeiben a megcsalt bizalom és a szilaj elszántság viaskodott, miközben Bálint kétségbeesetten próbálta elterelni a figyelmet a kiszóródott papírokról. Varga Nóra a háttérben, az okostelefonja derengő fényében hideg tárgyilagossággal figyelte a drámát, de a mennyezetről egyre szaporábban hulló rozsdás vízcseppek mindannyiuk lába alatt sürgető fenyegetéssé váltak.

Ekkor a földszint felől öblös, színpadias bariton zendült meg, megszakítva a fojtogató csöndet. Lugosi Jenő emelkedett ki a lépcsőház homályából, kopott bársonykabátjának gallérját feltűrve, hóna alatt egy hatalmas, porlepte papírhengerrel. Az egykori operaénekes nem sokat teketóriázott: látva a fiatalok tehetetlen csatározását és a plafonból szivárgó csőrepedést, teátrális mozdulattal terítette ki a vaskos kartont a vizes korlátra.

– Kár a szót vesztegetni a vádaskodásra, kedveseim! – dörgött Jenő hangja, miközben viharvert ujjával a tervrajz sárgult vonalaira mutatott. – A szuterén mélyén őrzöm az épület eredeti, 1988-as gépészeti dokumentációját. Nézzék csak! A főnyomócső elágazását a kivitelező annak idején kispórolta és szabálytalanul falazta be. Ez a beázás nem a lakók gondatlansága, hanem a harmincöt éves szerkezeti csalás elkerülhetetlen következménye!

Nóra és Enci közelebb léptek, az ázott hagyatéki boríték egy pillanatra háttérbe szorult a kiterített pauszpapír láttán. A részletes műszaki rajz feketén-fehéren bizonyította, hogy a házban keringő gépészeti hibákért és a fenyegető felújítási költségekért nem a kispénzű lakókat, hanem az egykori állami kivitelező jogutódját terheli a felelősség. Bálint válláról óriási teher hullott le: ez a rajz megállíthatta Fekete úr bürokratikus szigorát és Balog ügyvéd kényszerintézkedéseit is.

A lépcsőfordulóban összezsúfolódott fiatalok között a korábbi bizalmatlanság helyét hirtelen átvette a közös megkönnyebbülés. Ahogy Jenő a régi építési csalás bizonyítékát magyarázta, a folyosói vízszivárgás zaja már nem a széthullást, hanem egy váratlan, védelmező szövetség kezdetét jelezte a Vászoly utca 6. vékony falai között.

115. Rejtett kartonok a koptatott pult oltalmában

Kővári Klára

Szilágyi Marika néni a földszinti kisbolt pultja mögött állva, szomorú megértéssel figyelte a kasszájánál szorongó lakókat. A legutóbbi közös költség emeléséről szóló hirdetmény úgy nehezedett a házra, mint egy láthatatlan, fojtogató pára. Molnár Máté sápadtan, kimerülten számolta ki a sárga csekkes fizetnivalót, miközben tekintetén látszott a fiatal párra nehezedő lakáshitel és a felújítási költségek nyomasztó terhe.

Ahogy Máté lehorgasztott fejjel kilépett a szűk üzletből, Erzszi néni lépett a helyére, és remegő kézzel halászott elő néhány aprót a kopott bukszájából. A kisnyugdíjasok hónapról hónapra szűkebbre szabott kerete már az alapvető háztartási szerekre sem volt elegendő, Marika néni szívét pedig összerándította a felismerés: a ház közössége lassan felemésztyődik a csendes megélhetési szorongásban.

Ekkor nyitott be Székely Ricsi, a szuterén vidám, mindig segítőkész lakója. Látva a boltosné gondterhelt arcát és a szomszédok elfojtott drámáját, Ricsi nem teketóriázott: halkan áthajolt a pult felett, és előadta a tervét. A kocsija csomagtartójában lapuló, osztrák vonalról hozott prémium mosószeret, öblítőt, minőségi kávé és csokoládét féláron kínálta fel beszerzésre, hogy enyhítsen a lakók anyagi présén.

A szövetség gyorsan megkötötte a fűszerespolcok árnyékában. Marika néni vállalta, hogy a kisbolt hátsó raktárát megnyitja a pult alatti hálózat előtt, így a rászoruló idős lakók és a csőd szélén egyensúlyozó fiatalok diszkréten, a bolti árak töredékéért juthattak hozzá a mindennapi létszükségletekhez.

Amikor Máté néhány perccel később visszatért egy felejtett tételért, Marika néni már a pult alól nyújtotta át a márkás kávé és a vaskos öblítőt, messze a piaci ár alatt. A fiatal fiú szemeiben felcsillanó hála és megkönnyebbülés igazolta a néma paktum jogosságát: a Vászoly utca 6. vékony falai között a túlélés záloga újra az egymásra figyelés és a szürke zónás szolidaritás lett.

116. Öntapadós intés a folyosói félhomályban

Imre Cső

Molnár Máté a harmadik emeletre felérve a fal tövébe támasztotta azt a vaskos papírdobozt, amiben a lent szerzett, féláras öblítőket és a felújításhoz szükséges apróságokat hozta fel a földszinti kisboltból. A kimerültségtől szinte alig állt a lábán, így úgy döntött, a kiürült kartont csak vacsora után viszi le a szelektív gyűjtőbe. A Vászoly utca 6. vékony falai mögül halk tv-zaj szűrődött ki, amikor a lépcsőházorsóban váratlanul megkondultak egy nehéz, kimért léptek.

Fekete Zoltán, a negyedik emeleti közös képviselő tartotta esti ellenőrző körútját. Szemében a bürokrácia elszánt szigora égett, élére vasalt inge nyakáig gombolva feszült. Amikor megpillantotta a menekülési útvonalat eltorlaszoló kartondobozt, megtorpant. Zsebéből teátrális mozdulattal húzta elő a megszokott, sárga öntapadós tömböt és a piros golyóstollát, majd elfojtott felháborodással körölni kezdett.

– A tűzvédelmi szabályzat 12-es cikkelyének kirívó megsértése! – dörögte Fekete úr a félhomályos folyosón, miközben a figyelmeztető cédulát látványosan a doboz tetejére simította. – A folyosó nem magánraktár, Molnár úr! Ha mindenki csak úgy ottfelejtene a limlomjait, egy esetleges füstátvilágításnál egymáson taposnánk el! Húsz percet adok a kiürítésre, különben felszámolom a rendkívüli takarítási pótdíjat!

A szigorú dorgálásra halkan kattant a szomszédos ajtó zárja, és Köves Dezső lépett ki a folyosóra. A hatvanhét éves, mindig elegáns nyomdász gáláns mosollyal igazította meg a kalapját, majd a feszült közös képviselő és a megszeppent Máté közé lépett. Reccsenő ízületekkel, de végtelen úriemberként hajolt meg Fekete úr előtt, majd finom mozdulattal végigsimított a doboz peremén.

– Igaza van, kedves Zoltán úr, a rend a lelke mindennek ezen a nehéz tető alatt – mondta Dezső bá mézesmázos, mégis tekintélyt parancsoló hangján, miközben csendes kacsintással jelezte Máténak, hogy bízza rá a dolgot. – Ám engedje meg, hogy mint öreg grafikus, átvegyem ezt a szegény kartont. Pontosan ilyen jó tartású anyagra van szükségem a kézműves paszpartuzási munkáimhoz. Így a folyosó azonnal megtisztul, a szabályzat sértetlen marad, a fiatalok meg lélegzethez jutnak.

Fekete úr gyanakodva jártatta a szemét a kalapos öregúron, de Dezső bá lefegyverző, békítő modorával szemben nem talált hivatali paragrafust. Hümmögve eltette a tollat, majd méltóságteljesen elvonult a lépcsőforduló felé. Amint a léptek elhaltak, Dezső bá beemelte a kartont a lakásába – abba az alkovba, ahol a kisfeszültségű kéziprés alatt éppen egy hiányzó közműigazolás száradt a megszorult szomszédok megsegítésére.

117. Nehéz csönd a megsárgult rendelőajtó mögött

Kata Szikra

A földszinti folyosó megszokott, nyirkos félhomályát éles női léptek zaja törte meg. Erika az ágytakaróba göngyölt csecsemőt szorosan a mellkasához ölelve, halálra váltan sietett végig a linóleumon, és a kinyitott faajtón át szinte besuhant Dr. Szabó magánrendelőjébe. A fiatal anya lihegve, riadt tekintettel fordult vissza, miközben a pici fojtott nyüszítéssel fészkelődött a karjaiban, megérezve az édesanyja testéből áradó, fojtogató feszültséget.

A lépcsőházorsóban nehéz bakancskoppanások visszhangoztak. Bálint kettesével szedte a fokokat, homlokán hideg izzadságcseppek csillogtak a halvány neonfényben. Kiszáradt torokkal ért le a földszintre, ám mielőtt elérhette volna az ajtót, a zárszerkezet tompa, gépies kattanással zárult be előtte. A matt üveglakmögött kirajzolódott Dr. Szabó görnyedt, bizonytalan sziluettje.

– Nyisd ki, doki, azonnal! – sziszegte Bálint az üvegnek feszülve, miközben dühösen rángatni kezdte a hűvös rézkilincset. – Nem tudod, mibe keveredsz, engedj be!

Odabent az orvos lassan hátat fordított az ajtónak, és az íróasztalára támaszkodott, ahol Dr. Balog Henrik jéghideg stílusban megfogalmazott, kényszerárverezési figyelmeztető levelei heverték halomban. Szabó doki arca szürkésfehér volt, szeméből hiányzott a korábbi orvosi megértés; a szerencsejáték-függőség és a kifizetetlen adósságok szorítása teljesen felemésztette a tartását. Kint Bálint tehetetlenül dőngette a fát, de az orvos hangja kimérten, fojtottan átszűrődött a résen.

– Egy lépést se tovább, Bálint – szólt ki a doki, miközben tekintete a sarokban rejtőző Erikára és a csecsemőre tévedett. – Pontosan tudom, ki ez a lány, és azt is, kinek a vére van abban a kisbabában. Balog úr holnap reggelig adott haladékot, különben utcára teszi a rendelőmet. Nekem pénz kell. Sürgősen.

Bálint mozdulatlanra dermedt a lépcsőforduló alatt. A levegő megszorult a tüdejében, ahogy elképzelte a második emeleti lakást, ahol Enci gyanútlanul várta haza. Az orvos nem hátrált: leplezetlen zsarolással tette egyértelművé, hogy ha Bálint nem keríti elő a hiányzó összeget Balog kifizetésére, a titok még naplemente előtt eljut Encihez és a ház teljes közösségéhez.

118. Párás pultüveg a reggeli morzsák felett

Péter Szikra

Kelemen Dániel nehéz léptekkel ereszkedett le a második emeletről, hogy kiszabaduljon a lakás fojtogató falai közül. A lépcsőház hűvös, salétromszagú levegője alig mozdult, és ahogy elhaladt az első emelet mellett, Erzsi néni ajtaján a kémlelőnyílás kis sárgaréz fedele tompán megvillant. Az idős asszony, mint mindig, most is ott állt a fal túloldalán; pontosan tudta, ki mikor lép ki a lépcsőházorsóba, és lépteik ritmusából próbálta megfejteni a lakók elfojtott titkait.

Dániel egyenesen a földszinti kisbolt felé vette az irányt, amely a ház egyetlen igazi menedékének számított. A szűk helyiségben a friss zsemle, az olcsó örölt kávé és a pult alól áradó öblítőillat keveredett. Szilágyi Marika a koptatott pult mögött állt, és szokásos gondossággal rendezgette a fémkosárban lévő meleg pékárut, amikor a kapu feletti kis csengő megszólalt.

- Jó reggelt, Dani – köszönt halkán Marika néni, s mielőtt a fiú megszólalhatott volna, már nyúlt is a megszokott kerámiabögréért. Meggőzölte a sötét, erős kávé, s a pult szélére tolta két ropogós zsemle kíséretében. – Olyan sápadt vagy, mint aki egész éjjel a képernyőt bámulta. Vagy téged is felverték a lenti kiabálások?

Dániel csak bólogatott, két kézzel szorítva a forró bögrét, miközben a bolt ablakán át a belső udvar szürkeségét bámulta. Csendre vágyott, de a Vászoly utca 6.-ban a csend ritka és csalóka kincs volt.

- Nehéz időket élünk, fiam – hajolt közelebb Marika néni, miközben köténye sarkával áttörölte a párás pultüveget. – Nem csak te hordozod a terheket. A harmadikon a fiatalok, Mátéék teljesen felőrlődnek a lakáshitel alatt, már egymással sem tudnak szelíden beszélni. De a Szabó család háza táján sincs semmi rendben. Gábor tegnap este úgy somfordált be egy doboz tejért, mint egy verbit kutya, a számlák teljesen összenyomják. Andi meg próbál úgy tenni, mintha süteményes tálcákkal meg lehetne menteni ezt a házat a csődtől... Pedig ha Szabó doki rendelőjét elérverezik a tizediki ügyvéd miatt, itt minden összedől.

Dániel csendben hallgatta a szavait. Marika néni elejtett mondatai nem pusztá pletykák voltak, hanem a társasház fojtogató elmagányosodás és anyagi szorongás pontos lenyomatai. Ahogy a meleg kávé kortyolta, a kisbolt ajtaja mögött felhangzott Erzsi néni

papucsának jellegzetes csoszogása: az öregasszony lejött a postaládájához, elszántan őrizve a látszatot, hogy ebben a házban még mindig minden a régi rend szerint zajlik.

119. Zsugorodó folyosó a barna boríték súlya alatt

Molnár Ildikó

Kelemen Dániel épp csak elhagyta a kisbolt üvegajtáját a gőzölgő kávésbögrével, amikor a kapu fémes csapódása megrázta a földszinti folyosót. Bálint lépett be a hatvanórás éberlét szürkéségével az arcán; a huszonnégy órás biztonsági szolgálat után a lépcsőházi linóleum látványa jelentette számára az egyetlen menedéket. De a Vászoly utca 6.-ban a pihenéshez nem elég a kimerültség, ahhoz a házmesteri precizitású pletykahálózat jóindulata is kellene.

Erzsi néni már a postaládáknál várta, mint egy nyugalmazott határőr a legforgalmasabb átkelőnél. Nem véletlenül csoszogott le éppen most: az öregasszony belső órája elképesztő pontossággal jelezte a fáradt lépteket, és a ház láthatatlan drótjait rángató úrnője sosem szalasztott el egyetlen zsarolási lehetőséget sem.

– De sietős valakinek, Bálintkám – sziszegte az idős asszony, miközben átható pillantással méregette a fiatalembert. Otthonkájának mély zsebéből egy meglehetősen vastag, szélén kissé meggyűrődött barna borítékot húzott elő. – Csak nem Encihez igyekszel? Mert tudod, az a lány olyan csupaszív szociális gondozó, igazán nem érdemli meg, hogy a háta mögött kanyarogjanak a szálak. Kár lenne, ha véletlenül megtudná az eltitkolt gyermek és Erika teljes igazságát...

Bálint teste azonnal megfeszült, ujjai fehéredésig szorították a lépcsőkorlátot. Erzsi néni szavai nem voltak hangosak; a tízemeletes tömb vékony falai évtizedek alatt megtanították a lakókat a halk, mégis pusztító suttogásra. A barna boríték nem egyszerűen papírt tartalmazott, hanem a házban uralkodó teljes kiszolgáltatottsági láncolat legélesebb fegyverét.

– Ha nem rendezed, amit kértem, vagy ha elfelejted, kinek tartozol hálával a csendért, ez a boríték még ma este rossz postaládába csúszik – tette hozzá az öregasszony hűvös, kimért nyugalommal, s a küldeményt határozott mozdulattal Bálint dzsekijének belső zsebébe csúsztatta.

Kelemen Dániel a kisbolt ajtajából némán figyelte a drámát, miközben lassan kortyolta a

kávét. Ebben a lépcsőházban a titkok nem a sírba mentek, hanem a földszinti postaládák környékén cseréltek gazdát, láthatatlan pókhálóként fonva körbe mindenkit a pincei szuteréntól a tizedik emeletig.

120. Piros betűs felszólítás a bádogrekesz mélyén

Zsombor Dénes

Molnár Máté ujjai finoman remegtek, ahogy a banki alkalmazás legújabb push-értesítését pöccintette le az okostelefon kijelzőjéről. A változó kamatozású lakáshitel újabb törlesztőrészlet-emelése pontosan akkora kiesést jelentett, amennyit az éjszakai ételfutár-műszakokkal próbált behozni. A földszinti lépcsőházorsó nyirkos huzatában a bádog postaládák sora fémes csattanással nyílt ki, ahogy bedugta a kopott kulcsot a harmadiki rekeszbe. A levélbedobó nem hozott megkönnyebbülést: egy piros fejléces boríték csúszott a tenyerébe, a közös költség elmaradásáról szóló figyelmeztetéssel.

– A fluktuáló kamatkörnyezetben nem túl bölcs dolog felhalmozni a hátralékot, Máté – szólalt meg közvetlenül a háta mögött egy jéghideg, kimért hang.

dr. Balog Henrik állt a kapualjban, élre vasalt öltönyében úgy hatva, mint egy idegen test a tízeleteres panel salétromos falai között. A kényszerárverező ügyvéd egyetlen elegáns mozdulattal nyitotta ki a tizedik emeleti rekeszét, miközben tekintete átható, szinte diagnosztikus pontossággal mérte fel a fiatal IT-s kimerültségét. Balog pontosan tudta, hány elmaradt törlesztő és elszálló közműszámla választja el a harmadiki fiatal pár első közös lakását attól, hogy az ő ingatlancápaínak irattárában kössön ki.

– Ez nem fegyelem kérdése, Henrik – vágott közbe Fekete Zoltán, a negyediki közös képviselő, aki a lépcsőforduló felől lépett a postaládákhoz, hóna alatt egy vaskos mappával és a rendkívüli lakógyűlés meghívóival. – A ház felújítási alapja ürül ki, a gépészet az összeomlás szélén áll. Ha a jövő heti gyűlésen nem szavazzuk meg a pótbefizetést, a közművek elzárják a főcsapot. Ebben a házban senki sem térhet ki a közös terhek elől, még maga sem.

Máté ösztönösen a zsebébe süllyesztette a telefonját, aminek a kijelzőjén Bianka üzenete villogott a felújítás alatt álló fürdőszoba elszálló alapanyagairól. Ebben a szűk kapualjban, a fémrekeszek szorításában lehetetlen volt elkerülni az igazságot. A széteső infrastruktúra és a digitális kor anyagi szorongása mindenkit ugyanabba a fojtogató

hálóba kényszerített: a kiégett fiatal fejlesztőt, aki napi tizenhat órát görnyedt a monitor előtt, és a dörzsölt jogászt, aki éppen az ilyen megingásokból építette a birodalmát.

- Ott leszek a gyűlésen - szorította össze a fogát Máté, és a piros borítékot a dzsekije zsebébe gyűrve indult meg felfelé, miközben érezte, ahogy Balog Henrik hűvös pillantása egészen a második emeletig kíséri a sötétedő lépcsőházorsóban.

121. Halk hódolat az első emeleti homályban

Kővári Klára

Szabó Gábor a földszinti lépcsőn kapkodta a levegőt, kezében az autószerelő műhelyből hozott, zsíros szerszámotaskával. Az anyagi fojtogatás és az elszabaduló alkatrészarak épp elég súlyt pakoltak a vállára, de amikor az első emeleti lépcsőfordulóban meglátta Bordásné Etelkát, a szívverése teljesen kimaradt. Ahogy a nő elegáns, kosztümös alakja kirajzolódott a kopott linóleumon, Gáborban felrémlt a húsz évvel ezelőtti budapesti éjszaka: a füstös bárók világa, ahol Etelka még egészen más néven volt ismert. A rettegés gombócként szorult a torkára - ha Andrea, a mindig nyüzsgő, mintafeleség megtudja, milyen emléket őriz erről az asszonyról, a gondosan felépített családi életük egy szempillantás alatt hullana darabjára.

- Jó napot kívánok, Professzor úr! Engedje meg, hogy segítek azzal a nehéz ládával! - lépett előre Gábor hirtelen jött, túláradó szívéllyességgel, amint a szomszéd ajtóban megjelent az idős dr. Bordás András. Szinte kikapta a hajdani mérnök kezéből a fém szerszámotdobozt, és meghajolt a meglepett öregúr előtt, miközben Etelka egy sokatmondó, gúnyos mosollyal figyelte a jelenetet a korlátnak dőlve.

- Na látja, Gábor, maga még érti a tisztelet módját! - húzta ki magát büszkén az idős professzor, aki a váratlan szolgálatkészséget saját mérnöki nagyságának késői elismeréseként könyvelte el. - A mai generációból már hiányzik az alázat. Pedig $R = U/I$, ezt mindenkinek tudnia kellene! Én még ettem a 3.60 Forintos kenyérből, fiam, pontosan tudom, mit ér a valódi tudás!

Szabó Andrea épp ekkor lépett ki a lakásukból egy tál friss süteménnyel, és a szíve megtelt melegséggel a férje szokatlan figyelmissége láttán. Mit sem sejtett arról, hogy Gábor túlbuzgó hódolata mögött nem a szomszédi szeretet, hanem az elfojtott félelem feszül, miközben Etelka hallgatása egyre nehezebb teherként nehezedett a férfi vállára.

122. Rózsaszín vonalak a koptatott kövezeten

Kata Szikra

Enikő zihálva kapkodta a levegőt, miközben a földszinti lépcsőfokokon sietett lefelé. A testhezálló szoknyája és a csípőjét kiemelő kabátja ritmikus mozgással követte kapkodó lépteit, miközben a bőrtáskája pántja folyamatosan lecsúszott a válláról. A kora reggeli műszak előtti rohanásban a gondolatai még mindig Bálint éjszakai gyengédsége és a ház fojtogató elfojtásai körül forogtak; feszült, nőies alakjában ott vibrált valami megfoghatatlan, édes nyugalanság.

A kapualjhoz érve a táskája hirtelen elakadt a korlát kiálló vasalásában, és az elhasználódott cipzár egyetlen rántásra szétnyílt. A táska kíméletlenül kiontotta tartalmát a szürke, koptatott mozaikpadlóra: rúzstubus, kulcscsomó, papírsebkendők és egy apró, csomagolásából kitépett műanyag teszt csapódott a földszinti kisbolt bejárata elé. Enikő gépiesen, csípőből lehajolva kapkodta össze a holmiját, de észre sem vette, hogy a kis pálcika – amit még előző este vett a patikában, és felindultságában meg sem nézett – elgurult a boltajtó melletti rekeszig.

A lány zaklatottan igazította meg a haját, majd a nehéz társasházi kaput maga mögött bevágva elviharzott az utcára, hátrahagyva a lépcsőházban gomolygó édeskés parfümfelhőt. A csattanásra kilépett a kisbolt ajtaján Silágyi Marika. A mindentudó tekintetű boltos asszony épp a rekeszeket igazgatta, amikor a kövezetre vetülő reggeli fényben megpillantotta a tiszta, fehér műanyag pálcikát. Lehajolt érte, s ahogy a lámpa felé fordította, a két határozott, rózsaszín vonal azonnal kirajzolódott a kis ablakban.

– Szentséges ég... – suttogta Marika, miközben végigsimította a teszt hideg műanyagát, és a szemei kitágultak a döbbenettől. Enikő még meg sem nézte a saját sorsát, de a titok már kiszabadult a táskájából.

A lépcsőház félhomályából ekkor csoszogott le Vincze Erzsébet, kezében a tejesüveggel. Marika nem bírta magában tartani a felfedezés édes, bizsergető súlyát; intett a szomszédasszonynak, s a két nő a koptatott pult felett hajolt össze. A fojtott, izgatott suttogásban máris megindult a találgatás: vajon fiú lesz-e vagy lány, és hogyan forgatja fel ez a kicsiny műanyag csík a Vászoly utca 6. szövevényes mindennapjait.

123. Mérgezett tekintetek a második emeleten

Péter Szikra

A lakásból kiszűrődő csecsemő sírás ütemes, éles tördöfésekként hasított Bálint koponyájába. Erika fáradtan próbálta csillapítani a gyermeket a szűk szobában, de a férfi hallani sem akarta a nyűgös hangokat. A biztonsági őr vállai feszültek, öklei fehéredésig szorultak az ajtófélfának feszülve, ahogy a félhomályos lépcsőház felé pillantott. Macsó büszkesége és megtépázott önbecsülése fuldokolt abban a tehetetlen dühben, ami órák óta fojtogatta.

A második emeleti folyosón kartondobozok és táskák sorakoztak. Enci határozott mozgatással pakolta át az utolsó holmijait Varga Nóra ajtaján túlra, ahol Nóra és barátnője, Erzsébet segédkeztek neki. Bálintot teljesen elvakította a gyanakvás és a megalázottság: Enci nemhogy nem hagyta el a tömböt, de éppen a lépcsőház legzárkózottabb, legfüggetlenebb nőtriójához bútorozott be. Az a tudat, hogy a volt párja egy karnyújtásnyira éli tovább az életét, fittyet hányva rá, elviselhetetlenül fájt a férfinak.

Bálint ahelyett, hogy visszalépett volna a saját ajtaján belülre, lassú, nehéz léptekkel indult el a korlát mellett. Egyenruhájának fekete szövete súlyos fenyegetésként nehezedett a térre, de a szemeiben nem erő, hanem egy elkeseredett, sarokba szorított vad riadtsága vibrált. Hangosan köszörülte a torkát, és provokatív, gúnyos megjegyzést dobott a nyitott ajtó felé, hátha kicsikarhat legalább egy veszekedést, egyetlen érzelmi reakciót Enciből.

Az első emeleti lépcsőforduló mélyéből Vincze Erzsébet néni figyelte a jelenetet. Az idős asszony, aki évtizedek óta tartotta rajta a szemét a ház minden rezdülésén, pontosan látta Bálint páváskodása mögött a pusztító bizonytalanságot. Erzsi néni jól tudta, milyen mélyre nyúlnak a gyökerek ebben a házban, és sejtetni engedte, hogy a biztonsági őr látszólagos keménysége kártyavárként fog összeomlani, ha nem a saját háza táján tesz rendet.

Enci azonban fel sem nézett. Egyetlen szó nélkül lépett át a küszöbön, majd Nóra egy hűvös, kimért mozdulattal rázárta az ajtót a leselkedő férfira. A zár fémes kattanása visszhangot vert a nyirkos falak között. Bálint ott maradt a folyosó közepén, egyedül a saját mérgezett féltékenységgel és a háta mögül felhangzó, szűnni nem akaró

gyermeksírással.

124. Szakmai összechapás a szuterén gőzében

Imre Cső

A második emeleti ajtócsapódás fémes visszhangja még ki sem simult a lépcsőházorsóban, amikor a föld alatti folyosókon teljesen másfajta feszültség kezdett kibontakozni. Kerekas Marietta a szomszédos házból visszatérve a pincebéli tárolója felé igyekezett, de a szuterénbe vezető lépcsőfordulóban megtorpant. A nyirkos levegőt egyértelmű, szúrós szag terhelte túl: a gépészeti helyiség felől szivárgó gáz és gőz elegye nehéz szőnyegként ült meg a kövezeten.

A vegyészhallgató lány azonnal felmérte a helyzet veszélyességét. A régi gázkonvektor felől fojtogató gázfelhő szivárgott ki, amely zárt térben percről percre közeledett a robbanási határértékhez. Marietta nem habozott: erélyes léptekkel indult meg a szuterén szűk folyosóján, rábízva magát a szakmai tudására, és hangosan szólította fel a jelenlévőket, hogy azonnal hagyják el az alagsort, és senki ne használjon nyílt lángot vagy elektromos kapcsolót.

A kiabálásra a tárolójából előlépő dr. Bordás András reagált először. Az idős mérnök elnéző, ám csípős mosollyal méregette a feszült lányt, miközben lassú mozdulattal igazította meg kopott zakóját. „Ugyan már, kislány! Mi ez a pánikkeltés?” – horkant fel a professzor, miközben büszkén kihúzta magát. „Én még ettem a 3.60 Forintos kenyérből, és pontosan tudom, hogyan működik egy gázgépészet! Maguk az egyetemen ma már semmi gyakorlati dolgot nem tanulnak. $R = U/I$, ezt mindenkinek tudnia kellene, de maguk inkább elméleti kísérteteket kergetnek ahelyett, hogy megértenék a fizika alapjait!”

Marietta szemeit elfutotta a düh a kontározó leintéstől, de nem hagyta magát megfélemlíteni. Pontos kémiai argumentumokkal vágott vissza: elmagyarázta a zárt térben felhalmozódó gőztartalom éghetőségi határait és a szaganyagként jelen lévő mercaptán koncentrációjának jelentőségét. „Ez nem elmélet, professzor úr, hanem tiszta vegyészet és közvetlen életveszély!” – szögezte le emelt hangon, miközben határozottan elállta Bordás útját.

A folyosó ajtajából a szuterénben lakó Székely Ricsi is kidugta a fejét a kávé- és

parfümillatú raktárából, megérezve a levegőben terjedő valódi fenyegetést. A két generáció szakmai csörtéje közepette a levegő egyre fojtogatóbbá vált a szuterénben, ahol a régi vágású mérnöki gőg és a fiatal vegyészeti precizitás csapott össze a sziszegő berendezés árnyékában.

125. Kihunyt kijelzők a feszültségmentes lépcsőházban

Zsombor Dénes

A házkezelés által elrendelt hálózati felújítás kora délután óta fúrógépek és vésők zajával töltötte meg a Vászoly utca 6. vékony falait. Az első emeleten Szabó Lili próbált elmenekülni a szülei állandó anyagi szorongása és saját, közösségi médiás elszigeteltsége elől: a tizenhatodik születésnapját ünnepelte volna a barátaival. A szoba félhomályában okostelefonok kijelzői világítottak, miközben a folyosóról szivárgó feszültség lassan bekúszott az ajtóréseken keresztül.

A másodikon Kelemen Dániel, a kiégett adatelemző éppen a hibrid műszak utolsó táblázataiból próbált kiszabadulni, amikor a lámpák villogni kezdtek. A földszinti főelosztónál dr. Bordás András nem bírta tovább nézni az „amatőr szakik” kontárkodását. Az idős mérnök-pedagógus, magában morgva a mai generáció hanyagságáról, határozott mozdulattal megragadta a vastag kart, és egyetlen határozott rántással lecsapta a társasház főkapcsolóját, koromsötétbe borítva mind a tíz emeletet.

A lépcsőházorsó azonnal felrobbant a felháborodástól. Szabó Lili szobájában elhallgatott a zene, megszakadt a szülinapi élő közvetítés, a fiatalok pedig értetlenül, a képernyőik hideg, kék fényébe burkolózva tódultak ki a folyosóra. Molnár Máté, a harmadiki lakásfelújítás és az elszálló törlesztőrészletek miatt amúgy is az idegösszeomlás szélén álló junior IT-s, tehetetlen dühvel kiabált le a korláton át a sötét mélységbe.

A földszinti lépcsőfordulóban zseblámpák fényköre metszette át a homályt, ahol dr. Bordás András emelt fővel állta a dühös lakók ostromát. „Kókler társaság!” – dörögte az idős ember, miközben végigmérte a köré gyűlt, képernyőfüggő fiatalokat. „Én még ettem a 3.60 Forintos kenyérből, és pontosan tudom, mi az a feszültség! Ha Nikolai Tesla

nem intézett volna nekünk váltóáramot, ma mind meg lennétek lőve! $R = U/I$, ezt mindenkinek tudnia kellene, ahelyett hogy a telefonjukat nyomkodják!”

Miközben a sötét lépcsőházban felerősödött a generációk kiabálása és a technológiai kioktatás, a félhomályos folyosó árnyai között Etelka nesztelenül mozdult meg. Kihasználva a kaotikus sötétséget és a főkapcsoló körül tolongó lakók figyelmetlenségét, csendben elszökött Toemai Zoltán lakása felé, magára hagyva a férjét a maga által kreált áramszüneti csatamezőn.

126. Zsályailatú feszültség a kilencedik emeleten

Noé Dinamó

A sötétbe borult lépcsőházorsóban a kapkodva meggyújtott gyertyák fénye mellett lassan terjengeni kezdett egy fanyar, erős illat. Bartha Zsófia a kilencedik emeleti ajtójában állva zsályafüstölővel körözött a levegőben, mert szentül hitte: a Vászoly utca 6. aurája súlyosan mérgezett, és az áramkimaradás teremtette káosz csak a jéghegy csúcsa volt. A gomolygó fehér füst hamar megtalálta az utat a nyitott lépcsőházba, ahogy a bent rekedt feszültség is utat keresett magának a lakásokból.

Szabó Andrea pont ebben a pillanatban menekült ki a földszinti lakásuk nyomasztó csöndjéből. Férje, Gábor tehetetlen kétségbeesése és a családi költségvetés szétesése miatti szorongás fojtogatta, így a túlbuzgó asszony most ösztönösen a lépcsőház felé fordult. A jól ismert, tompa illatot megérezve felkapaszkodott a kilencedikre, hogy Zsófiánál keressen némi spirituális menedéket és megnyugvást, míg odalent a sötétben a férje a tönkremenetel szélén egyensúlyozott.

A szag azonban nem mindenkinél váltott ki megkönnyebbülést. Az első emeleten Vincze Erzsébet, a ház önjelölt őre résnyire nyitotta az ajtáját, majd teátrális köhögésbe kezdett. Erzsi néni szeme forgott a dühdtől: a kukucskálón át már úgymint mindent szemmel tartott, de ez a „bűzös kuruzslás” betette nála a kaput. „Sarlatán!” – kiáltott fel a korláton áthajolva a sötét mélységből a kilencedik felé, fennhangon ígérve a legújabb rendőrségi feljelentést a fullasztó füst és a közösségi rend megsértése miatt.

A fiatalok, Molnár Máté és Szabó Lili a kék képernyőik halvány fényében némán hallgatták a szomszédok összecsapását. Máté a harmadikon tehetetlenül szorította össze a fejét az elszálló törlesztőrészletek és a lépcsőházi cirkusz satujában, míg Lili a

telefonja vakujával világította meg a kavargó füstcsíkokat. Zsófia közben átkarolta a remegő vállú Andreát, de belől is feszültség remegett: hogyan tisztíthatná meg a ház energiáit, amikor a falak mögött mindenki a saját elfojtott drámájával viaskodik?

127. Váltóáramú szónoklat a puskaporos lépcsőházban

Molnár Ildikó

A sötét, salétromos szagú első emeleti fordulóban a nyitott kismegszakító-szekrény ajtaja rekedten csikorgott a huzatban. dr. Bordás András csíkos pizsamájára terített kordbársony zakójában, kezében egy halványuló elemlámpával vizsgálgatta a biztosítékokat, miközben szakmai nosztalgiája tüstént elnyomta a lépcsőházi riadalmat. „Ugye mondtam? Ha Nikolai Tesla nem intézett volna nekünk váltóáramot, ma meg lennénk lőve!” – dörögte az idős mérnök-pedagógus a vak sötétbe, teljesen figyelmen kívül hagyva a korláton áthajoló lakók fojtott szitkozódását. „ $R = U/I$, ezt mindenkinek tudnia kellene! Én még ettem a 3.60 Forintos kenyérből, de a mai generáció egy egyszerű feszültségeséstől is pánikba esik!”

Mellette a felesége, Etelka igyekezett a háttérben maradni, selyemköntösének övét idegesen morzsolgatva. A harmincöt évvel fiatalabb asszony tekintete nem a biztosítéktáblát, hanem a felülről áradó nehéz lépteket követte. Toemai Zoltán rendőr főtörzs lépkedett lefelé a lépcsőn, szolgálati zubbonya felső gombját kigombolva, túlzottan is éber ábrázattal. A mélyhegedűs rendőr hivatalosan a rendet jött fenntartani az áramszünet okozta káoszban, ám ahogy a tekintete összetalálkozott Etelkéével, a levegőben azonnal megfagyott a feszültség. A diszkrét, éjszakába nyúló „borozgatások” emléke úgy lebegett köztük a sötétben, mint egy elpattanni készülő feszített vízkábel.

Ekkor nyitódott ki résnyire az 1-es lakás ajtaja. Vincze Erzsébet nem kapcsolt lámpát, csak a biztonsági lánc védelméből leselkedett ki, mint egy nyugalmazott inkvizítor. Erzsi néni persze nem a biztosítékokra volt kíváncsi. A kukucskálón át eltöltött évtizedek kifinomult szimatot adtak neki a házbéli törvényteleniségekhez, és most elérkezettnek látta az időt, hogy elhintse a félelmet. „Némelyeknek nem kell áram a sötétben való osonkodáshoz, igaz-e?” – sziszegte fojtott, mérgezett hangon a korlát felé. „Én 1984 óta

lakom itt, és pontosan tudom, ki jár pirkadatkor lábujjhegyen, zokniban a szuterén felől, és kinek a lakásából árad a drága költeni meg az olcsó titkolózás.”

Etelka torka kiszáradt, Toemai pedig ösztönösen a gázspray gombjára tévedő kézzel merevedett meg a lépcsőfokon. Erzsi néni egyetlen név kimondása nélkül is nyílt fenyegetést fogalmazott meg: a ház önjelölt rendőre pontosan látta a hajnali besurranásokat, és a zsarolás finom szálai máris körbefonták a tizedik emeletre igyekvő főtörzset. Bordás professzor azonban semmit sem észlelt a puskaporos hangulatból. Újból megkocogtatta a műanyag kismegszakítót, majd teátrálisan felhorkant: „Etelka, ne ácsorogj ott, mint egy rosszul méretezett ellenállás! Inkább hozz egy fázisceruzát!”

A lépcsőházi csöndben csak a falak vékony vakolata alatt futó csövek pattogása hallatszott. Toemai egyetlen hűvös, fenyegető pillantást vetett Erzsi néni résnyire nyitott ajtajára, mielőtt szó nélkül továbblépett volna felfelé. A Vászoly utca 6.-ban a feszültség nem a vezetékekben, hanem a zsarolt és zsaroló lakók közötti néma pillantásokban érte el a kritikus feszültségszintet.

128. Fehér pirulák a remegő tenyérben

Imre Cső

A lépcsőházi zűrzavar és Bordás professzor áramáttételes szónoklata mögött a lépcsőház sötét árnyai észrevétlenül mozgásba lendültek. Szabó Gábor szorosan a falhoz lapulva osont fel a fordulón. A gyomra görcsbe rándult, ahogy Etelka és Toemai tizedik emeleti irányba surranó sziluettjét meglátta a fojtogató félhomályban. A családi csőd szélén egyensúlyozó autószerelő mellkasát satuba fogta a pánik; pontosan tudta, hogy ha még egyszer szembejön vele az asszony a szűk folyosón, az infarktus kerülgeti. Egyetlen menedéke maradt a lépcsőház teteje felé.

A 12-es lakás ajtaja csak pár centire nyílt ki, de a résből nem az áramszünet salétromos levegője, hanem hűvös, fertőtlenítőszer-szagú tisztaság áradt. Kerekes Livia halk kattanással engedte be a remegő kezű férfit. A kórházi ápolónő arcán semmi meglepettség nem látszott; rutinból nyúlt a konyhaszekrény mögé rejtett bádogdobozért. A Vászoly utca 6. csendes drogériája a legsötétebb órákban működött a leghatékonyabban, amikor a falakon átcsapó feszültséget már nem lehetett pusztá akaraterővel elfojtani.

Gábor szó nélkül csúsztatta át a szorongáscsökkentőért járó papírpénzt Livia tenyerébe. A nyugtatók apró, fehér szemei megváltást jelentettek a férfi megrendült idegeinek, mielőtt a széteső költségvetés és a titkolt félelmek teljesen összeroppantották volna. Még alig zárult be mögötte a műanyag borítású ajtó, a lépcsőház felől újabb nehéz, elfojtott léptek közeledtek.

Bálint kapucniját mélyen a szemébe húzva toporgott a küszöbön. A 24 órás biztonsági szolgálatban edzett, szívós férfi most árnyéka volt önmagának; tekintetében nyers, állati rettegés bujkált. A terhességről szóló hírek és az Erzsi mamával kapcsolatos pletykák fojtogató hálója elől nem tudott hová menekülni, az éjszakai pedig rémálmokba torkolltak. Az alvatlanság és a folyamatos készenlét felőrölte a szervezetét, és most kétségbeesetten folyamodott az egyetlen emberhez, aki azonnali enyhülést tudott adni. Livia kérdés nélkül adta át az erős altatókat a fiatalembernek. Pontosan látta Bálint csuklóján a szorongató feszültség látható jeleit, de a lakók magánélete nem érdekelte – a receptköteles tablettákért kapott bankjegyek a lánya, Marietta egyetemi tandíját biztosították. A szomszédok elfojtott drámái és a falak mögötti pánik éltette a csendes üzletet, miközben odalent, a kismegszakító szekrény mellett Bordás professzor még mindig Tesla váltóáramáról magyarázott a sötétben.

129. Sakkbábuk a nyomdafesték árnyékában

Kardos Gábor

A ház előtti, kopott fa padon a délutáni napfény ferde sugarai átvágtak a Vászoly utca 6. komor árnyékán. Köves Dezső higgadt mozdulattal tolta előre a sötét futót a megsárgult sakktablán, miközben dr. Bordás András hosszas fejtegetésbe kezdett a váltóáram és a klasszikus fizika megkerülhetetlen törvényeiről. A professzor hevesen gesztikulált, miközben azt hajtogatta, hogy az $R = U/I$ képletet még a mai elkényelmesedett nemzedéknek is álmából ébredve kellene tudnia. Bordás mit sem sejtett arról, hogy az ellene sakkozó, kalapos úriember ujjbegyein nem a sakkbábuk fája, hanem a nyolcas lakás apró présgépének hígító- és nyomdafesték-szaga érződik.

Ekkor lépett ki a kapun Vincze Erzsébet, két nehéz szatyorral a kezében. Dezső bá azonnal pattanásig egyenesedett, pörgetett egyet elegáns kalapján, és gáláns mosollyal lépett a tiszteletreméltó idős hölgyhöz, hogy átvegye tőle a terhet. Erzsi nénit, aki

amúgy a szigorú közös képviselőt is állandó gyanakvással és tagadásban tartotta, teljesen levette a lábáról ez a régi vágású udvariasság. A folyamatos bókok és a vasárnapi pogácsák olyan tökéletes vakfoltot képeztek az asszony szigorú tekintetén, hogy észre sem vette a nyolcas lakás ajtaján éjszakánként besurranó, megszorult szomszédokat és gyanús alakokat.

A zárt ajtók mögött ugyanis a precíziós eszközök nem a meggazdagodást, hanem a túlélést szolgálták. A harmadik emeleten Molnár Máté már a kimerültség szélén állt: az elszabadult törlesztőrészletek és a lakásfelújítás körüli feszültség szétfeszítette a mindennapjait Biankával. A fiatalember kétségbeesése nem maradt észrevétlen a ház csendes megfigyelője előtt. Dezső bá az előző éjszaka, a lámpa diszkrét fényénél papírra vetette a tökéletes hivatali bélyegzőt és a banki fejlécet, szomszédosi szolidaritásból, mindössze egy tál meleg ételért cserébe.

A hamisított jövedelemigazolás és a halasztási kérelem most Máté táskájában lapult, időt nyerve a fiatal párnak a teljes pénzügyi összeomlás előtt. Odalent a padon Bordás professzor elégedetten csapott le egy gyalogra, szentül meggyőződve arról, hogy ő irányítja a játszmat. A Vászoly utca 6. árnyékos folyosóin azonban a valódi lépéseket nem a táblán, hanem a papírporos lakásbelsőikben, néma szövetségekben tették meg.

130. Sötét kijelzők a vibráló villanyóra előtt

Zsombor Dénes

A hetedik emeleti hetes lakás ajtajának résén át forró, műanyagszagú levegő szivárgott a Vászoly utca 6. hűvös lépcsőházába. Bent Sipos Bendegúz nyolc nagyteljesítményű bányászgépe monoton zúgással pörgött a sötétben, kékes fénnel világítva meg az összegubancolódott kábelrengeteget. A fal túloldalán a fiatal generáció halkan szorongott: a képernyők hideg fényében elmerülő Kelemen Dániel és a törlesztőrészletek súlya alatt roppanó Molnár Máté egyaránt a digitális mókuserék rabjaként próbálták túlélni a napot, miközben a ház elavult elektromos hálózata pattanásig feszült.

Aztán egyetlen éles, fémes csattanással lecsapódott a főbiztosíték. A folyosókon és a lakásokban pislákoló lámpák kialudtak, a bányászgépek magas frekvenciájú süvítése pedig pillanatok alatt elhalt. A hirtelen beálló sötétségben a Wi-Fi jelek megszakadtak, a

telefonok képernyőin pedig egymás után bukkantak fel a hálózati hibát jelző értesítések. A képernyők mögé búvó, elmagányosodott lakók hirtelen kizökkentek a megszokott virtuális menedékükből, s a vékony falak mögül zavart mocorgás zaja szűrődött ki.

A csendet dr. Bordás András éktelen ordítása törte meg. Az idős mérnök-pedagógus feltépte az ajtóját, és a sötétbe borult lépcsőházorsóba dörgölte felhalmozott sérelmeit. „Ha Nikola Tesla nem intézett volna nekünk váltóáramot, akkor ma meg lennénk löve!” – kiáltotta rekedten, miközben a korlátot rázta. „ $R = U/I$, ezt mindenkinek tudnia kellene! Bezzeg én még ettem a 3.60 forintos kenyérből, akkoriban tisztelték a fizika törvényeit, nem úgy, mint ez a felelőtlen, áramfaló nemzedék!”

A negyedik emeletről Fekete Zoltán, a szabálymániás közös képviselő robogott le egy elemlámpa imbolgó fénycsóváját követve. Egyenesen a hetedik emeletre sietett, ahol a bürokrácia elfojtott dühével kezdte verni Bendegúz ajtaját. A csillagászati közös villanyszámlák és a felújítási alap veszélyeztetése miatti felháborodása betöltötte a folyosót: nyomatékosan kijelentette, hogy ha a fiú nem szereli szét az illegális hálózatát, azonnal eljárást indít a kizárására, mert nem fogja engedni, hogy egyetlen lakó tegye tönkre az egész ház biztonságát.

A lépcsőfokokon felderengő okostelefon-kijelzők kísérteties, kék fénnel világították meg a tönkrement egyensúlyt. Dániel a korlátnak támaszkodva nézte a jelenetet, érezve a kiégés és a bizonytalanság szorítását: az áramszünet nemcsak a gépeket állította le, hanem meztelenül hagyta mindazt a szorongást, amit a lakók a mindennapos képernyőhasználat mögé próbáltak elrejteni.

131. Kémiai reakciók a derengő lépcsőfordulóban

Kővári Klára

A biztosíték lecsapódása utáni félhomályban a lépcsőház lassan telt meg fojtott neszekkel. Dr. Bordás András még mindig a korlátnak támaszkodva zihált, és a fizika eltiport törvényeit kérte számon a sötétségen. Ekkor lépett ki a kilencedik emelet felől Kerekes Livia lánya, Marietta, kezében egy apró elemlámpával. Ahelyett, hogy szó nélkül elhaladt volna az öreg mérnök mellett, a lány meglepő nyugalommal kapcsolódott be a korhadó lépcsőházban visszhangzó monológba: a félvezető higany gőznyomásáról és a túlhűtött elektromos hálózatok kémiai bomlástanáról kezdett beszélni. Az idős ember

meglepődve hallgatott el; a fiatal vegyészhallgató precíz, tisztelettudó, mégis éles érvelése a ház ritka, intelligens pillanatát hozta el, ahol a generációs szakadék egy csapásra áthidalhatóvá vált.

A tudományos párbeszéd halk morajlása egy pillanatra elcsendesítette a lépcsőházban uralkodó feszültséget, de az idill nem tartott sokáig. A harmadik emeleti forduló árnyékában Szabó Gábor ült a hideg kövezeten, szorosan a falhoz lapulva. Az autószerelő vállait szinte szétmorzsolta a megélhetési szorongás és az elszabaduló hitelek súlya; arcán patakokban folyt a hideg verejték, miközben tremortól remegő kézzel próbált kikaparni a tenyerébe néhány levélből kibontott tablettát.

Marietta éles szeme a zseblámpa vékony fénysugarában azonnal felismerte a dobozok jellegzetes színét és a szirupos üvegcsét. Pontosan tudta, mi az: az édesanyja, Livia által a kórházból elcsent, pult alól értékesített erős szorongásoldók és a Gábor által szedett béta-blokkolók halálos koktélja. A vegyészeti képletek a lány fejében azonnal veszélyre figyelmeztető piros felkiáltójelekké álltak össze – ez a kombináció lassú légzésbénulást és hirtelen szívleállást okozhat a kimerült férfinál.

A lépcsőfokon gubbasztó Gábor és az idős mérnök között állva Mariettát fojtogató morális bizonytalanság kerítette hatalmába. Ha most megszólal, és kiveri a kétségbeesett apa kezéből a pirulákat, azzal elkerülhetetlenül leleplezi saját anyját, aki részben éppen ezekből a feketén eladott tablettákból fizeti az ő egyetemi tandíját. Ha viszont hallgat, a szomszédos lakásban nevelkedő kislány talán már nem ébred apával másnap reggel.

Fekete Zoltán szigorú lépteinek kopogása közeledett a lépcsőn, Fekete úr elemlámpája már a harmadik emeleti pihenőt pásztázta. Marietta meglendítette saját fényforrását, s a csöndben a remegő tekintetű Gáborra nézett: a döntés súlya nehezebb volt, mint a házat borító teljes sötétség.

132. Árulkodó parfüm a negyediki folyosón

Kata Szikra

A lépcsőházat uraló sötétségben hirtelen nehéz, ütemes dörömbölés rázta meg a negyedik emeleti pihenőt. Fekete Zoltán zseblámpájának éles fénysugara azonnal a zaj irányába fordult, s a szikrázó feszültségtől terhes levegőben a lakók apraja-nagyja

csoszogva, suttogva kezdett gyülekezni a folyosón. Az ajtók egymás után nyíltak ki: Vincze Erzsébet, azaz Erzsí néni a kukucskáló mögül előlépve csapta össze a kezét, miközben az idős dr. Bordás András is értetlenül botorkált fel a lépcsőfokokon, a korlátba kapaszkodva.

A zaj forrása Toemai Zoltán rendőr főtörzs lakása volt. Mielőtt bárki megszólalhatott volna, a záródó fémkárpitozott ajtó résein át nehéz, bódító és mélyen intimitást sugárzó illatfelhő terjedt szét a salétromos folyosón. A tömény, fűszeres jázmin és a vanília buja keveréke tévedhetetlen volt – Etelka, a fiatal feleség egyedi, luxusparfümjé töltötte meg a hideg teret, amit a házban mindenki felismert.

A dörömbölésre végül résnyire feltárult az ajtó. A szigorú, szabálykövető hírében álló főtörzs állt a küszöbön, kioldott nyakkendővel, félig kigombolt ingben, kipirult arccal, kezében egy félig ürült vörösboros pohárral. Mielőtt behúzhatta volna a szárnyat, a zseblámpák fénycsóvjája bevilágított a mögötte derengő nappaliba, ahol a kanapé szélén Etelka éppen a selyemblúzáat igazgatta zavartan.

A félreérthetetlen szituáció láttán a lépcsőházban megfagyott a levegő. Dr. Bordás András megtorpant a lépcsőfordulóban, tekintete a saját, évtizedekkel fiatalabb feleségére, majd a zavartan feszengő rendőre szegeződött. A törvény és a közrend helyi őre egyetlen pillanat alatt vesztette el a tekintélyét a szomszédok előtt, miközben a női csábítás tömény illata kompromittáló bizonyítékként lebegett a megdöbbenet közösség feje felett.

Fekete Zoltán szigorú arcélén eluralkodott a rosszallás, míg Erzsí néni diadalmas, elfojtott hüledezése betöltötte a félhomályt. Toemai kénytelen volt szembesülni a tényállással: a zárt ajtók mögött őrzött magánélete és titkos, bűnös viszonya a teljes társasház szeme láttára hullott darabjaira.

133. Csendes elszámolás a negyediki korláton

Noé Dinamó

A megkövült csendet az idős dr. Bordás András rekedt, megtört köszörülése törte meg. Az öreg mérnök, aki évtizedek óta a fizika elveivel és szilárd képleteivel magyarázta a körülötte lévő világot, most tehetetlenül szorította a lépcsőkorlát hideg vasát. Etelka egyetlen szó nélkül, selyemblúzának gombjaival viaskodva lépett ki Toemai lakásából,

és tekintetét a padlóra szegezve surrant el a dermedt szomszédok között, átnézve a férjén, mintha az idős ember csupán egy sötét árnyék lett volna a salétromos falon.

A negyedik emelet sarki albérletének ajtaja ekkor halk kattanással kinyílt, s a nyílásban feltűnt Tóth Márk. A huszonegy éves egyetemista fejhallgatója a nyakában csüngött, s a fiatal srác értetlenül, de finom gúnnyal az arcán figyelte az idősebb generáció erkölcsi mintaképének látványos összeomlását. Azok a tekintélyelvű lakók, akik a folyosói zajongás és a rendszertelen életmódja miatt nap mint nap szigorú pillantásokkal illették őt, most tehetetlenül álltak a feltárult titok felett.

Toemai Zoltán karcolt hangon morogva próbálta megmenteni a megmenthetőt, de a rendőri szigornak nyoma sem maradt. Kigombolt ingével, vörösboros poharával a kezében úgy festett, mint aki maga szegte meg a legfontosabb íratlan törvényt. Amikor Fekete Zoltán, a közös képviselő felemelte a kezét, hogy bürokratikus éllel helyreutasítsa a társaságot, a főtörzs egyetlen mozdulattal vágta be a fémkárpitozott ajtót, aminek tompa csattanása belerázkódott a vékony panelingatlanba.

Erzsi néni diadalmas suttogása is elhalt, ahogy Bordás professzor lassan, nehézkes léptekkel elindult lefelé a lépcsőfokokon. Tóth Márk halkan elmosolyodott, majd visszahúzódott a szobájába, rázárva az ajtót a Vászoly utca 6. fojtogató drámájára. A félhomályos folyosón már csak a luxusparfüm tömény illata maradt ott, szótlán emlékeztetőül arra, hogy a tízemeletes ház falai mögött senki sem az, akinek a lépcsőházban mutatja magát.

134. Megtört pillantások a kopott linóleumon

Péter Szikra

Erzsi néni a negyediki korlátnak támaszkodva figyelte a lassan lefelé vánszorgó öregembert. A kémlelőnyílások mögött eltöltött évtizedek alatti diadalmas kíváncsiság most valami fojtogató, nehéz szorongásnak adta át a helyét a mellkasában. Mindig is tudta, hogy a ház falai rejtik a legotrombább titkokat, de Bordás professzor megtört háta láttán még az ő éles nyelve is cserbenhagyta.

Az idős mérnök nem nézett se jobbra, se balra. Nehéz, fáradt léptei gépiesen csapódtak a koptatott lépcsőfokoknak, miközben ajkai szünet nélkül, halkan mozdultak. „R az U per l... ezt mindenkinek tudnia kellene...” – mormolta maga elé rekedten, mintha a fizika

szilárd képletei jelenthetnék az egyetlen kapaszkodót a megsemmisítő valósággal szemben. Nikola Tesla és a régi idők emléke most nem büszke kioktatásként, hanem egy haldokló világ utolsó segélykiáltásaként visszhangzott a lépcsőházorsóban.

Fent a negyediken Fekete Zoltán igazgatta meg a szemüvegét. A közös képviselő bürokratikus páncélján mély karcolást ejtett a főtörzs orrára csapott ajtaja, s a rendre és szabályzatokra épített tekintélye percek alatt omlott össze. Zavartan nyúlt a zsebébe a jegyzetfüzetéért, de nem volt mit felírnia: a Vászoly utca 6. törvényeit nem Fekete úr paragrafusai, hanem a falak mögötti elfojtott drámák írták.

Amikor a professzor elért az első emeletre, Erzsi néni nem húzódott vissza a lakásába. Csendben állt a félhomályban, s figyelte, ahogy az öreg remegő kézzel próbálja beilleszteni a kulcsot a zárba. Etelka parfümjének édeskés, idegen illata még mindig ott terjengett a fordulóban, gúnyos emlékeztetőül a tehetetlen magányra.

Az ajtó végül nyögve kitárult, majd halkan bezárult a megalázott ember mögött. A lépcsőházra visszatért a feszült némaság, de a vékony panel falakon túl mindenki tudta: a mai éjszaka után semmi sem marad már a régi a tízemeletes tömbben.

135. **Eltűnt sorok a megsárgult margón**

Zsombor Dénes

Kelemen Dániel a második emeleti lakás félhomályában ült, arcát a monitor kékes, vibráló fénye világította meg. Az elszálló lakáshitelek, a monoton adatelemzői munka és a szobába zárkózó magány szorításában telt a késő délutánja, amikor fojtott, éles kiabálás hasított bele a folyosó csendjébe. Az ajtó vékony lapján át Erzsi néni pánikba esett, remegő hangja szűrődött be, ami azonnal megtörte a lépcsőház megszokott ritmusát.

Az első emeleten Vincze Erzsébet tehetetlen dühvel forgatta fel a folyosói komódot és a táskáit. A hírhedt, kopott kockás füzet, amelyben évtizedek óta nemcsak a szomszédok apró-cseprő dolgait, hanem a fű alatti kölcsönöket, a rejtett tartozásokat és a fél ház titkos adósságlistáját vezette, szórén-szálán eltűnt. Az öregasszony tekintetéből most először tűnt el a mindentudó fölény; a hideg verejték ülte meg a homlokát, mert tudta: ha a füzet rossz kézbe kerül, a folyosói erőviszonyok egyetlen pillanat alatt kártyavárként omlanak össze.

A korlátnál Enci állt karba tett kézzel, tekintetében a gyanakvás és a feszültség keveredett. Ő és a fiatalabb lakók már régóta próbálták átlátni az öregasszony belső hálózatát, de a füzet hirtelen köddé válása mindenkit váratlanul ért. A hír futótűzként terjedt el a szintek között, s a zárkózottabb lakók zsebében szinte egyszerre rezdültek meg a kijelzők, ahogy az elfojtott pletykák elérték a folyosói csetszobákat is.

A harmadik emeleti fordulóban Molnár Máté és Horváth Bianka léptek ki a liftből. A felújítási költségek és az elszabaduló törlesztőrészek súlya alatt görnyedő fiatal pár tekintetében néma rettegés ült meg. Pontosan tudták, milyen megsemmisítő következménnyel járna, ha a papírra vetett számlák és a megszorult lakók nevei a kényszerárverező ügyvéd vagy a szabálysértés közös képviselő kezébe kerülnének.

A tízemeletes tömb felett nehéz, fojtogató némaság telepedett le. A képernyők mögött bűvő, szorongó fiatalok és a falak mögött lapuló öregek egyaránt megdermedtek a folyosói félhomályban: a gyanakvás hálójában most mindenki azt találgatta, ki tette rá a kezét a tízemeletes ház legnagyobb titkára.

136. Képpontokba zárt gyanú a salétromos udvaron

Molnár Ildikó

A Vászoly utca 6. belső, salétromos udvarán még le sem csillapodott az elszabadult indulat a hiányzó papírok miatt, amikor újabb, ezúttal digitális alapú dráma robbant ki a szűk betonkatlanban. Marietta szeme vörös volt a sírástól, amikor lerohant a lépcsőn, maga mögött hagyva a szomszéd tömb harmadik emeleti ablakát, ahol Ottó épp az önkéntes nyomozósdit játszotta. A fiú beteges gyanakvásában úgy döntött, egy abszurd hűségtesztet tesz próbára a lányt: egy mesterséges intelligencia által generált, riasztóan élethű képpel állt elő, amin Marietta egy ismeretlen sráccal sétál a rakparton.

A vegyészhallgató lány, aki pontosan tudta, milyen precizitással lehet manipulálni az anyagokat – és mint kiderült, a valóságot is –, teljesen kiborult az alaptalan vádtól. A bizalom törékeny fala egyetlen pixeles kijelzővillanással omlott porrá. A valóság tisztázása helyett a sértett düh és a tehetetlenség gőze szorult be a szűk udvari részbe, ahol az erkélyekre kiakasztott terítő mögül a szomszédok mindig szívesen hallgatóztak.

A földszinti félhomályban Toemai Zoltán rendőr főtörzs éppen a lépcsőházból nyíló folyosón haladt át, amikor a zokogó lány szinte beléshaladt. A főtörzs, aki a

rendőrszenekari mélyhegedű-szólamok és a panelházban uralkodó állandó bürokrácia között edződött, atyai, de szakszerű szigorral hallgatta végig a zűrzavaros beszámolót. A paneltömb falai között láttak már sokfajta besúgást, névtelen levelet és lakótelepi pletykát, de az algoritmusok szülte hűtlenségi bizonyíték még az ő tapasztalt szemöldökét is magasba húzta.

Marietta remegő kézzel mutatta a telefonján a vádaskodó üzeneteket, miközben Toemai a bajsza alatt morogva hallgatott. A hamis bizonyíték gyanúja súlyos árnyékot vetett a ház amúgy is puszkaporos hangulatára: ha a szomszédos ablakokból már hamisított fotókkal lövöldöznek, akkor ebben a lépcsőházban hamarosan senki sem hihet a saját szemének sem.

Az ügyben egyelőre nem született hivatali ítélet, a valóságra nem derült azonnal fény, de Toemai főtörzs felemelt ujjal jelezte, hogy rajta tartja a szemét az ügyön. Marietta a szuterén felé vette az irányát, a Vászoly utca 6. névtelen megfigyelői pedig a függönyök mögül könyvelhették el az újabb tanulságot: a modern kor technológiája megérkezett a paneltömbbe, és a szomszédi paranoia mostantól gigabájtokban méri a pusztítást.

137. Sárgaréz szikra a fullasztó pincemélyben

Kardos Gábor

Marietta a sírástól fuldokolva menekült a szuterén nyirkos félhomályába, ahol a külvilág zajai és a digitális vádaskodások végre nem érhatték el. A szűk, salétromos folyosón azonban nem a megszokott dohos, olcsó öblítőillat fogadta, amit Székely Ricsi csomagtartó-raktára árasztott, hanem valami egészen más: a tömény, szúrós földgáz fojtogató jelenléte. A lány szemei égetni kezdtek, a feje elnehezült, ahogy gyanútlanul a falnak támaszkodott, nem is sejtve, hogy a pincében felgyülemllett gáz már a robbanási határérték szélén táncol.

A zárt ajtók mögött leselkedő veszély feszültsége percek alatt csúcsosodott ki. Ricsi éppen a kocsijához indult, amikor megérezte a fojtogató szagot, és meglátta a földön fekvő, félájult lányt. A bálgúnár kereskedő szokásos lazasága egyetlen másodperc alatt enyészett el: felmérve a levegőben vibráló, végzetes robbanásveszélyt, gondolkodás nélkül Mirihez rohant, megragadta a lányt, és a saját testével védve próbálta felvonszolni a lépcsőn.

A lépcsőházi csöndet kiáltások törtek meg, ahogy a földszintről Toemai főtörzs és a zajra kitóduló Kovács Tibor meghallotta a szuterénből érkező segélykérést. A ház lakói közt meglévő törésvonalak pillanatok alatt ködbe veszték a közvetlen fizikai fenyegetés árnyékában: Bálint és Tibor bá közös erővel segítettek kimenekíteni a szédelgő Mariettát a szabad levegőre, miközben Ricsi visszarohant a fullasztó sötétségbe, hogy elzárja a főcsapot.

Amikor a levegő végre tisztulni kezdett a belső udvaron, és a sokkolt lakók a rémülettől reszkető kislány körül gyülekeztek, Ricsi hősi helytállását elismerő pillantások kísérték. Ám az igazi dráma csak ekkor vette kezdetét. Kovács Tibor, a régi vágású villanyszerelő, elemmlámpájával a szuteréni csőhálózatot vizsgálva döbbenten állt meg a fővezeték egyik elágazásánál.

A sárgaréz csövön nem a korrózió vagy a természetes elhasználódás nyomai látszottak, hanem egyértelmű, friss fémfűrész-nyomok. Valaki szándékosan, hidegvérrel rongálta meg a gázvezetékét, nem törődve a lakók életével. A falakon át szövődő paranoia új, halálos szintet lépett: a házban uralkodó szorongás mögött nem csupán elfojtott magánéleti válságok, hanem egy szándékos, a lakókat elűzni akaró sötét akarat húzódott meg.

138. Hamis visszhang a sötét lépcsőházban

Kővári Klára

A szuteréni gázszivárgás keltette riadalom lassan elült, de a Vászoly utca 6. folyosóin ott ragadt a félelem nehéz, fojtogató párája. A lakók bezárkóztak, ám a vékony falak nem nyújtottak valódi védelmet a felgyülemlett szorongások ellen. Bálint a második emeleti félhomályban támaszkodott a korlátnak, a biztonsági őrök kimerültségével próbálta feldolgozni az elmúlt órák sokkját, amikor a lift melletti árnyékból előlépett Vincze Erzsébet. Erzsi néni reszkető, mégis metsző hangon vonta kérdőre a férfit a titkos boríték miatt, amely csöndben lapult Bálint zsebében, s amelynek tartalma a rég eltemetett családi bűnöket és a megélhetésért folytatott keserves küzdelmet hordozta. A vita fojtottan, mégis feszülten hullámozott a szűk térben. Erzsi néni szúrós szavai és Bálint kétségbeesett védekezése mögött ott lüktetett a tízemeletes ház minden elfojtott drámája: a szűkös nyugdíjak, a kifizetetlen számlák és a generációk óta hordozott

elhallgatások terhe. A két ember nem sejthette, hogy a lépcsőforduló mélyén, a félhomályba burkolózó fürkében valaki némán issza magába a jelenet minden egyes rezdülését.

Várkonyi Gábor, a színházból kiégett, paranoiás színész ott lapult a sötétben. Neki a lakók elkeseredett küzdelme nem tragédia volt, hanem a legnemesebb alapanyag: fülelt, elemzett, s mint egy finomhangolt hangszert, raktározta el elméjében Erzsí néni egyedi hangszínét, a hajlításokat, a fel-felszökő, hisztérikus tónust. A férfi számára a társasház puszta színpaddá vált, ahol ő maga osztotta a veszélyes szerepeket.

Alig egy órával később, amikor Bálint a saját lakása csendjében próbált megnyugodni, megszólalt a telefonja. A kijelzőn rejtett szám villogott. Amikor beleszólt, a túloldatról hajszálpontosan Erzsí néni hangja szólalt meg – ugyanaz a rekedtes, kioktató tónus, ugyanaz a követelőző ritmus. Ám a szavak mögül most hideg, fenyegető örület áradt: újabb és újabb teljesíthetetlen követelések sorjáztak, amik a végső kétségbeesés szélére sodorták a férfit.

Várkonyi a sötét szobájában ülve, a kagylóba suttogva élvezte az abszurd hatalmat. A feszültség, ami eddig az elszálló árak és a roskadozó falak miatt nehezedett a lakókra, most új, láthatatlan hálót font köréjük, s a Vászoly utca 6.-ban a valóság és a megrendezett paranoia végleg összegabalyodott.

139. Ezüsthárvány emlék a salátaolajos pulton

Imre Cső

A másnapi álmoság még fel sem oldotta a telefonos fenyegetés okozta görcsöt Bálint gyomrában, amikor a férfi leballagott a földszinti kisboltba. A szűkös térben áporodott zöldségillat és olcsó kávéaroma keveredett. A pult mögött Szilágyi Marika, a ház nem hivatalos krónikása épp a tejes rekeszeket rendezgette, éles szemével azonnal kiszűrve a biztonsági őrt kimerült, megtört tekintetét.

Mielőtt azonban Bálint megszólalhatott volna, a csengő éles hanggal jelezte egy újabb látogató érkezését. Az ajtóban egy elegáns, de ideges tartású nő állt meg, aki hosszú évek óta nem tette be a lábát a Vászoly utca 6.-ba: Bezerédi Melinda. Melinda néhai Bezerédi Ferdinánd lánya volt, Erzsí mama nevelt gyermeke, aki Bálinttal együtt nevelkedett abban a zűrzavaros időszakban, amikor az öregasszony a második férjével

élt.

Melinda nem sokat teketóriázott. Egyenesen a pulthoz lépett, táskájából pedig egy régi, nehéz, bronzkeretes fényképet húzott elő, s óvatosan lebegtette meg a vevőpult üvegén. „Keresem Erzsébetet. Ezt a képet találtam apám hagyatékában, és tudnom kell az igazságot” – mondta fojtott, vibráló hangon. A felvételen az öreg Bezerédi Ferdinánd mellett Erzszi mama mosolygott gyanúsan fiatalon, körülöttük pedig ott állt a kis Melinda, Enci, valamint a két gyermekként megörökített alak, Bálint és Enci.

Szilágyi Marika tekintete azonnal a fényképre tapadt. Szemüvegét az ornyergére tolva mérte fel a képen látható árulkodó részleteket: a kéztartásokat, a furcsa közelségeket és azt a rejtett gyengédséget, amely az öreg Bezerédi és a kis Bálint között feszült. Marika néni elméjében azonnal kattanni kezdtek a fogaskerekek, felelevenítve a lépcsőházi pletykákat Erzszi mama eltitkolt gyermekéről és a sógorral szőtt régi, eltagadott intim szálakról.

A lépcsőház felőli ajtó nyikordulása törte meg a feszült csendet: maga Vincze Erzsébet lépett be a boltba, szatyorral a kezében. Amikor pillantása rávetődött nevelt lányára és a pulton fekvő fényképre, az arcából minden szín kiszaladt. A szigorú, mindent ellenőrizni akaró volt könyvelőnő egyetlen másodpercre törékeny, riadt öregasszonnyá zsugorodott a fojtogató múlttal való találkozás súlya alatt.

Bálint képtelen volt megszólalni; tekintete a sárgult fotó és Erzszi mama sápadt arca között cikázott. Szilágyi Marika pedig bölcs, mégis tüzes kíváncsisággal az arcán fordult el, pontosan tudva, hogy ez a fénykép még aznap bejárja majd a tíz emelet minden egyes zugát, a szuteréntől a legfelső lakásig.

140. Kormos biztosítékok a tomboló gitárszóló után

Molnár Ildikó

A Vászoly utca 6. vékony falai sokat elbírtak már az évtizedek során, de azt a megrendítő rezgést, amit Radó Károly „Karesz” indított útjára a második emeleten, még az 1980-as évek végén beépített vasbeton panelek is megnyögték. A lecsúszott rockzenész alaposan felöntött a garatra, és elérkezettnek látta az időt, hogy bebizonyítsa a világnak: a kilencvenes évek dicsősége nem enyészett el. Odabent a szobájában beizzította a faltól falig érő Marshall erősítőket, amelyeket büszke

leleményességgel, illegálisan csatlakoztatott a felette lévő Sipos Bendegúz giga-áramigényű kriptobányász hálózatára.

Karesz egyetlen tekeréssel maximális hangerőre csavarta a potmétereket, majd teátrálisan beléhasított a gitárjába. A földszinti kisbolt feletti szinten a padló szó szerint hullámozni kezdett, ám a dicsőséges akkord alig két másodpercig harsoghatott. A két energiavámpír – a dübörgő erősítő és a hét emelettel feljebb zümmögő nyolc bányászgép – együttes terhelését a ház elaggott elektromos rendszere nem bírta tovább. A földszinti főkapcsolótábla felől fülsiketítő durranás rázta meg a lépcsőházat, vakító kék szikrák csaptak ki a kormos lemezek közül, s a következő pillanatban a tízemeletes építmény teljes egészében vaksötétbe borult.

A hirtelen beálló, síri csend fojtogatóbb volt, mint maga a zaj. A lift halkan sípolva rekedt meg két emelet között, a hűtők elnémultak, s a folyosói jelzőfények kilehelték a lelküket. A hirtelen kerekedett sötétségben azonnal eluralkodott a pánik. A lakások ajtóit egymás után csapódtak ki, a vakító telefonkijelzők és a kószáló zseblámpafények pedig mint szentjánosbogarak leptek el a lépcsőházsót.

Az égszszag és a maró füst mentén a megvadult lakók ösztönösen a második emeletre, Karesz ajtója elé gyűltek. Kelemen Dániel, a kiégett adatelemző végleg elveszítette a türelmét, s a falat verve üvöltött a zár mögé; Szabó Gábor, akinek a hűtőládájában épp az egész havi családi tartalék forgott veszélyben, vörös fejjel követelte az ajtó betörését. Hozzájuk csatlakozott Enci is, aki a sötét lépcsőházban Bálintot kereste, de a fojtogató füstben azonnal az elégedetlenkedők élére állt.

A kormos ajtó mögött a csönd gyanús volt. Karesz odabent, a teljes sötétségben, a még mindig zúgó fülével próbálta felfogni a kívülről felhangzó lincshangulatot. A Vászoly utca 6. lakóközössége a hosszú hónapok alatt felgyülemlett minden feszültséget, a villanyszámlák feletti szorongást és a megélhetési dühöt ebben az egyetlen, kivilágítatlan pillanatban fordította a meggondolatlan rockzenész ajtaja felé.

141. Selyem és puska a koromsötét lépcsőházban

Kata Szikra

A koromsötét lépcsőházban az elszabadult indulatok gyorsabban terjedtek, mint a transzformátor felől szivárgó égszszag. Kelemen Dániel ökle rekedten dörömbölt a

második emeleti ajtón, miközben Szabó Gábor a kiverő hideg vízben, remegő kézzel próbálta világításra bírni a telefonját. A vékony folyosón összeszorult testekből dőlt a hőség; a váratlan áramszünet lemeztelenítette a lakók elfojtott félelmeit, s a sűrű sötétségben azonnal felkorbácsolódtak az elemi ösztönök.

Enci a salétromos falnak vetette a hátát. Szűk, pamut felsője a párás melegben a bőréhez tapadt, szaporán emelkedő keblei és a nyakán végigcsorduló izzadságcsepp elárulták, hogy nemcsak a sötétség, de a veszély sűrű levegője is felkorbácsolta a vérét. A telefonok imbolygó fénykörében csupasz vállának finom íve és ösztönös, magabiztos nőiessége szinte delejezte a körülötte tolongó, dühödt férfiakat.

Ekkor nehéz léptek dobajai törtek fel a földszint felől. Bálint érkezett meg, biztonsági őri egyenruhájában, amely feszült széles vállán és izmos karjain. Amikor a zseblámpa éles fénye rátvedlett Enci alakjára, a férfi szeme sötéten megvillant – a féltékenység és a nyers, birtokló védelmezni vágyás egyszerre fojtogatta a torkát. Utat vágott magának a háborgó szomszédok között, és határozottan a nő mellé lépett, csípőjét óvatlanul Enci combjához nyomva a szűk folyosón.

– Elég lesz a rombolásból! – dörrent rá Bálint a zárfejek feszülő Dánielre, miközben tekintete egy pillanatra átsiklott Enci kigombolt nyakkivágásán, s a közeli testmeleg egyetlen forró másodpercre feledtette vele a házat beborító káoszt. A nő ajkán fanyar, kihívó mosoly bujkált; pontosan tudta, milyen elnyomhatatlan hatással van a férfira még ebben a puszkaporos pillanatban is.

Belülről végül kattant a zár. Karesz résnyire nyitotta az ajtót, kopott, selyemmintás köntösében, szétcsúszott inggel, elgyötört, mégis teátrális arccal. A nyitott résen át a kiégett erősítő kofogató füstje és az olcsó kölni illata csapott ki a lépcsőházba. – Nyugalom, rajongók, a show-nak csak technikai szünete van... – próbálkozott a gúnyos, régi stílusával, de a hangja azonnal elcsuklott, amikor meglátta a sötétben felé tornyosuló Bálintot és a lincshangulatban égő tömeget.

142. Kétvonalas hír a nyirkos folyosón

Péter Szikra

Radó Karesz lakásából dőlt a kofogató, égett szagú füst, de Bálint határozott fellépése egy pillanatra elcsendesítette a felhergelt szomszédokat. Kelemen Dániel még mindig

reszkető kézzel szorította a kulcskarikáját, miközben Szabó Gábor a korlátnak dőlve próbált levegőhöz jutni a fojtogató félhomályban. Enci csípőre tett kézzel, diadalmas mosollyal mérte végig Bálintot, aki a sötétben is oly magabiztosan próbálta védelmezni a lépcsőház békéjét.

Odalentről, az első emeleti forduló felől egy vékony fénysugár hasított a sötétbe: Erzsi néni zseblámpája lassú fénykört rajzolt a koptatott linóleumra. Az öregasszony, mint a ház elhivatott és rendíthetetlen őre, elnyűtt papucsában csattogott fel a lépcsőfokokon. Kukucskálóját elhagyva azonnal a feszültség fészkebe sietett; táskás, éles szemeivel nemcsak a füstöt, de a lakók között vibráló rejtett indulatokat is azonnal pásztázni kezdte.

Bálint zsebében ekkor élesen, fojtottan megzizrent a céges telefon. A kávéfőző melletti ártatlan mosolyokból és a túlórák csendjéből indult minden Erikával, ám a feszült munkanapok után most egy kétségbeesett üzenet villant fel a kijelzőn. A férfi tenyére azonnal párássá vált a hideg verítéktől. A telefon kék fényében Enci gyanakvó pillantása találkozott Bálint hirtelen elfehéredő arcával.

- Ezt... ezt fel kellennem, hivatali ügy - morogta Bálint elcsukló hangon, s pár lépést visszahúzódott a sötét lépcsőfordulóba. A vonal túloldalán Erika hangja fojtottan remegett a sírástól. A pozitív terhességi teszt híre egyetlen másodperc alatt zúzta szét a gondosan felépített illúziót: a könnyed, következmények nélküli irodai viszonyból megkerülhetetlen, életre szóló valóság lett.

Erzsi néni a korlátnak támaszkodva, résen lévő tekintettel figyelte a férfi visszahúzódó, megmerevedő alakját. Bár a suttogó szavakat a folyosói zajban nem hallhatta tisztán, a régi vágású könyvelő precíz ösztönével pontosan látta a gyökeres változást Bálint tartásában. Tudta, hogy ebben a házban semmi sem marad sokáig titokban, és a puszkaporos áramszünetnél jóval nagyobb vihar készül elszabadulni.

143. Megremegett léptek a koromfekete csendben

Kővári Klára

Bálint lassan engedte le a telefont, mintha a készülék hirtelen több mázsássá vált volna a kezében. Erika sírástól elfúló hangja még ott visszhangzott a fülében, éles kontrasztot alkotva a lépcsőházat megülő, fojtogató füsttel és a szomszédok türelmetlen morajával.

A férfi mellkasára mázsás súly nehezedett: a könnyelmű irodai flört, amely eddig csupán a szürke munkanapok menedékének tűnt, egyetlen kétségbeesett mondattal vált visszafordíthatatlan valósággá.

Enci nem mozdult, de a tekintete szinte égette Bálint arcát a félhomályban. A nő pontosan ismerte párja minden apró rezdülését; látta a megmerevedő vállakat, a hideg verejtéktől csillogó homlokot és az elakadó lélegzetet. A szociális gondozóként megszerzett éles ösztönével megérezte, hogy ez a hívás nem a biztonsági szolgálat szokásos éjszakai beosztásáról szólt. A gyanakvás mérgező cseppként hullott az amúgy is törékeny bizalomra.

Pár lépéssel odébb Szabó Gábor nehezen, szakaszosan szedte a levegőt, miközben a korlát hideg vasába kapaszkodott. Az autószerelő fejében nem Bálint drámája, hanem a megperzselt vezetékek és a kiégett biztosítékok képe kísértett. Az elszabadult törlesztőrészletek és az üresen kongó műhely mellett egy újabb váratlan folyosói kiadás maga lett volna a teljes anyagi csőd. Gábor szeme előtt a családi lecsúszás réme lebegett, s a szorongástól elszoruló torka szinte jobban fojtogatta, mint a Karesz ajtajából szivárgó korom.

Kelemen Dániel a falhoz lapulva, szinte láthatatlanná válva figyelte a jelenetet. A kulcstartóját oly erősen szorította a tenyerében, hogy a fém élei belevágtak a bőrébe. Bálint hirtelen összeomlása felkavaró tükröt tartott elé: a tegnap éjszaka meghozott titkos döntése, amellyel ki akart törni a kiüresedett, képernyők előtt zajló életéből, most még félelmetesebbnek tűnt. Látta, milyen pusztító ereje van annak, amikor az elfojtott titkok áttörik a hallgatás falát.

Erzsi néni zseblámpájának fénynyalábja lassan elmozdult a linóleumról, s egy pillanatra Bálint sápadt, meggyötört arcára tévedett. Az idős asszony nem szólt egyetlen szót sem, de a szája széle keskeny vonallá szűkült. Régi könyvelőként pontosan tudta, mibe kerül a hibák ára, s a ház tapasztalt őreként tisztában volt vele: a Vászoly utca 6. vékony falai között az áramszünetnél sokkal mélyebb, lefedhetetlen repedések keletkeztek.

144. Acélsarkak a törékeny folyosón

Zsombor Dénes

Kelemen Dániel a fal hűvös vakolatához lapulva próbálta feldolgozni a körülötte széteső valóságot. A zsebében meglapuló okostelefon kijelzője halkan felvillant: egy újabb automatikus értesítés az elszálló lakáshitel törlesztőrészletéről és az elmaradt közműdíjakról. A képernyő hideg fénye a kétségbeesést tükrözte vissza az arcán. Mialatt Bálint némán állt a folyosó közepén Erika drámai hívása után, Dániel saját munkahelyi kiégésének és a digitális magányának fojtogató fogságában érezte magát. Ám a folyosói feszültséget hirtelen nehéz, ritmikus léptek zaja törte meg, amelyek ütemesen visszhangoztak a beton lépcsőfokokon.

A harmadik emelet felől egy magas, szikár férfi lépett a koromsötét fordulóba, maga után húzva egy hatalmas, fémperekes ládát. A láda érdes alja éles, csikorgó hanggal karcolta végig a linóleumot. Az új lakó, aki alig pár órája költözött be, teljesen figyelmen kívül hagyta a folyosón terjedő füstszagot és a szomszédok megrettent tekintetét. A vállán átvetett, kopott katonai zsák és a nyers, magabiztos fellépése azonnal idegenül hatott a Vászoly utca 6. szorongással teli, szürke mikrovilágában.

Fekete Zoltán, a ház szabálymániás közös képviselője a zseblámpája fénysugarát azonnal az érkezőre irányította. A bürokratikus precizitás mögé rejtőző, magányos férfi arca eltorzult a felháborodástól, amikor meglátta a frissen festett falon éktelenkedő újabb karcolást. Zoltán nem tűrhette a rendbontást; azonnal elé lépett, és felemelt hangon, passzusokra és a házirend szigorú bekezdéseire hivatkozva kérte számon a késő esti zajongást és a közös tulajdon rongálását.

Az új jövevény megállt, lassan megfordult, és jéghideg, gúnyos mosollyal mérte végig a felbőszült közös képviselőt. „Figyelj ide, barátom” – vágott közbe mély, reszelős hangon, amely csöndet parancsolt a lépcsőházban. „Öt évet szolgáltam az idegen légióban, megjártam a guyanai dzsungelt és a tengerentúli poklot. Nem azért tértem vissza, hogy egy papírhuszár oktasson ki a szabályokról, mert megkarcolódott a salétromos vakolat.” A kijelentés súlya megfagyasztotta a levegőt a másodikon.

Fekete Zoltán megtorpant, a torkán akadt a szó a nyers erő láttán, de a tekintélyét féltve nem hátrált meg teljesen. Erzsi néni a zseblámpája fényében szorosan összehúzta magán a kiskabátját, míg Szabó Gábor még jobban magába roskadt: a növekvő adósságok és a kiégett vezetékek mellé most egy kiszámíthatatlan, erőszakos figura érkezett a házba. Dániel a sötétben a kijelzője vibrálását figyelte, s pontosan megértette, hogy a Vászoly utca 6. lakói között a hallgatás falai végleg leomlani

látszanak.

145. Rézbélyegző árnyéka a kapualj homályában

Imre Cső

Dániel a fal hűvös vakolatának támaszkodva figyelte, ahogy Fekete Zoltán bürokratikus magabiztossága egyetlen pillanat alatt elpárolog az idegen nyers fenyegetése hallatán. A szűk folyosón megfagyott a levegő; Erzsi néni a zseblámpája fényében rémülten szorította magára a kiskabátját, míg Szabó Gábor némán bámulta a linóleumon húzódó mély karcolást. A házirend szabatos paragrafusai erőtlennek bizonyultak a katonai zsákot cipelő jövevény vészjósló jelenlétével szemben.

A pattanásig feszült csendet a szuterén felől érkező könnyed, ütemes léptek zaja törte meg. Székely Ricsi lépcsőzött fel a másodikra, vállán egy ropogósra hajtogatott kartondobozzal, amelyből prémium osztrák kávé és tömény, külföldi öblítő édeskés illata áradt. Ricsi a tőle megszokott széles mosollyal, a helyzet drámaiságát teljesen ignorálva lépett a csoportosulás közepére, s laza mozdulattal vállon veregette a zseblámpát remegtető közös képviselőt.

„Na, mi ez a nagy gyűlésezés a sötétben, Zoltán bátyám?” – kérdezte Ricsi vidáman, majd az új lakó felé fordult, s habozás nélkül kezet nyújtott. „Ricsi vagyok a szuterénből. Ha megszorulsz a költözésnél, vagy kéne egy jó adag fekete a pakoláshoz, keress lent! Nálunk a házban az a szokás, hogy a bajt nem szaporítjuk, hanem megoldjuk.”

Eközben a fenti lépcsőfordulóban feltűnt Köves Dezső, a 8-as lakás idős, kalapos grafikusa. Dezső bá gáláns mozdulattal megskalpolta a kalapját Erzsi néni előtt, majd halk, megnyugtató hangon csatlakozott a társasághoz. Szemei tapintatosan végigsiklottak Szabó Gábor sápadt arcán és Dániel görcsösen szorongatott telefonján, pontosan leolvassa a szomszédok láthatatlan terheit. Dezső bá finoman jelezte, hogy a megugrott közös költségek és az elszámolási zavarok idején a hivatalos papírok hiányosságaira mindig akad kíméletes, belső megoldás.

Fekete Zoltán még próbált morogni a szabályok betartásáról, de Ricsi hirtelen benyúlt a dobozába, és egy elegáns, piros masnis külföldi csokoládét nyomott a közös képviselő kezébe „a megviselt idegekre”. A bürokrata tekintélyelvűsége végleg felmorzsolódott a szomszédi szolidaritás szürke zónás gesztusai között. Dániel némán nézte a jelenetet; a

kijelzőjén villogó adósságértésterítő árnyékában először érezte úgy, hogy ebben a tízemeletes betondzsungelben a túlélés kulcsa nem a törvényekben, hanem az elhallgatott szövetségekben rejlik.

146. Hideg számítás a negyediki lépcsőfordulóban

Kardos Gábor

A negyedik emeleti linóleumon kopogó, élre vasalt elegancia mindig baljós csendet vont maga után. Dr. Balog Henrik halk, de kimért léptei nem csaptak zajt, a levegő mégis érezhetően megfagyott körülötte, amint áthaladt a folyosón. A harmadik emeleti lépcsőfordulóban Molnár Máté és Horváth Bianka álltak a félhomályban. A nyitott lakásajtó mögül a félkész felújítás gipszpora szállt ki, de a fiú kezében nem szerszám, hanem egy piros betűs banki felszólítás remegett. Henrik hűvös, analitikus tekintete egyetlen másodperc alatt leolvasta a drámát: a lány elfojtott könnyeit, a fiú görcsösen elfehéredő ujjperceit és a fojtogató lakáshitel nyomását.

A hideg fekete zóna ügyvédje számára ez nem emberi tragédia volt, hanem tiszta logika és kockázatelemzés. A Vászoly utca 6. vékony falai mögött lappangó magánéleti és anyagi válságok a legpontosabb piaci mutatóként szolgáltak a számára, s a lecsúszás szagát már messziről megérezte. Henrik lassú, kimért léptekkel ment tovább a negyedik emeletre, ahol Fekete Zoltán épp a megsárgult faliújság előtt állt, és a kintlévőségek lajstromát böngészte komor, barázdált arccal.

„Zoltán úr” – szólalt meg Henrik, s hangja fémesen csengve törte meg a lépcsőház csendjét. A közös képviselő meglepődve fordult meg, a kezében szorongatott bürokratikus jegyzetömböt igazgatva. Henrik közelebb lépett, s elegáns mozdulattal igazította meg az öltönye ujját. „Úgy látom, a ház gépészete és a felújítási alap lassan eléri a kritikus pontot. A halogatás és az elmaradások tűrése csak növeli a közösség kockázatát.”

Fekete Zoltán megkönnyebbülten, mégis gyanakodva bólintott; a szabályok megszállottjaként régóta küzdött a fizetési fegyelem megőrzéséért. Henrik ekkor kinyújtotta a hálóját: szövetséget ajánlott. Kijelentette, hogy a tízedik emeleti lakások tulajdonosi képviseletében teljes mellszélességgel támogatni fogja a felújítási alap azonnali és drasztikus megemelését a következő közgyűlésen.

Fekete szemeiben megcsillant a győzelem reménye, nem sejtve a felajánlott segítség mögötti sötét kalkulációt. Henrik pontosan tudta, mit tesz: a megnövelt havonta fizetendő közös költség lesz az utolsó dőfés a Mátéhoz és Biankához hasonló, pengeélen táncoló lakók számára. Ha az anyagi teher még súlyosabbá válik, a hitellel küzdő fiatalok végleg összeroppannak, s a kényszerértékesítésre kerülő lakásukat az ő mögötte álló befektetőcsoport fillérekért kaparinthatja majd meg.

147. Pörkölt kávészem a prégép árnyékában

Noé Dinamó

A negyedik emeletről levezető lépcsőn még ott lebegett dr. Balog Henrik jéghideg jelenlétének nyoma, amint Molnár Máté kétségbeesetten szorongatta a banki felszólítást a nyitott lakásajtó előtt. Horváth Bianka a szeme sarkából törölte ki a könnytseppet; a félkész otthon gipszpora és az elszabaduló törlesztőrészletek súlya szinte elviselhetetlenné tette a levegőt a harmadik emeleten.

A fojtogató feszültséget azonban hirtelen egy semmivel össze nem téveszthető, meleg illat törte meg: frissen sült, tepertős pogácsa és erős, osztrák pörkölésű kávé aromája csapott fel a lépcsőházból. Dezső bá, a ház gáláns, kalapos úriembere lépdelt fel a pihenőre egy szép mívű tálcával, nyomában a mindig mosolygós Székely Ricsivel, aki két zacskó csempészett, prémium kávéval a kezében érkezett.

„A nehéz időkre az egyetlen méltó válasz a jó társaság és a tisztességes szénhidrát, kedvesem” – emelte meg a kalapját Dezső bá Bianka előtt olyan eleganciával, mint aki egy bálteremben köszönti a hölgyeket. Ricsi eközben laza mozdulattal Máté vállára csapott. „A kocsiból hoztam, osztrák import, féláron. A tizedik emeleti öltönyös cápa biztos drágábban adná a jótanácsot, de nálam a feketekávé mellé nem jár kamatláb.”

Ekkor lépett le a lépcsőn Kerekes Marietta. A fiatal vegyész hallgató higgadt, kimért pillantással mérte fel a helyzetet. Marietta szeme elől semmi sem maradhatott rejtve: pontosan látta Máté kitágult pupilláit, Bianka szaporázó légzését és a fojtogató stressz biokémiai lenyomatát. De azt is látta, hogyan lép működésbe a ház szürke zónájának mentőöve. Dezső bá egyetlen csendes pillantást vetett a piros betűs papírra, majd sokatmondóan kacsintott: a lakásában lévő kézi prés és a hajszálpontos precíziós eszközei már nem egy megszorult lakónak nyertek haladékat „szomszédosi

szolidaritásból”.

„Tudományos alapon állíthatom, hogy a koffein és a friss tepertő hatékonyabban csökkenti a kortizolszintet, mint bármilyen banki átütemezés” – jegyezte meg Marietta egy leheletnyi száraz humorral a hangjában. Máté görcsös szorítása engedett a papíron, és hetek óta először tört ki belőle egy halk, megkönnyebbült nevetés. A Vászoly utca 6. szürke zónája így mutatott fittyet a falakon túli hideg kalkulációnak.

148. Pillogó kurzor a másodiki csöndben

Zsombor Dénes

Egy emelettel lejjebb, a másodiki félhomályban egészen másfajta feszültség vibrált a vékony betonfalak között. Kelemen Dániel szobájában a három monitor kékes fénye hideg elidegenedéssel árasztotta el a zárt ajtó mögötti teret. A felettiük zajló, kávéillatú szomszédosi szolidaritás halk morajlása alig ért el idáig; Dániel számára a külvilág órák óta csupán piros villanású Slack-értesítésekből, végtelenített adatfolyamokból és az elszabaduló lakáshitelek indexált grafikonjaiból állt.

A telefonja halkan megreccsent a zsúfolt íróasztalon. Újabb push-üzenet érkezett a banki alkalmazástól, figyelmeztetve a megemelkedett törlesztőrészletre. Dániel gyomra görcsbe rándult. A tegnap éjjel meghozott titkos döntése – hogy felmond, és végleg lekapcsolódik erről a végkimerülésig hajszolt digitális mókuserékről – ott lebegett a feje felett, de a megélhetési szorongás bénító súlya most újra a székhez szegezte.

Molnár Máté lépkedett lefelé a lépcsőn, kezében a Ricsitől kapott gőzölgő feketével, remélve, hogy a folyosói ablaknál beszívhat egy kevés friss levegőt a felújítás gipszpora után. Ahogy elhaladt a kettes lakás előtt, a résnyire nyitva felejtett ajtón át megpillantotta a sötétben úszó szobát és a monitorok előtt görnyedő Dánielt. Máté junior IT-sként és másodállású futárként túl jól ismerte ezt a tekintetet: a képernyők által felemésztett figyelem és a teljes kimerültség összetéveszthetetlen bélyegét.

„Még mindig a hálózaton, Dani?” – kérdezte Máté halkan, megállva a nyitott ajtó mellett, és óvatosan beleivott a kávéjába. Dániel nem fordult meg azonnal, de a vállalai érezhetően megereszkedtek a kérdés hallatán. A monitorok visszatükröződésében két fiatal férfi arca rajzolódott ki, akiket ugyanaz a generációs csapda tartott fogva: az egyiket az elszálló törlesztőrészletek, a másikat a végtelenített algoritmusok szorítása.

„Ha most kilépek, összedől a rendszer... vagy ami még rosszabb, senki észre sem veszi, hogy elmentem” – suttogta Dániel, miközben a kurzor mint egy gyors, lázas pulzus pilllogott a sötétben. A modern, digitális elmagányosodás néma pánikja fojtogatóan ülepedett le a lépcsőház emeletére, ahol a fenti emberi melegség hirtelen elérhetetlenül távolinak tűnt.

149. Titkolt selyem és rezes alkuk a félhomályban

Kata Szikra

Az első emelet szűkös folyosóján még érezhető volt az a fojtogató, édeskés púdillat, amit dr. Bordásné Szabulya Etelka hagyott maga után, amikor alig fél órája kilibbent Toemai főtörzs ajtaján. A negyvenhat éves asszony érett, csábító nőiessége mindig felkavarta a tízemeletes monoton csöndjét, de az ajtó mögötti kukucskáló mögött lapuló Vincze Erzsébet előtt nem maradtak titkok. Erzsi néni pontosan tudta, miben állt az a bizonyos késő esti „komolyzenei borozgatás”, amire a mélyhegedűn játszó rendőr rendszeresen felhívta a nála harmincöt évvel idősebb mérnök fiatal, viharos múltú feleségét.

Amikor Toemai kilépett a lépcsőházba, az öregasszony halkán kulcsra tekerte a zárát, és résnyire nyitotta a nehéz tölgyfa ajtót. A főtörzs megállt a hűvös kövezeten, ingén még ott bujkált az Etelka selyemblúzából átitatódott parfümnyom, és tekintete feszülten találkozott az első emelet rendíthetetlen őrével. Erzsi néni nem emelte fel a hangját, gáláns mosoly nélkül, de megfellebbezhetetlen magabiztossággal lépett ki a folyosóra, magával vonva a régi idők nyomasztó tekintetét.

Király Aladár intrikái ugyanis már a földszinti kisboltot és a szuterént veszélyeztették. Aladár napok óta azzal fenyegetőzött, hogy feljelenti Székely Ricsit a csomagtartóból árult osztrák öblítők és külföldi kávék miatt. Ricsi azonban a ház szívcsakrája volt: ha kellett, ingyen javított kaput, vagy csapta a szelet a lakóknak a maga szertelen, bálgúnár módján, és Erzsi néni nem hagyhatta, hogy egy irigy szomszéd tönkretégye ezt a finom egyensúlyt.

„Zoltán fiam,” – kezdte Erzsi néni halk, kimért hangon, miközben tekintete Toemai kissé gyűrött gallérjára tévedt. „Tudja, az öreg Bordás doktor úr még mindig a váltóáramról meg a régi szép időkről mesél a folyosón, de a szemei még élesek. Biztosan nagyon

meglepődne, ha valaki felvilágosítaná, hogy a drága Etelkája nem az operafelvételeket hallgatja magánál, miközben a levetett ruhák suhogása áthallatszik a vékony betonfalakon.”

Toemai teste érezhetően megfeszült, a nyakán kiugrottak az erek. Az éjszakai gyengeség csábító emléke hirtelen hideg zuhanyként hatott rá; pontosan tudta, mit jelentene a karrierjére és a hírnevére nézve, ha a volt prostituált hírében álló asszonnyal való viszonya kitudódna. „Mit akar, Erzszi néni?” – sziszegte a rendőr, önkéntelenül elsimítva a zakója hajtókáját.

„Azt, hogy Király Aladár feljelentései véletlenül mindig a fiók alján kössenek ki” – válaszolt az öregasszony, és hangjában ott bujkált a női ösztönökből fakadó hűvös fölény. „Ricsi fiam nem bánt senkit, a csomagtartója pedig a ház békéjét szolgálja. Maga gondoskodik a hivatali védelemről, én pedig gondoskodom arról, hogy Etelka édes kis látogatásai örökre az én titkaim maradjanak.” Toemai némán bólintott, belátva, hogy a ház rejtett hálójában Erzszi néni tartja kézben a legveszélyesebb szálakat.

150. Névtelen intés a szürke hajnalban

Kővári Klára

Toemai főtörzs nehéz, elfojtott léptei hamar elhaltak a lépcsőház fordulójában, miután a rendőr kénytelen volt engedni Erzszi néni zsarolásának. Az első emeletre visszatért az a fojtogató csend, amelyben a falak magukba szívták a szomszédok félelmeit és eltitkolt alkuit. A feszültség azonban nem oszlott fel, csupán hullámként csapott át a második emeletre, ahol a kiégett adatelemző, Kelemen Dániel szobájában még mindig kékelve világított a monitor kijelzője.

Dániel dermedten bámulta a képernyő sarkában villogó, rejtjelezett üzenetet. A fekete alapon fehér betűkkel írt sorok a gyomrába martak: „Tudjuk, hogy tegnap éjjel benyújtottad a felmondásodat. Ha nem vonod vissza reggel nyolcig, dr. Balog Henrik megkapja a hiányzó iratokat, és a Vászoly utca 6. lakásai még a héten kényszerárverésre kerülnek.” A hibrid munkába beleszürkült férfi hideg verejtéket érzett a tarkóján. A tegnapi döntése – hogy végre kitör a mókuserékből és elhagyja a céget – szigorúan magánügy volt, amiről senkinek sem beszélhetett.

A vékony betonfalakon át vajon kikötött ez az információ Várkonyi színész úr fülében, aki

éjszakánként a szomszédból hallgatózott? Vagy a hetediken élő Sipos Bendi törte fel a hálózatát? Esetleg maga a jéghideg eleganciájú ügyvéd küldött névtelen fenyegetést, hogy sakkbán tartsa őt? Dániel tudta, hogy ha visszavonja a felmondását, saját elméje roppan bele a folytatásba, de ha nem tesz semmit, a háza felújítási alap körüli adósságok miatt a lakók az utcára kerülhetnek.

Ujjai megremegtek a billentyűzeten, ahogy megpróbálta visszakövetni az üzenet IP-címét, de a nyomok egy titkosított szerveren keresztül a semmibe veszttek. Az adatelemzői precizitása most csődöt mondott az emberi rosszindulat fojtogató hálójában. Tudta, hogy meg kell akadályoznia a ház kényszerértékesítését, mielőtt Balog átveszi az irányítást a lakások felett, de ehhez előbb ki kellett derítenie, ki lát bele a legféltettebb titkaiba.

Amikor kilépett a másodiki folyosóra, hogy csillapítsa a benne dúló pánikot, a lépcsőház sötétjében meglátta dr. Balog Henrik élre vasalt öltönyének kontúrjait. Az ügyvéd halk, kimért léptekkel ereszkedett lefelé a tízedikről, táskájában a ház sorsát pecsételő végrehajtási iratokkal. Dániel mellkasát elöntötte a szorongás: az idő gyorsabban telt, mint a kijelzőn pörgő másodpercek.

151. Sötét egyenruha a pattogó linóleumon

Imre Cső

A szűk, salétromos kapualjban és az első emeleti korlátnál összesereglett lakók suttogása fojtogató gőzként ülte meg a lépcsőházat. Erzsébet néni félig nyitott ajtaja mögül vádoló pillantások zápora hullott Toemai Zoltánra, akin az egyenruhás büszkeség összeesett a pusztasággal. A rendőr főtörzs mellkasa fújtatózott a tehetetlen dühtől; úgy érezte, ha most nem veszi vissza az irányítást a ház felett, a suttogások örökre eltemetik a tekintélyét.

Hirtelen mozdulattal előrántotta a jelvényét, és a kopott, kék linóleumon megvetve a lábát, harsány, hivatalos hangot ütött meg. Bejelentette, hogy a lépcsőházi csoportosulást rendbontásnak tekinti, a gyűlést azonnali hatállyal feloszlatja, és felszólította a jelenlévőket a személyi okmányaik felmutatására. A falak mentén álló szomszédok összenéztek, a megszokott otthonos tér egy szempillantás alatt hideg kihallgatósobává dermedt.

A szuterén felől érkező Székely Ricsi azonban nem hátrált meg. A bálgúnár csempész lazán a korlátnak döntötte a vállát, kezét zsebre dugva, csipkelődő mosollyal lépett a főtörzs elé. Emlékeztette Toemait, hogy ez a tízemeletes nem a rendőrőrs fogdája, és a lakók nem bűnözők, akiket a saját kapualjukban lehet fitogtatott hatalommal megfélemlíteni. Ricsi hangjában nem pusztán dac volt, hanem a szomszédosi szolidaritás elszántsága.

Ekkor lépett Ricsi mellé Köves Dezső, a nyolcason lakó idős okirat-művész. Dezső bá végtelenül gáláns mozdulattal megskalpolta a kalapját, de nyájas mosolya mögött acélos keménység feszült. Szakértő precizitással, halk, kimért szavakkal fejtette ki a hatósági intézkedés alaptalanságát, pontról pontra elmagyarázva a főtörzsnek, hol lépi át a jogköreit, miközben saját testével takarta el a megszeppent szomszédokat.

A lépcsőfordulóban várakozó dr. Balog Henrik jéghideg tekintettel, halvány, gúnyos mosollyal figyelte a jelenetet, miközben Erzsi néni a résnyire nyitott ajtón át kiabálta vissza a saját igazát. Toemai kinyújtott karja megremegett a jelvénnel: a kétségbeesett erődemonstráció teljesen visszájára sült el, és a Vászoly utca 6. folyosóján végérvényesen elszabadultak az indulatok.

152. Gyanús csönd a salétromos gépház mélyén

Molnár Ildikó

A Toemai-féle reggeli hatalmi erődemonstráció utórezgései még el sem ültek a szűk lépcsőházban, amikor délután újabb, sokkal fojtogatóbb riadalom söpört végig a tíz emeleten. Ida, a földszinti csemegeüzlet tulajdonosa kétségbeesetten tárta ki a boltajtót: a kislánya, Miri nem érkezett meg az iskolából a szokásos négyórai időpontban. A hír percek alatt futott végig a vékony falakon, és a Vászoly utca 6. lakói azonnal akcióba lendültek – a lakótelepi szolidaritás ugyanis olyan ebben a házban, mint az öreg lift: nehezen indul be, de ha egyszer meglendül, óriási zajt csap.

Erzsi néni már az első emeleti kukucskáló mögül riadóztatta a szomszédokat, Szabó Andrea virágöntözővel a kezében vágatott le az ötödikről, hogy rögtönzött keresőakciót szervezzen, míg Fekete Zoltán közös képviselő a házirend pontos paragrafusaira hivatkozva kért írásos bejelentést az eltűnésről. Kovács Tibor bá az erkélyről kémlelte a belső udvart, miközben a feszültség úgy ülte meg a folyosókat, mint a salétrom a

pincefalat.

Bálint, a másodikon lakó, huszonnégy órás szolgálatból épp hazatérő biztonsági őr csendben, karba tett kézzel dőlt a korlátnak. A sokat látott, katonás múltú férfi pontosan sejtetett valamit: látta a kislányt az elhagyott szuteréni tárolók felé osonni a lépcsőforduló vakfoltjában. Ám Bálint mélyen hallgatott. Az Enci körüli zűrés rokonai szála és az Erzsi mamával kapcsolatos eltávozt lakásügyek miatt most a legkevésbé sem hiányzott neki, hogy a figyelem központjába kerüljön vagy kérdezősködni kezdjenek körülötte.

A keresés végül a szuterén félhomályos járataiba gyűrűzött le, ahol a lecsúszott operaénekes, Lugosi Jenő lakásának szomszédságában, a gépészet mögötti zugban rábukkantak a kislányra. Miri egy kopott kartondobozon ülve rajzolt, látszólag mit sem törődve a felette tomboló pánikkal. Ám a tekintetében szokatlan, koraérett riadalom bujkált.

Nem sokkal korábban ugyanis a szellőzőnyílás vékony részén át olyasmit hallott dr. Szabó háziorvos és Kerekes Livia feszült, suttogó vitájából a rendelő hátsó ajtajánál, amit egy iskolásnak sosem lett volna szabad meghallania: receptköteles ampullákról, eladott nyugtatókról és a tízes lakásban lakó dr. Balog Henrik felé halmozódó, fojtogató adósságokról. A kislány most némán lapult a megkönnyebbülten sereglet lakók gyűrűjében, de a titok, amit megtudott, végérvényesen megváltoztatta a ház erőviszonyait.

153. Illatos pörkölés a rácsos hátsó ajtó mögött

Noé Dinamó

A gépészeti zugból előkerült Miri még mindig némán szorongatta édesanyja kezét, miközben Ida visszakísérte a kislányt a földszinti üzletbe. A lépcsőházi riadalom lassan elült, de a feszültség tovább terjengett a linóleumon. Székely Ricsi pontosan ezt a megkönnyebbült, figyelmetlen pillanatot használta ki: jóvágású, laza mosolyával lépett ki a szuterén lépcsőfordulójából, karján egy nehéz, fekete sporttáskával. Ricsit mindenki kedvelte a házban; ha elakadt a liftajtó, azonnal kézbe vette a szerszámkészletet, és sosem kért egy fillért sem a szomszédoktól.

A félemelet sötét sarka felől azonban vérben forgó, irigy szempár követte minden

mozdulatát. Király Aladár dörzsölt, kapzsi alakja a korlátnak feszülve figyelte a fiút. Aladár régóta próbálta megvetni a lábát a ház belső feketepiacán, de kudarcot vallott, mert a lakók átláttak a mohóságán. Gyűlölte Ricsit, amiért a fiatal csempész féláron, baráti gesztussal adta el a csomagtartóból hozott árut, elvéve tőle minden megszerezhető hasznot.

Ricsi mit sem törődött a felülről sugárzó rosszindulattal. Magabiztosan nyitott be a Miri Csemege hátsó szolgálati ajtaján, ahol Ida már várt rá. Bár a bolt arculata megújult, a jól bevált, megszokott gyakorlat változatlan maradt: Ricsi nem konkurenciát jelentett a kisboltnak, hanem a legfontosabb, titkos beszállítóját. Szilágyi Marika idejéből örökölt megállapodásuk alapján a legfinomabb osztrák pörkölésű kávé és a márkás külföldi édesség mindig Ricsi kocsijának mélyéről érkezett.

„Itt a friss adag, Ida néni” – suttogta Ricsi, miközben átemelte a vákuumcsomagolt kávé a pult alatti rekeszbe. Ida gyors, gyakorlott mozdulattal csúsztatta el a papírdobozokat, befedve azokat a megszokott hazai árukkal. Ez a pult alatti üzlet tartotta életben a boltot a növekvő árak közepette, és Ricsi tisztessége garantálta, hogy a lakók minőséget kapjanak megfizethető áron.

Amikor Ricsi kilépett a boltból, Aladár már a kapualjban várta, csípőre tett kézzel. „Egyszer még megjárja ez a csomagtartós bazár, Ricsikém” – sziszegte halkan, prófétáló gőggel. Ricsi azonban csak megskalpolta képzeletbeli kalapját, és nevetve paskolta meg az öreg vállát: „Ne idegesítsd magad, Aladár bátyám, inkább hozzál egy üres üveget, s kapsz egy jó adag öblítőt ajándékba!” Aladár tehetetlen dühvel nézett a távozó fiú után, miközben a lépcsőházban már érezni lehetett a pult alól kiszabaduló, valódi kávé illatát.

154. Kémlelőnyílás mögötti csendes ítélet

Péter Szikra

A félemeletről visszahúzódó Király Aladár nehéz, dühös lépteit már a saját ajtaja előtt álló Vincze Erzsébet is pontosan kódolta. Erzs néni, a ház önjelölt, de rendíthetetlen őre szinte egybeolvadt az első emeleti lakásának barna ajtajával; a kis rézkupakkal védett kémlelőnyílás mögül semmi sem maradhatott észrevétlen. A frissen pörkölt, osztrák kávé pult alól kiszabaduló illata elért az ő orráig is, ám az öregasszony nem a pörkölt aroma, hanem a lépcsőházban vibráló feszültség miatt húzta résnyire az ajtót.

Aladár még mindig fújtatott a méregtől, amikor a lépcsőfordulóban váratlanul szembetalálkozott Köves Dezsővel. A nyolcas lakás elegáns, kalapos úriembere éppen akkor ereszkedett lefelé, karján egy gondosan letakart kosárával, amiből a saját sütésű, langyos tepertős pogácsa illata áradt. Dezső bá, a tőle megszokott gáláns modorral, megemelte elegáns kalapját a közeledő Aladár előtt, mintha csak egy békebeli korzó közepén sétálna.

„Pompás ez a mai reggel, Aladár úr! Remélem, jutott magának is a friss frissítóból odalent” – jegyezte meg Dezső bá halk, udvarias hangján, de a szeme sarkában ott bujkált az a leplezetlen cinkosság, ami a ház megmentőit és szürke zónás segítőit összekötötte. Tudta jól, hogy Ricsi csomagtartója és az ő apró nyomdagépe ugyanabból a szomszédosi szolidaritásból táplálkozik, amit Aladár irigy szeme képtelen volt felfogni. Aladár megállt a lépcsőfokon, és sunyi mozdulattal Erzsi néni lakása felé bökött a fejével. „Maga csak ne örvendezzen úgy, Dezső! Lent a csemegében tiszta feketepiac üzemel. Ha az a buzgó Fekete úr vagy a rendőrség megtudja, mi folyik az üzlet és a szuterén között, itt mindenkinek elhúzzák a nótáját!” – sziszegte, abban a reményben, hogy az ajtó mögött fülelő Erzsi nénit sikerül ugrasztania Ricsi és Ida ellen.

Erzsi néni ajtaja erre teljesen kitárult. Az idős asszony szigorú, végigmérő pillantással lépett ki a linóleumra, kezében a szokásos porrongyával. „Aladár fiam, a ház rendje nem azon múlik, hogy kap-e a nép egy rendes adag kávé a boltban vagy sem” – vágta el a szót olyan méltóságteljes határozottsággal, ami azonnal elhallgattatta a férfit. „Inkább azon kellene elgondolkodnia, miért van az, hogy magának senki sem kínál egy jó szót sem ezen a folyosón.”

Király Aladár tehetetlen mérgében csak intett egyet, majd sanda tekintettel eloldalgott a második emelet irányába. Dezső bá elégedett mosollyal lépett Erzsi nénihez, és nyújtott felé egy apró szalvétába tekert pogácsát. A lépcsőházban lassan elült az összezapás zaja, s a vékony falak között újra a megszokott, gyanakvó, mégis összetartó csend terült el.

155. Keserű pirulák a viaszosabroszon

Kata Szikra

A lift nyikordulva állt meg a tizenkettedik emeleten, s mikor a rácsos ajtó kinyílt, Kerekes Marietta a vállán a nehéz, vegyészeti jegyzetekkel teli táskával lépett ki a fojtogatóan meleg folyosóra. A tizedik emelet felől még felhallatszott a lépcsőház halk morajlása, de idáig már alig ért el a lenti világ zaja. A lány a megszokott mozdulattal nyitotta ki a 12-es lakás ajtaját, ám a megszokott otthoni illatok helyett azonnal megcsapta az édeskés levendula és a fertőtlenítő szúrós, klinikai keveréke.

Lívia a konyhaasztal mellett állt, ujjai közt egy fáradt mozdulattal simítva hátra kibomló, sötét fürtjeit. A konyhai ablakból beáramló délutáni fény átvilágított vékony blúzán; az asszony nyakán finom izzadságcseppek csillogtak a feszültségtől. Amikor a kulcs zörrenésére megfordult, egy túlságosan is gyors mozdulattal söpört be valamit a csipketerítő alá, de Marietta éles szeme előtt semmi sem maradhatott rejtve.

A lány letette a táskáját a konyhaszékre, s tekintete azonnal a műanyag abroszon maradt halvány, kerek nyomra szegeződött, ahol nemrég még egy gyógyszeres doboz állt. A salgópolc nyitott ajtaján át tisztán látszott: az ápolónői táska cipzárja félig nyitva maradt, s a szorongásoldó tabletták átlátszó buboréksomagolásából három egész levél hiányzott. Marietta vegyészhallgatóként pontosan ismerte a hatóanyagok dózisát, ahogyan azt is, melyik kétségbeesett szomszéd fizetett most készpénzzel a megváltó nyugalomért.

„Már megint meg tetted, anya” – mondta Marietta halk, mégis kemény hangon. Nem volt benne kiabálás, csak az a fojtogató felismerés, ami hetek óta nehezedett rájuk. Lívia lassan közelebb lépett a lányához, meleg, ápolónői kezével gyengéden megérintette Marietta arcát. A mozdulatban ott volt a szülői féltés és az a nyers, női elszántság, ami a legveszélyesebb lépésekre is képessé tette.

„A tandíjadra kell, Marietta. A te jövődre” – suttogta Lívia, miközben tekintetében összezsugorodtak a bűntudat és a dac hullámai. Marietta érezte az anyja testéből áradó forróságot, az áldozathozatal nehéz szagát, ami belengte az egész konyhát. Tudta, hogy ez a pénz védi meg őt a lecsúszástól, mégis minden egyes eladott pirula egy újabb lépés volt a szakadék felé. Tekintete a nyitott ablak felé tévedt, ahol a szűk belső udvar túloldalán Ottó ablakának derengése jelentette az egyetlen tiszta menedéket.

156. Viaszos pecsét a lépcsőházi hirdetőn

Kővári Klára

Fekete Zoltán frissen nyomtatott, élre hajtogatott körlevele hideg zuhanyként érte a lépcsőházat, amikor kikerült a földszinti lift melletti üvegezett hirdetőtáblára. A közös képviselő katonás sorai alatt ott feszített dr. Balog Henrik jéghideg, elegáns aláírása is: a vezetőség kötelező „biztonsági és műszaki ellenőrzést” hirdetett meg minden egyes lakásban. Egy olyan tízemeletesben, ahol szinte minden zárt ajtó mögött lapult valami szorongató titok – a megélhetési félmegoldásoktól a falak közé szorult emberi drámákig –, ez a határozat nem gondoskodásnak, hanem nyílt támadásnak hatott.

A felháborodott morajlás hamarosan a földszinti „Miri Csemege” előtt csúcsosodott ki, ahol a lakók egymás szavába vágva próbálták feldolgozni a fenyegetést. Ida a boltajtóban állt, s finom, olaszos eleganciáján átütött a nyers felháborodás, ahogy a kötenyét simítgatta. „Ez a magánszféra durva megsértése” – jelentette ki határozott, tiszta hangon, ami végigvisszhangzott a szűk kapualjon. „A néhai férjemtől éppen eleget tanultam a tulajdonjogról ahhoz, hogy tudjam: bírósági végzés nélkül senki sem lépheti át a küszöbünket. Nem hagyom annyiban, még ma jogi útra terelem az ügyet.”

A tömeg szélén Székely Ricsi a lépcsőkorlátnak támaszkodva hallgatott, de megszokott, laza mosolya most teljesen eltűnt az arcáról. Pontosan tudta, hogy ha Balog ügyvéd úr és Fekete végigméri a szuterént, a csomagtartóból árult osztrák öblítők és kávékészletek azonnal ürügyül szolgálnak majd a kilakoltatásokhoz. Elég volt egyetlen sokatmondó pillantást váltania a lépcsőfordulóban várakozó Köves Dezsővel: Dezső bá a kalapja karimáját babrálta, de a vastag szemüvegkeret mögött már a régi nyomdászmeister villámgyors számítása égve maradt.

Késő este a 8-as lakás papírszagú, csöndes homályában halkán kattant a kis kézi présgép. Dezső bá aprólékos gonddal illesztett be egy álkamarai bélyegzőt, miközben Ricsi az ajtónál vigyázott a folyosó zajaira. Nem pénzért dolgoztak, s nem is gőgcsből: a szomszédosi szolidaritás vitte az ujjáikat. Ha a ház vezetése bürokráciával akarta eltiporni a kiszolgáltatottakat, akkor egy olyan hivatalosnak látszó, mentességi igazolásokból és felújítási moratóriumokból álló papírtengert kapnak vissza, ami hónapokra megbénítja a hideg szándékú ügyvédet.

A vékony falú házban fojtogató volt a bizonytalanság, de a közös félelem alatt valami új,

rejtett összetartás kezdett formálódni. Fekete Zoltán azt hitte, a szabályok szigorításával végre rendet teremt a Vászoly utca 6.-ban, s észre sem vette, hogy a túlzott szorítással csak közelebb tolta egymáshoz azokat a szürke zónában evickélő lakókat, akiket eddig elválasztottak a saját elfojtott drámáik.

157. Villódzó képernyők a bezárt ajtók mögött

Zsombor Dénes

Míg a földszinti homályban az idősebb generáció papírral és pecsétekkel igyekezett védőfalat húzni a fenyegetés köré, a második emeleten a digitális elszigeteltség hideg kék fénye világította meg a lakók arcát. Kelemen Dániel a hajlított monitorjai előtt ült, kimerült szemei vibráltak az elszabaduló adatsorok láttán. A hibrid munkavégzés illúziója régen elenyészött: a nyolcra nyúló munkaidő, a folyamatosan pittyenő vállalati chat értesítések és a fejléces e-mailek folyamatos nyomása alatt Dániel teste és elméje teljesen elhasználódott. Az ellenőrzésről szóló hír a lépcsőházi csoportüzenetben robbant be a telefonjára, tovább fokozva a mellkasában morajló, állandósult szorongást.

A lakáshitel megemelkedett törlesztőrészelei és a kényszeres online jelenlét elnyelte minden energiáját. Dániel tegnap éjjel hozta meg titkos döntését, hogy felmond és kiszáll a felőrlő mókuserékből, ám dr. Balog Henrik és Fekete Zoltán hirtelen felbukkanása most megbénította az akaratát. Egyetlen nem várt ellenőrzés, egy rosszul időzített kérdés a lakás státuszáról vagy a pénzügyi helyzetéről elég lett volna ahhoz, hogy a gondosan felépített kártyavára kártyaként dőljön össze. A szomszédos szobák vékony falain át a billentyűzet gépies kattogása visszhangzott, mint egy magányos távíró a süllyedő hajón.

Egy emelettel feljebb Molnár Máté a félkész nappali padlóján ülve nyomkodta a telefonját, miközben a felújításra felvett hitelek kamatlábait számolgatta. Horváth Bianka a szoba másik sarkában a közösségi média hírfolyamát pörgette, ahol a tökéletes életet sugárzó profilok képei éles kontrasztban álltak a levert vakolat szagával és a köztük feszülő szótlan elhidegüléssel. Mindketten tudták, hogy a törlesztők miatti hajsza szétmarja a kapcsolatukat, és Balog ügyvéd úr jéghideg tekintete a folyosón éppen erre a sebezhetőségre tapintott rá.

Amikor a második emeleti folyosón elhangzottak a lépcsőn felkapaszkodó, kimért

acélsarkak koppanásai, Dániel felriadt a monitor kábító bűvöletéből. A zárt ajtók mögött rejtőző fiatalok nem a kapualjban kiabálva tiltakoztak, mint az idősebbek, hanem a képernyők mögé bújva, némán rettegetek attól, hogy a külvilág pénzügyi és szociális szigorúsága áttöri az utolsó menedéküket jelentő műanyag ajtókat.

Dániel felállott az asztaltól, tenyere izzadt a billentyűzeten. Ekkor a telefonja halk rezgéssel jelzett egy névtelen üzenetet, amely nem a munkáltatójától jött. A kijelzőn csak ennyi állt: „Tudom, mit tervezel éjszaka.” A fiú torka megszorult, miközben a lépcsőházban visszhangzó léptek pontosan az ő ajtajuk előtt torpantak meg.

158. Névtelen rezdülés a műanyag ajtó mögött

Molnár Ildikó

A feszültség úgy sűrűsödött a másodiki garzonban, mint a szellőzőből beáramló vasárnapi rántotthús-szag. Kelemen Dániel ujjai rátagadtak a kijelzőre, miközben a torka szárazabbá vált, mint dr. Bordás úr egykori fizikaórai előadásai. A Vászoly utca 6.-ban a magánélet mindig is csupán elméleti kategória volt, hiszen a nyolcvanas évek végén beépített panellapok nem a hangszigetelésükről, sokkal inkább a kollektív szomszedi jelenlétről váltak híressé.

Dániel óvatosan a műanyag ajtó kémlelőnyílásához lépett, miközben a cipője csikorgott a megvetemedett parkettán. A halvány, sárgás lépcsőházi fényben csak a kopott linóleum mintázata derengett odaát. Vajon ki küldhette az üzenetet? Erzsi néni az elsőről, aki köztudottan hamarabb tudta egy lakó felmondását, mint a cég HR-osztálya, vagy Várkonyi Gábor, a szomszédos színházi karakterszínész, aki a félhomályos lépcsőházat saját, elborult pszichodramájának díszleteként használta?

Ekkor a falak túlsó oldaláról felvijjogott egy torzított gitárakkord: Radó Karesz a második emeleten épp nekilátott az esti próbájának, füttyülve a házirendre és Fekete Zoltán közös képviselő precíziós bürokráciájára. A dübörgő mély hangok ritmusára megremegett a villanyóra szekrénye, és Dániel szinte hallotta, ahogy a negyediken Fekete úr golyóstolla bosszúszomjasan csikordul meg a feljegyzési füzetén.

A telefon újra megrezrent Dániel izzadt tenyerében. Újabb sor érkezett a kijelzőre: „A felmondólevél a piszkozatok között marad, ha jót akarsz. A kilépés ára drága.” A fiú gyomra görcsbe rándult. A gondosan felépített kiútja a vállalati mókuserékből egyetlen

pillanat alatt vált zsarolható prállé egy olyan házban, ahol még a főkapcsoló lecsapása is közösségi összeesküvésnek számított.

A lépcsőforduló felől Bartha Zsófia zsályafüstölőjének tömény, fojtogató illata szivárgott be az ajtórésen, keveredve a szuterénből felszálló dohos kávészaggal. A Vászoly utca 6. lakói lehet, hogy némán bámulták a képernyőiket, de a sötétben kémlelő szemek és a vékony falakon átfülelő fülek hálózata éberebb volt, mint bármelyik lakóparki kamerarendszer.

159. Gátátszakadás a földszinti homályban

Péter Szikra

A földszinti közösségi helyiségben a levegő nehéz volt a beázott vakolat és a száradó felmosórongyok szagától. Fekete Zoltán közös képviselő épp a lépcsőházi gépészet állagmegóvási alapjáról tartott bürokratikus előadást, golyóstollát ritmikusan kattogtatva a szürke műanyag mappáján. A padsorokban feszült csend honolt; a lakók a hideg betonon fészkelődtek, miközben az elszabaduló közös költség miatti düh úgy gyülemllett a falak között, mint a salétrom a pincemélyben.

Erzsi néni az első sorban ült egy megvetemedett faösszecsucskható széken. A szemei, amelyek évtizedek óta figyelték a Vászoly utca 6. minden rezgését a kémlelőnyíláson át, most szikrákat szórtak. Amikor Fekete úr egy újabb pótbefizetés lehetőségét lebegtette be, az idős asszony szikáran, elszántan kiegyenesedett. Nem teketóriázott többé: az évtizedes szomszédosi falazás és a magára erőltetett hallgatás gátja egyetlen pillanat alatt szakadt át benne.

„Elég a mellébeszélésből, Zoltán!” – csattant fel Erzsi néni hangja, túlharsogva a linóleumon csikorgó székek zaját. Elsőként Toemai főtörzs felé bökött elfehéredett ujjával, aki a hátsó sorban próbált láthatatlanná válni. „Míg mi itt a filléreket számolgatjuk, a rendőr úr Etelkához jár fel 'komolyzenét hallgatni', miközben Bordás mérnök úr a szuterénben fagyoskodik! Azt hiszik, a falak nem beszélnek?” Toemai arca azonnal bíborvörösbe borult, míg Etelka gőgös pffögéssel próbálta leplezni a zavarát.

De Erzsi néni nem állt meg itt. Mielőtt bárki közbeszólhatott volna, tekintete Bálintra szegeződött, aki az ajtófélfának támaszkodva feszült meg. „És te, Bálint? Azt hiszed, senki nem látta azt a vastag, barna borítékot, amit a lépcsőfordulóban dugostál a

zsebedbe? Vagy beszéljünk inkább a második emeleti lakás kulcsairól meg a régi rokoni szálakról?” A biztonsági őr állá megremegett, a mellette álló Enci pedig dermedten kapta fel a fejét, szemében a feltámadó gyanú sötét árnyékával.

A teremben elszabadult a pokol, de az öregasszony feltartóztathatatlanul adta meg a kegyelemdöfést. Kerekes Livia felé fordult, aki a sarokban lapult. „Livia kedves, a patikusi szívesség sem ingyen van, ugye? A kórházi nyugtatók meg a dobozsámra hordott bogyók nem a közös költséget csökkentik, de legalább dr. Szabó adósságait szépen törlesztik!” Livia elfehéredett, mint a köpenye, miközben a lakók egyszerre ugrottak talpra, és a szűk helyiségben egymás szavába vágó vádaskodás, kiabálás törte meg a ház elfojtott békéjét.

160. Megpattanó szikrák a nyirkos közösségiben

Imre Cső

Fekete Zoltán golyóstolla tehetetlenül kattogott a műanyag mappán, miközben a közösségi helyiségben uralkodó káosz teljesen kijött az ellenőrzése alól. Toemai főtörzs zavarodottan igazgatta a zubbonya gallérját, miközben Etelka elkeseredett góggal fordított hátat a társaságnak, mintha a szuterén salétromos levegője hirtelen elviselhetetlenné vált volna számára. Enci fojtott hangon, szinte sziszegve szegezte kérdéseit Bálintnak, aki feszült állkapoccsal, mélyen hallgatva bámult a linóleum kopott mintájára.

A sarokban álló Dr. Szabó András zavartan tisztította meg a szemüvegét, de a keze annyira remegett, hogy majdnem elejtette a keretet. Livia egyetlen szót sem szólt, csupán a karját fonta szorosan a mellkasa előtt, mintha ezzel próbálná megvédeni magát a felé záporozó tekintetektől. A levegőben vágni lehetett a feszültséget; a felhalmozott sérelmek és elfojtott gyanúk egyszerre robbantak ki a falak közül.

Ekkor a hátsó sorból előlépett Köves Dezső. A hatvannyolc éves, kalapos úriember megszokott, végtelenül elegáns modorával emelte meg fejfedőjét a felindult lakók előtt, és egy tálka még gőzölgő, saját sütésű tepertős pogácsát helyezett a billegő asztal közepére. „Kedves szomszédaim, az igazság néha éles, mint a szike, de nem kell, hogy megölje a ház lelkét” – mondta selymes, nyugtató hangján, miközben tekintetével követte a megriadt arcokat, pontosan tudva, hogy az ő apró precíziós prése is veszélybe

kerülhet, ha a rendőrségi és jogi fenyegetések valósággá válnak.

Mielőtt Fekete úr visszavehette volna a szót, a szuterén felől megérkezett Székely Ricsi is. A jóvágású, vidám srác széles mosollyal lépett a helyiségbe, vállán egy karton prémium osztrák kávéval, amit mintegy békepohárként kínált körbe. „Ugyan már, emberek, ne együk meg egymást vacsorára! Inkább igyunk egy rendes feketét, a kapuzárat meg holnap reggel díjmentesen belövöm” – ütötte el a dolgot egy laza kézmozdulattal, ügyesen terelve el a figyelmet a súlyosabb vádakról.

A nyitott ajtóban azonban ott állt dr. Balog Henrik. A kényszerárverező ügyvéd élre vasalt öltönyében, jéghideg mosollyal figyelte a jelenetet. Számára minden egyes elhangzott vád, minden megingott egzisztencia csak egy újabb lépés volt a tízemeletes épület ingatlanjainak megszerzése felé.

161. Kártyavár a salétromos vakolat mögött

Kardos Gábor

A közösségi helyiség nehéz, porszagú levegőjében dr. Balog Henrik hűvös mosolya úgy hatott, mint egy kimért csapás. Az ügyvéd nem emelte meg a hangját, csupán bal kezével finoman megigazította az óráját, de a mozdulat épp elég volt ahhoz, hogy Dr. Szabó András homlokán kiütközzön a hideg verejték. A háziorvos pontosan tudta, mit jelent ez a gesztus: a felhalmozott kártyaadósságok lejáratí ideje nem holnap, hanem most, ebben a fojtogató pillanatban telt le.

Kerekes Livia megérezte az orvos körüli pánikot. Ujjai fehéredésig szorultak egymásba a mellkasa előtt; a táskájában lapuló, hamisított receptre felírt nyugtatók dobozai hirtelen ólomnehéznek tűntek. Ha Szabó megtörik a kényszerárverező nyomása alatt, a nő egész féllegális hálózata és a lánya egyetemi jövője pillanatok alatt kártyavárként omlik össze. Livia tekintete találkozott az ajtóban álló Dezső bá higadt pillantásával, aki egyetlen szótlan fejmozdulattal próbált nyugalmat inteni.

Fekete Zoltán közben lázas sietséggel lapozott a műanyag mappájában, hogy visszaszerezze a szót, ám a számok és szabályzatok nem nyújthattak védelmet a falak között vibráló paranoiával szemben. Toemai főtörzs félrenézott, kerülve Etelka kihívó, mégis megtört tekintetét, miközben Enci Bálint feszült profilját figyelte. A biztonsági őr néma csöndje nem a bűntudat, hanem a kétségbeesett védelmi reflex jele volt:

túlságosan sok szál futott a kezében ahhoz, hogy most hibázzon.

Székely Ricsi hiába kínálta a prémium kávé, a jófej szomszéd álarca mögött most először villant meg a valódi félelem. A csomagtartóból árult csempészáru jelentéktelen csacsкасágnak tűnt Balog Henrik hideg ingatlanügyletei mellett, mégis tudta: ha a rendőrségi szál felfeslik a házban, az ő üzlete is a süllyesztőbe kerül. A szuterén felől érkező huzat végigfújta a folyosót, meglebbentve a falra ragasztott, sárguló házirendet. A zárt ajtók mögött felhalmozott titkok gátja átszakadni látszott. A lépcsőházi villanyóra hirtelen halk kattanással csattant egyet, és a közösségi helyiség neoncsövei egy pillanatra felvillantak, mielőtt a feszültség tovább fokozódott volna. Ebben a szűkös, linóleumos térben minden jelenlévő pontosan megértette: a maffiamódszerek és a kisstílű csalások világa most összefeszült, és a veszteseket nem a közgyűlés, hanem a végrehajtók fogják kijelölni.

162. Ólomsúlyú léptek a másodiki fordulóban

Noé Dinamó

A közösségi helyiség nyomasztó némaságát Enci gyors, határozott léptei törték meg, ahogy kinyitotta a málló mázolású ajtót. Bálint közvetlenül mögötte haladt, válla feszült, szája keskeny vonallá szűkült. A lépcsőház nyirkos huzatában a hirtelen támadt csönd még fojtogatóbbnak hatott, mint az odabent elhangzott kimért fenyegetések.

Székely Ricsi a lépcsőfordulóban érte utol őket, kezében a dobozos kávék műanyag rekeszével, de a tőle megszokott könnyed, bájjúnár vigyor most teljesen hiányzott az arcáról. „Ez a Balog nem viccel, Bálint,” súgta oda zaklatottan, miközben sokatmondóan a szuterén felé pillantott, mintha a falaknak is fülük lenne. Ricsi jól tudta, ha az ügyvéd elárverezi a ház adósainak lakásait, az ő csomagtartó-üzlete is azonnal köztudomásúvá válik a hatóságok előtt.

Fent, a második emeleten Enci megállt a saját ajtójuk előtt, de a kulcslyukhoz emelt kézfeje enyhén megremegett. A szomszéd lakásból kiszűrődő tompa gitárpengés – Karesz esti szárnypróbálgatása – furcsa, idegesítő ritmust adott a lépcsőházi feszültségnek. Kerekes Livia közben csendben suhant fel a lépcsőn, táskáját a mellkasához szorítva, szinte árnyékként kerülve a lámpafényt, nehogy bárki meglássa a szemeiben ülő rémületet.

Köves Dezső bá az első emeleti pihenőnél állt meg, megigazította filckalapját, és lassan a korlátra támaszkodott. Az öreg grafikus pontosan látta, ahogy a fiatalok élete összeroppan a felhalmozott adósságok és a láthatatlan elvárások súlya alatt. Nem szólt egyetlen szót sem, csak egy apró, megnyugtató bólintást küldött Bálint felé, ami többet ért minden hangos ígéretnél.

A tízemeletes épület gyomrában felpörgő villanyóra halk berregése emlékeztetett mindenkit arra, hogy az idő fogytán van. Ebben a szűk, elhasználódott térben a generációs feszültségek és a sötét alkuk hálója végérvényesen összegabalyodott, és a másnapi hajnal már senkit sem talál majd a régi, hamis biztonságban.

163. Mállandó vakolat a törlesztőrészek árnyékában

Kővári Klára

A lakás ajtaja halk nyikorgással záródott be Enci és Bálint mögött, kizárva a lépcsőház hűvös huzatát, de a falak mögül beszűrődő feszültséget képtelen volt kirekeszteni. Enci elnehezült vállal támaszkodott a kopott előszobafalnak, tekintetével a padló linóleumának szélét kutatva. A szociális gondozói fizetés és Bálint vagyonőri műszakjai eddig is éppen csak fedezték a számlákat, de dr. Balog kimért szavai most a legfájóbb pontra tapintottak: az otthonuk biztonságára.

Bálint hallgatott, öklei azonban fehéredésig szorultak a zsebében. Pontosán tudta, hogy a házban keringő pletykák és Erzsi mama körül szőtt titkok egyre közelebb tolják őt a szakadék széléhez. Nem akarta megijeszteni Encit, de a szívében felhalmozódott szorongás már a torkát szorongatta. Odakint, a gangon Karesz gitárjának fémes pendülése törte meg a némaságot, mintha a szomszéd torzított akkordjai is a tehetetlenségüket gúnyolnák.

Két emelettel feljebb Kerekes Livia megkönnyebbülten zárta magára a tizenkettes lakás ajtaját. Táskáját a konyhaasztal viaszosvásznára ejtette, s a sötétben remegő kézzel nyúlt a szekrény mélyére rejtett dobozokért. Tudta, ha Balog és a végrehajtók elérik a házat, az ő titkos ügyletei is felszínre kerülnek. A lánya, Marietta jövője forgott kockán – az egyetemi tandíj és az életveszélyes elhallgatások egyensúlya most vékonyabb volt,

mint valaha.

Az első emeleti pihenőben Köves Dezső lassan belépett a nyolcas lakás csendjébe. Leakasztotta filckalapját a fogasra, majd a kis szobában álló apró présgépéhez lépett, s végigsimította annak hideg fémvázát. Az öreg grafikus pontosan látta a fiatalok szemében égő riadalmat. Tudta, hogy a maga csendes, szürke zónás eszközeivel – egy hamisított igazolással vagy egy visszadátumozott számlával – talán még adhat nekik némi haladékot a könyörtelen világgal szemben.

A Vászoly utca 6. panelrengetegében lassan elült az este, de a lakásokban vibráló TV-képernyők és a villanyórák szüntelen berregése mögött ott lüktetett a fel nem tett kérdések sora. A generációs feszültségek, a megélhetési gondok és a félhomályban szövődő apró szolidaritási szálak összekötötték ezeket az embereket, akik a vékony falak két oldalán mind ugyanarra a bizonytalan holnapra vártak.

164. Zárjegy nélküli béke a salétromos lépcsőházban

Molnár Ildikó

A Vászoly utca 6. első emeletén Vincze Erzsébet, a ház önjelölt belügyminisztere, gyakorlott mozdulattal tapasztotta homlokát az ajtó kémlelőnyílására. Az egykori könyvelő pontosan tudta, hogy a linóleum halk nyikorgása nem téved: valaki megint szabálytalan időpontban használta a liftet. Odakint a lépcsőházban a salétromos falak szívósan őrizték a nyolcvanas évek központi fűtésének szagát, keveredve Székely Ricsi szuterénből feláramló, kissé odaégett pörköltjének aromájával. Erzsébet néni fanyar elégedettséggel nyugtázta, hogy Fekete Zoltán közös képviselő legújabb, A4-es lapra gépelt szigorító hirdetményét máris lefejezte valaki egy golyóstollal rajzolt bajusszal.

Ricsi mindeközben mintaszerű szomszedi mosollyal lépcsőzött felfelé, hóna alatt egy gyanúsan nehéz, csillogó import mosógélszagtól illatozó kartondobozzal. A szuterén tágas csomagtartó-raktárából frissen vételezett osztrák öblítők és zárjegy nélküli prémium kávék nemcsak a lakók pénztárcáját kímélték, de a ház törékeny békéjét is fenntartották. Ricsi a nyolcas ajtónál halkan kopogtatott: Dezső bá éppen az öreg présgép olajozásából törölte ki a kezét, s a gáláns öregúr teátrális kalapemeléssel fogadta a „szürkeimportos” küldeményt, cserébe egy frissen nyomtatott, tökéletesen élethű parkolási engedélyért.

Ezzel egy időben a földszinti rendelő hűvöséből kisurranó dr. Szabó András ingujjban, némi kölnivel elütött konyakszag kíséretében kapaszkodott fel a korláton. A kártyaadósságokban úszó háziorvos fejében baljós kalkulátor számolta a törlesztőket. Pontosan tudta, melyik ajtó mögött milyen receptköteles pirulák dobozai csörögnek, s a tizenkettes lakás irányába vetett sanda pillantása elárulta: Livia hallgatása és a gyors készpénz áramlása az egyetlen gát, ami még megvédi őt dr. Balog Henrik jéghideg végrehajtói mosolyától.

A második emeleten eközben Radó Karesz beizzította a torzítót. A kilencvenes évek elfeledett rocklegendája úgy vélte, a lakóközösségnek éjfél közeledtével is alanyi jogon jár a dögös gitárszóló, függetlenül attól, hogy a szomszédban Bálint és Enci épp a fenyegető felszólító leveleket számolgatták. Karesz gyanútlanul szívta el az áramot Sipos Bendi hetedik emeleti bányászgépeitől, felkészítve a ház előregedett hálózatát arra a látványos blackoutra, amit Fekete úr bürokratikus szabályzata sem lesz képes megakadályozni.

A panelház így lélegzett tovább: a vékony falak mögött elfojtott drámák, kisztílú okirat-hamisítások, feketén csereberélt nyugtatók és gyanús csomagtartó-üzletek szövődtek egyetlen abszurd, széthulló szövetté. A Vászoly utca 6. lakói mind tisztában voltak vele, hogy ebben a lépcsőházi dzsungelben nem a szabályzat tartja életben a házat, hanem a közösen elhallgatott titkok sűrű, salétromos homálya.

165. Suttogó kijelzők a vibráló éjszakában

Kardos Gábor

A második emeleti homályban Kelemen Dániel monitorjának hideg kék fénye meg-megremeg a salétromos falakon. A hibrid munkában kiégett adatelemző ujjai tétován lebegnek a billentyűzet felett: az éjfél után érkezett névtelen üzenet nem hagy kétséget afelől, hogy valaki pontosan ismeri a tegnap éjjel hozott titkos döntését. A kijelző szélén felvillanó újabb értesítés éles hangja a fojtogató csöndben felér egy puskalövéssel. Dániel gyomra görcsbe rándul, és sejtelve sincs arról, hogy a szomszédos lakásban Várkonyi Gábor, a színház kisiklott karakterszínésze élvezi a háttérből irányított manipuláció drámáját, miközben gúnyos mosollyal készíti elő a következő torzított hangüzenetet.

Ezzel egy időben a tízes lakás ajtaja halk kattanással nyílik. Dr. Balog Henrik jéghideg eleganciával lép ki a sötét folyosóra, élre vasalt öltönyében, s kimért léptei alig vernek visszhangot a nyirkos lépcsőházban. A kényszerárverező ügyvéd zakójának belső zsebében ott lapul az a vaskos, hivatalos boríték, amely a földszinti magánrendelő sorsát pecsételheti meg. Amikor a lépcsőfordulóban szembejön vele a szesztől és szorongástól bűzlő Dr. Szabó András, Balog még csak nem is pislog: egyetlen fagyos, udvarias mosollyal emlékezteti az orvost a holnapi határidőre.

A megszorult háziorvos remegő kézzel nyúl a tizenkettes lakás kilincse után. Kerekes Livia az ajtó mögött már várja; a kórházi ápolónő csendesesen, gépies mozdulatokkal adja át a receptköteles nyugtatókkal teli dobozokat a lefedett borítékért cserébe. A szomszédos szoba félig nyitott ajtaja mögött Livia lánya, Marietta a vegyészkönyvei fölé hajolva hallgatja a halk bankjegyszámlálást. A csendes, éles eszű lány pontosan tudja, hány tabletta hiányzik a készletből, s a torkát szorongató büntudat fojtogatja: tisztában van vele, hogy az ő egyetemi jövője az ára ennek a veszélyes játéknak.

A folyosón a villanyóra lámpája szabálytalanul pislákol, jelezve, hogy a ház előregedett hálózata a végsőkéig feszül. A bezárt ajtók mögött pulzáló kijelzők, a névtelen fenyegetések és az elfojtott magánéleti válságok egyetlen láthatatlan hálóvá fonódnak össze. A Vászoly utca 6. lakói hiába fordítják rá a kulcsot a zárban, a falakon átszivárgó paranoia elől senki sem tud elrejtőzni.

166. Selyemsuhogás a nyirkos betonfolyosón

Kata Szikra

A tizenkettes lakásban a gyógyszeres dobozok halk zizegését felváltja a bankjegyek száraz ropogása. Livia kimérten simítja végére a tízszeresre hajtogatott bankókat, miközben vékony nyári blúzán át felsejlik lágy, mégis megkeményedett alakja. Dr. Szabó tekintete egyetlen szomjas pillanatra megakad az asszony kigombolt gallérján, ám a büntudat és a Balog Henrik felé halmozódó adósság nyomása azonnal visszarántja a nyers valóságba. A doki markába szorítja a fekete nylonzacskót, majd némán kiront a fojtogató hőségű előszobából.

Marietta a szobája sötétjéből figyeli a férfi sietős lépteit. A vékony, fehér hálóingében az ablakpárkánynak támaszkodva várja a két épület közötti szűk udvar felől érkező hús

fuvallatot. Tekintete a szemközti ablakot kutatja: Ottó lámpája még ég. A fiatal vegyészhallgató lányban a vegytan pontos formulái összekeverednek a testét átjáró, vibráló nyári szorongással és a vágyakozással. Egyetlen mozdulattal bontja ki hosszú, sötét haját, szabadulni vágyva az anyja illegális üzleteinek terhes árnyékától.

Ezalatt a második emeleti linóleumon selyem suhogása tör meg a fojtogató csöndet. Varga Nóra lép ki a liftből testhezálló ruhájában, túláradozó parfümfelhőt hagyva maga után a salétromos levegőben. A látszólag sikeres marketinges nő léptei lassúak, sarkának kopogása visszhangzik a falak között. Hiába a drága autó és a hibátlan külseje, a csipkés dekoltázs mögött olyan mély magánéleti válság feszül, amely hamarosan az egész folyosóra rászakad.

Kelemen Dániel éppen abban a pillanatban nyitja ki az ajtaját, hogy hűs levegőt szívjon a kék fényben izzó monitorja mögül. Szemei találkoznak Nóra csillogó, mégis megtört pillantásával; a két elmagányosodott ember között éles, szinte villamos feszültség vibrál a félhomályban. Dániel leplezni próbálja remegő kezeit, de a névtelen fenyegetés keltette paranoia és a nő közelségéből áradó tiszta vonzerő egyszerre bénítja meg.

A kémlelőnyílás mögül Várkonyi Gábor egyetlen rezdülésről sem marad le. A színház kiégett színésze gúnyos mosollyal, kéjesen szívja be a lépcsőházba szorult parfüm és félelem illatát. A falak mögött lassan kibontakozó dráma minden szereplője a saját szerepébe ragadt, s míg az emeletek között a vágy és a rettegés fonódik össze, a Vászoly utca 6. elektromos hálózata halk sercegéssel jelzi: a végső összeroppanás már elkerülhetetlen.

167. Hamis bizonylat a második fordulóban

Imre Cső

A második folyosón megsűrűsödött a levegő. Kelemen Dániel görcsösen szorította a kilincset, miközben Varga Nóra parfümillata lassanként betöltötte a dohos lépcsőházat. A látszólag magabiztos marketinges nő tekintetében riadt bizonytalanság bujkált, amit a szomszédos ajtó mögött kukucskáló Várkonyi Gábor kéjesen ízlelgetett a sötétben. Dániel hallgatása már-már elviselhetetlenné vált, amikor a lépcsőforduló felől halk, ritmikus léptek zaja törte meg a dermedt csendet.

Köves Dezső emelkedett ki a homályból, karján egy konyharuhával letakart kistányérral,

amelyből még áradt a frissen sült pogácsa melege. A nyolcvanas évek eleganciáját idéző kalapos úriember azonnal megérezte a levegőben vibráló feszültséget. Elegáns mozdulattal megskalpolta kalapját Nóra előtt, majd bűbájos mosollyal lépett a két elmagányosodott fiatal közé. Dezső bá nem csupán a ház jótévője volt; apró présgépével és precíziós eszközeivel pontosan tudta, kinek milyen hamisított közműigazolásra vagy stiklikre van szüksége a túléléshez.

„Jó estét kívánok a fiataloknak! A magányos estéket semmi sem oldja jobban, mint egy falat meleg tészta” – mondta halk, megnyugtató hangon, miközben nyújtotta a tányért. Dániel remegő ujjával elvett egy pogácsát, s a nyomdász öregúr sokatmondó, meleg tekintete egyetlen pillanatra találkozott az adatelemző riadt szemeivel. Dezső bá pontosan látta a képernyők mögül kiszabadult férfi paranoiáját, de csöndben maradt, hiszen a Vászoly utca 6.-ban a szolidaritás legfőbb szabálya a hallgatás volt.

Mielőtt azonban a pillanat teljesen elernyedett volna, a szuterén felől dinamikus léptek kopogtak fel. Székely Ricsi lépcsőzött fel hetykén, vállán egy méretes, fekete sporttáskával. A csomagtartó-kereskedő vidám vigyorral köszönte meg a tízemeletes fojtogató csendjét, jelenléte azonnal szétoszlatta a nyomasztó drámát. Ricsi széles mozdulattal csapta be a korlátot, s közvetlen hangján máris kínálni kezdte a legújabb osztrák importból származó illatszereket.

„Nóra kedves, meghoztam a beígért márkás öblítőt és a francia parfümöt, féláron, ahogy megbeszéltük! Nem kell a boltban kifizetni a gatyádat is” – kacsintott a nőre Ricsi, miközben a táskájából elővillantak a zárjegy nélküli kincsek. Várkonyi a kémlelőnyílás mögött csalódottan szisszent fel, hiszen az iménti fojtogató feszültség egy csapásra átváltott a szürke zónás szomszédi üzletelés otthonos zajává.

Dániel lassan hátrált vissza a kék fénnel izzó monitorja felé, de kezében a meleg pogácsával megértette: ezen a nyirkos betonfolyosón senki sem teljesen tiszta, s a felé irányuló rejtélyes fenyegetés ellen talán pont ezek az árnyékban gyökerező, szürke szálak jelenthetnek védelmet.

168. Csomagtartós diszkont a nyirkos korlátnál

Dániel lassan hátrált vissza a lakása felé, kezében a még gőzölgő pogácsával, s a kék fénnel izzó monitorja felé húzódva a rögtönzött folyosói diszkontot figyelte. Székely Ricsi olyan magabiztos eleganciával rántotta elő a méretes sporttáskából a legújabb osztrák öblítőt, mintha nem egy salétromos tízemeletes linóleumán, hanem egy bécsi áruház csillogó pultjánál állna.

Varga Nóra tekintete egyetlen pillanatra megtorpant a flakonon. A drága autójával parkoló, látszólag sikeres marketinges nő számára a felhalmozott törlesztőrészletek és a közös költség árnyékában ez a féláras illatszer jelentette az utolsó bástyát a polgári jólét látszatának fenntartásához. Gyors, majdnem riadt mozdulattal vette át a szajrét, mintha nem öblítőt, hanem szigorúan titkos kémiai hatóanyagot vásárolna a szomszédos ajtók keresztüzében.

A Vászoly utca 6. vékony falai mögött azonban a hallgatás ritka kincs volt. Várkonyi Gábor a kettes lakás kémlelőnyílására tapadva kéjesen ízlelgette a drámát, miközben a lépcsőház mélyéről nehéz, szabályos léptek zaja jelezte a fenyegető bürokrácia közeledtét. Fekete Zoltán, a negyedik emeleti szabálmániás közös képviselő bukkant fel a fordulóban, hóna alatt a ház ügyes-bajos papírjaiból álló, elmaradhatatlan dossziéval.

Fekete úr szeme azonnal fennakadt a folyosói zsibvásáron. A ház felújítási alapjának önjelölt őre megállt, gyanakvóan végigmérte Ricsi sporttáskáját, s a szabályzatok emberének hűvösségével igazította meg az orrán a szemüveget. Köves Dezső azonban rutinos rókaként lépett közbe: egyetlen gáláns mozdulattal nyújtotta a tányért a közös képviselő felé, mielőtt az hivatalos eljárást kezdeményezhetett volna a lépcsőházi iparegedély hiánya miatt.

„Fekete úr! Pont önre gondoltam, a legutóbbi közmű-igazolás mellékletei... nos, teljesen rendben vannak” – csúsztatott be egy apró, szürke zónás félmondatot a nyomdász öregúr, s a sokatmondó pillantástól Fekete úr szigora egy szempillantás alatt szétfoszlott. A bürokrácia és a lakótelepi szolidaritás törékeny egyensúlya így ismét megőrződött a második fordulóban, legalábbis a következő áramszünetig.

169. Láthatatlan hurok a vibráló homályban

Dániel határozott mozdulattal fordította rá a kulcsot a biztonsági záron, de a kattánás nem hozott megnyugvást. A zárt ajtó mögötti félhomályban a monitor kék derengése elnyelte a folyosóról beszűrődő halk morajlást. A dohányzóasztalon felejtett, még meleg pogácsa illata keveredett a felhevült processzorok jellegzetes, szinte fémes szagával. A képernyő sarkában felvillant egy újabb névtelen értesítés – a tegnap éjjeli kétségbeesett lépésének digitális lenyomata.

A sötétben szaporán vibráló kurzor mintha a saját szívverését számolta volna vissza. A zsaroló szűkszavú üzenete pontosan idézte azokat az adatfolyamokat, amelyeket Dániel a munkahelyi szerverről mentett ki abban a reményben, hogy végre kitörhet a tehetetlen eladósodás mókuserékből. A vékony falak jelenléte most fojtogatóvá vált; a tízemeletes épület mintha összezsugorodott volna a félelme körül, és minden pattanó betonelem mögött egy leselkedő szemre gyanakodott.

Alig pár méterrel odébb, a kettes lakás kémlelőnyílása mögött Várkonyi Gábor visszafojtott lélegzettel hallgatózott. A színházi karakterekből építkező színész pontosan tudta, miből áll a valódi pánik: a billentyűzet feszült, szaggatott kopogásából és a padlólapok árulkodó nyikorgásából. Várkonyi kéjes élvezettel ízlelgette szomszédja drámáját, s a sötétben már azon gondolkodott, melyik eltorzított hangon hagyjon majd újabb fenyegető üzenetet Dániel rögzítőjén.

Ugyanekkor Varga Nóra is a saját ajtajának dőlt a második forduló szélén. A táskájába süllyesztett, Ricsitől vásárolt olcsó öblítősfalakon jéghideg műanyagán pihentette a tenyerét, miközben a táskája mélyén rezegni kezdett a telefonja. A kijelzőn megjelenő piros jelzés újabb elmaradt törlesztőrészletre figyelmeztette. A látszólagos siker és a drága autó mögött megbúvó csőd réme pontosan úgy fojtogatta őt is, mint a szomszédban görnyedő adatelemzőt.

A falakban futó régi alumíniumvezetékek ekkor halk, sötét zümmögéssel tiltakoztak a terhelés ellen. A hetedik emeleten Sipos Bendi bányászgépei újabb számítási ciklusba kezdtek, s a folyosói izzó egy pillanatra sárgásra halványult. A Vászoly utca 6. éjszakai csendjében a feszültség láthatatlan hurokként szorult rá a zárkózott lakókra, miközben a leplezett válságok lassan elérték a kritikus tömeget.

170. Zizegő vezetékek a lemerülő kijelzők mögött

Zsombor Dénes

Dániel ujja megállt a billentyűzet felett. A monitor kék fénye hidegen megvilágította izzadt homlokát; a zsaroló visszaszámlálója könyörtelenül pörgött lefelé a képernyő sarkában. Az ellopott céges adatokért kért összeg felfoghatatlan volt számára, különösen úgy, hogy a diákhitele és a személyi kölcsöne törlesztője már így is teljesen felemésztette a havi fizetését. A munkahelyi kiégés határán egyetlen kétségbeesett döntést hozott, s most a digitális hurok fojtogatóbban szorult a nyakára, mint valaha.

A folyosó túloldalán Nóra lassan lecsúszott a saját ajtajának belső felén, és a hideg linóleumra ült. A telefonja kijelzőjén felvillant egy tökéletesen beállított fotó az Instagram-profilján – egy csillogó kávézó, mosolygós arc, a sikeres szabadúszó életstílus hamis képe –, miközben a bank éppen a harmadik fizetési felszólítást küldte ki az utcán parkoló prémium autója elmaradt részletei miatt. A látszat fenntartása kétszer annyi energiát emésztett fel, mint maga a munka, és a magányosan kongó lakásban a képernyő fényén kívül semmi sem maradt számára.

Az ajtó túloldalán Várkonyi Gábor sötét mosollyal simította meg a gégéjét. A színházból kiöregedett, paranoiás színész a vékony falakon át pontosan hallotta Nóra fojtott sóhaját és Dániel szaggatott billentyűzését. Egy névtelen feltöltőkártyás telefont halászott elő a zsebéből, s halk, reszelős hangon felmondott egy fenyegető, behajtóí üzenetet Dániel rögzítőjére, kéjes örömet lelve abban, hogy a szomszédja drámáját saját színházi előadásává formálhatja.

A falakban futó előregeredett alumíniumvezetékek halk pattogással reagáltak a hetedik emeleti kriptobányász gépek kíméletlen áramfelvételére. Sipos Bendi processzorai csúcsra pörögtek, mire a másodiki folyosó izzója élesen felvillant, majd vibrálva halványult el. Dániel kijelzője egy pillanatra sötétbe borult, amitől a fiú szívverése egy másodpercre teljesen megállt.

A Vászoly utca 6. vékony betonfalai nem nyújtottak védelmet a modern kor szorongásai ellen. A tízemeletes ház lakói saját zárt celláikban görnyedtek a vibráló képernyők előtt, elszigetelve egymástól és a külvilágtól, miközben az adósságok és a megjátszott életek súlya lassan az egész lépcsőházat a mélybe húzta.

171. Kölcsönzött elegancia a sötétedő folyosón

Kata Szikra

Nóra halkan kattató zárral nyitotta ki a másodiki lakás ajtaját. A vékony, krémszínű selyem köntös lágyan simult a testére, ahogy kilépett a nyirkos, salétromszagú lépcsőházi levegőre; a bőre még meleg volt a feszültségoldó zuhany után, de a tarkóján felállt a szőr a hűvös huzatban. A csillogó, filterezett digitális kirakat mögött most nem maradt más, csak egy végletekig kimerült nő, akinek a lába alól épp kicsúszott a talaj. Remegő ujjal simította hátra a haját, s a korlát felé nyúlt, mintha megkapaszkodhatna a málló vakolatban.

Ekkor vágódott ki a szomszédos ajtó. Dániel lépett ki a homályba, arcán a monitortól visszamaradt, kísérteties kék derengéssel. A fiú mellkasa zihálva emelkedett, kezében még ott szorongatta a telefont, amelyen az imént játszotta le a Várkonyi által hátrahagyott, fenyegető hangüzenetet. A tekintetük a lépcsőforduló halvány fényében találkozott: két összetört, eladósodott ember, akik eddig gondosan ügyeltek arra, hogy sebezhetetlenséget hazudjanak egymásnak.

„Te is hallottad?” – kérdezte Nóra alig hallhatóan. A hangjából teljesen hiányzott a közösségi médiából ismert magabiztosság; mezítláb, a köntösét magára feszítve törekenyebbnek és valóságosabbnak tűnt, mint valaha. Dániel önkéntelenül lépett felé egyet, mintha a lány jelenléte menedéket nyújthatna a fejére tornyosuló adatszivárgási botrány és a digitális zsaroló elől, de a gyanakvás rögtön megbénította a mozdulatát.

A földszinti korlát mögött, a sötétben lapuló Várkonyi Gábor fojtott kárörömmel szívta be a cigarettafüstöt. A lesből figyelő öreg színész tisztában volt vele, hogy a két fiatal reakciója jobb minden színházi drámánál. Kimért, halk kuncogása visszahangzott a lépcsőház betonfalai között, amitől Nóra gyanakvóan összerezrent, és szorosabbra húzta övét a csomót.

Fent, a hetedik emeleten Bendi bányászgépei hirtelen túlterhelték az előregedett elektromos hálózatot. A folyosói izzó élesen felpattant, egy kék szikrát vetett, majd kialudt. A másodiki folyosóra koromsötét borult, s csupán Dániel nyitott ajtaján át szűrődött ki a visszaszámláló kijelzőjének hideg, villódzó fénye.

172. Sárgás lámpafény a kiégett hálózat felett

Imre Cső

A hirtelen beálló vaksötétben a másodiki folyosón elakadt a levegő. Dániel kékes kijelzője még egy utolsót villant, mielőtt az adatszivárgási fenyegetés doboza végleg feketébe borult volna, hagyva, hogy a két fiatal csak egymás szaggatott légzését hallja. Nóra köntösének selyme feszülten zizzent meg, ahogy hátrahőkölt a salétromos falig, védekezően szorítva magára a vékony anyagot.

Ekkor a szomszédos ajtó mögül dühös káromkodás csattant fel. Karesz üvöltve rúgta meg a Marshall erősítője dobozát, miután a torzított gitárhang egy fülsértő pattanással dőlt ki a hangsugárzóból. A bukott rocker sötétben tapogatózva nyitott ajtót, kopott bőrkabátban, kezében egy még füstölgő elosztóval. „A kurva életbe, hát felrobban az egész kóceráj!” – üvöltötte a folyosóra, nem is sejtve, hogy a lopott áramvonalán beütött túlterhelés az ő számlájára is írható.

Odalentről, a lépcsőfordulóból nem a pánik, hanem egy kimért, öreges léptek sor közeledett. Köves Dezső, a ház mindig gáláns „Dezső bá”-ja lépkedett fel a homályban, óvatosan emelve kalapos fejét. Kezében egy régi, elemes laposelem-lámpa sárgás fényköre pásztázta a málló vakolatot. A nyolcadik lakás nyugdíjas grafikusa most is a tőle megszokott nyugalommal hozta a szomszédosi szolidaritást: a zsebében ott lapult a hamisított közmű-igazolásokból származó aprópénz, de a tekintetében csak atyai aggodalom derengget.

„Nyugalom, kedveseim, ne essünk pánikba” – emelte meg kerek kalapját Dezső bá a koromsötétben Nóra felé fordulva, miközben a lámpa sárga fénye megvilágította a lány ijedt arcát. „Fekete úr már bizonyára a főkapcsoló felé botorkál, de amíg nincs áram, nálam akad egy tál friss tepertős pogácsa meg némi meleg teáskanna.”

A földszint sötétjéből ekkor Várkonyi halk, gúnyos kacaja rekedten kúszott fel a lépcsőház falain, mintha csak a dráma újabb felvonását várná. Nóra Dániel felé pillantott a laposelem nyújtotta sárga fényben: a megjátszott tökéletesség álarca végleg lekerült róla, míg Dániel szorítása a telefonján meglazult. A sötétségbe borult Vászoly utca 6.-ban a szürke zóna apró szívességei jelentették az egyetlen támaszt.

173. Sápadt fénysugár a hűvös korlát mentén

Péter Szikra

A másodiki fordulóban eluralkodó feszültséget az első emelet felől kattanó ajtózár törte meg. Erzsi néni nem az a fajta volt, akit egy hirtelen áramszünet készületlenül érhetett volna: 1984 óta lakott a Vászoly utca 6-ban, és a korhadt fémszekrényekből kiáramló égett szagból pontosan tudta, mikor égett ki a főbiztosíték. Nehéz, fémházas laposelem-lámpájának vakító fehéres fénye azonnal végigpásztázta a lépcsőfordulót, bevilágítva a salétromos vakolat málló szegélyeit.

„Már megint maga az, Radó úr? Háromszor szoltam magának a múlt héten is a gitárerősítője miatt!” – csattant fel az öregasszony hangja, ahogy a korlátba kapaszkodva feljebb lépdelt a lépcsőn. Meggyötört, de szilárd tekintete azonnal megtalálta a kopott bőrkabátban pironkodó Kareszt. Erzsi néni pontosan tudta, hogy a háttérben nem csak az előregedett hálózat tehetett a zárlatról, de könyvelői fegyelme most fontosabbá tette a rendfenntartást a nyílt vádaskodásnál.

Dániel a sötétbe borult kijelzőjére pillantott, majd Nóra felé fordult. A lány selyemköntösének szegélye megremegett a hideg huzatban. A láthatatlan fenyegetés doboza ugyan elhalványult a képernyőn, de a levegőben bent maradt a szorongás; Dániel jól tudta, az áramszünet csupán haladékot adott neki a zsarolója elől. Nóra bizonytalanul simította hátra a haját, elhúzódva a korláttól, mintha Erzsi néni szigorú lámpafénye lemoshatta volna róla a gondosan felépített, elegáns védőpajzsot.

„Ne bántsa a művész urat, Erzsike nénim” – csillapította a kedélyeket Dezső bá, miközben elengedte a kalapja karimáját, és óvatosan megemelte a zsebéből előhúzott apró teáskannát. „Az áram elment, de a szomszédos szolidaritás még nem. Fekete úr bizonyára már a pincei főkapcsolónál bürokratizálja a helyzetet, addig pedig nincs jobb gyógyszer, mint egy meleg korty meg egy falat tepertős.”

Odalent a földszinti homályban Várkonyi teátrális nevetése gúnyosan visszhangzott a lépcsőház falain. „Ó, a szürke zóna angyalai! A dráma még csak most kezdődik, drága hölgyeim!” – kiáltotta fel a színész a sötétből, ám Erzsi néni egyetlen éles, megrovó intésére a fojtott gúnyolódás visszahúzódott a résnyire nyitott földszinti ajtó mögé.

Erzsi néni közelebb lépett Dezső bához, és bár gyanakvó szemmel nézte a nyugdíjas grafikus túlzottan simulékony modorát, elismerően bólintott. Tudta, hogy ebben a

házban mindenki hordoz valami eltitkolt terhet a vékony falak mögött, de amikor beáll a koromsötét, az egyetlen fogódzót a lépcsőházi összefogás apró gesztusai jelentik.

174. Suttogó árnyak a kihúló korlát tövében

Kővári Klára

A lépcsőház hűvös, nyirkos levegője lassan beitta a koromfekete csöndet, ahogy a lakók megtorpantak a másodiki fordulóban. Dániel tenyere csatakosra izzadt a zsebében megbúvó, most sötét kijelzőjű telefonján; az áramkimaradás ugyan átmenetileg megszakította a zsarolója névtelen üzeneteit, de a bizonytalanság súlya még nyomasztóbban nehezedett a vállára. Jól tudta, hogy a digitális hálózat visszatérével a rettegés is visszatér, s ez a pár percnyi sötétség csak pusztá haladék az elkerülhetetlen elől.

Nóra megborzongott az elnyűtt köntösében, és önkéntelenül is elhúzódott a málló fal mellől. A gondosan felépített, drága autóból és távolságtartó eleganciából emelt védőpajza most teljesen hasznavehetetlennek bizonyult a nyers, panelházi valósággal szemben. Erzsi néni elemlámpájának hideg sugara éles fényt vetett az elszegényedés és a kiszolgáltatottság apró nyomaira: a foltos betonra, a megsárgult villanyóra-szekrényekre és az egymásra utalt emberek fáradt tekintetére.

Ekkor letről, a földszinti pincerész felől mély, dühödt léptek sora visszhangzott fel. Fekete Zoltán, a közös képviselő bukkant fel a sötétből, kezében egy robusztus munkalámpával, melynek sárgás fénye szigorú árnyékot vetett élére vasalt, ám az évek során elnyűtté vált arcára. „Azonnal fejezzék be ezt a felhajtást! A biztosítéktábla szénné égett a túlterheléstől” – csattant fel Fekete úr, miközben tekintete vádolóan állapodott meg Kareszon. – „Itt nem lehet gátlástalanul vételezni az áramot a közös hálózatról! Ennek komoly jogi és anyagi következményei lesznek, kérem!”

Karesz védekezően feltette a kezét, bár hirtelen megbicsakló tartása elárulta, hogy az egykori rockzenész arroganciája mögött mély anyagi szorongás bújik meg. Tudta, hogy ha Fekete úr hivatalos vizsgálatot indít, a ki nem fizetett közös költség és az illegális rákötés díja végleg maga alá temeti. „Ugyan már, Zoltán úr, ne dramatizáljuk a helyzetet” – lépett közelebb Dezső bá, miközben gáláns mozdulattal óvta Erzsi néni könyökét a lépcső szélétől. „A bajban nem szabályzatokra, hanem emberi szóra van

szükség. Először tegyük rendbe a szomszédi békét, a többit meg majd megbeszéljük egy csésze meleg tea mellett.”

Odalent a földszinten dr. Szabó András rendelőjének rácsos ajtaja csikordult meg halk sziszegéssel. A házi orvos megtört, fáradt arccal lépett ki a folyosói homályba, táskáját a mellkasához szorítva, mintha csak el akarná rejteni valaki elől. A sötét lépcsőházban összeértek a titkok és az elfojtott drámák: a zsarolt adatelemző, a lecsúszott zenész és az adósságokba keveredett orvos mind ugyanazt a nehéz, salétromos levegőt szívta magába.

175. Kijelzőfény szilánkjai a nyers betonfalon

Zsombor Dénes

Dániel zsebében élesen felzümmögött a telefon. A kijelző kísérteties, kék fénye egy pillanatra megvilágította átizzadt homlokát és a szeme alatti sötét karikákat. A hálózat helyreállt, és vele együtt megérkezett a várt, mégis rettegve figyelt értesítés: a névtelen zsaroló nem pihent. Az adatelemzői munkakör végtelen, lélekölő mókuskereke, a hibrid műszakok néma magánya és az elszabaduló törlesztőrészletek szorítása most mind egyetlen vibráló felugró ablakban sűrűsödött össze.

odalent dr. Szabó András igyekezett észrevétlenül eloslni a földszinti rendelő rácsos ajtaja melletti homályban, táskáját görcsösen a mellkasához szorítva. Fekete Zoltán robusztus munkalámpájának éles pászmája azonban egy pislákoló másodpercre telibe találta a házi orvos riadt, megviselt tekintetét. A kártyaszennvedély és a Balog Henrik felé felhalmozott adósságok súlya alatt roskadozó orvos szinte hallhatatlanul káromkodott egyet, majd óvatosan a sötétebb falbontás felé hátrált.

Varga Nóra szorosabbra húzta elnyűtt köntösét, és hűvös eleganciáját félretéve a málló vakolatnak támaszkodott. Odakint álló drága autója és a sikeres szabadúszó marketinges gondosan felépített látszata most teljesen feloszlott a lépcsőházi huzatban. Egyetlen rövid, megértő pillantást váltott Dániellel: mindketten a saját digitális kirakatuk romjai felett virrasztottak, miközben a havi számlák és a bizonytalan jövő miatti szorongás folyamatosan őrlötte az idegeiket.

„A közös hálózat megkárosítása bűncselekmény, Karesz!” – emelte meg a hangját Fekete úr, miközben a lámpa vakító fénykévéjét egyenesen a gitáros arcába irányította.

Karesz megszokott, gúnyos mosolya elenyészett, s a lazának szánt tartás mögül előbukott a nyers panik. A kilencvenes évek elhalványult dicsőségéből nem lehetett kifizetni az elmaradt közös költséget, és a lebukás a biztos kilakoltatás felé sodorta volna.

Dezső bá halk, gáláns szavai próbálták elsimítani a pattanásig feszült hangulatot, miközben védelmezőn Erzszi néni mellé lépett a lépcsőfordulóban. Ám a folyosón terengő hideg levegőben tisztán érezhető volt a modern panellét keserűsége: a képernyők mögé zárkózott, elmagányosodott fiatalok és a falak mögött elfojtott drámák nem tűntek el, csupán várták, hogy a lámpák újra teljes fénnel világítsák meg a széteső mindennapokat.

176. Kék vibrálás a dohos lépcsőfordulóban

Kardos Gábor

Dániel ujjai megdermedtek a kék fénnel derengő kijelző felett. Az érkező üzenet nem tartalmazott nevet, csupán egyetlen pontos összeget és egy szigorú határidőt, ami hajszálpontosan a következő törlesztőrészlet esedékességének napjára esett. A láthatatlan zsaroló pontosan látta az adatelemző hálózati ujjlenyomatait, ismerte az éjszakába nyúló hibrid műszakok leplezett extra bevételeit, és most lassan köré fonta a digitális hálót.

Odalent dr. Szabó András szorosan a lift aknájának hideg betonsarkához lapult. Bőr táskájában halkan megcsörrentek az üres pirulás ampullák és a lepecsételt receptblokkok. A kártyaadósságok súlya és dr. Balog Henrik jéghideg fenyegetőzései foitották benne a levegőt; tudta jól, ha Fekete Zoltán robusztus elemlámpája most tartósan rászégeződik, a rendelőből kijuttatott nyugtatók és a hamisított igazolások kényelmetlen igazsága azonnal a lépcsőházi linóleumra hullik.

Varga Nóra halkan visszalépett a saját lakásának centis részére nyitott ajtaja mögé. A drága autóval érkező, sikeres szabadúszó marketinges gondosan megkomponált szerepe most szétmállott a fojtogató huzatban; saját retiküljében is éppen megszólalt a halk rezgés, jelezve, hogy a magánéleti válság és a felhalmozott hiányok nem maradnak tovább rejtve. Mindketten tudták Dániellel, hogy a ház vékony falai nemcsak a zajokat, de a kényszer szülte hazugságokat sem képesek megtartani.

Fekete Zoltán vakító fénycsóvjára eközben változatlanul Radó Károly sápadt, megviselt arcát pásztázta. A lebukott rockzenész flegma tartása szétesett, ahogy a megrepedt biztosítékok égett szaga keveredett a lépcsőház dohos levegőjével. A kilencvenes évek ködbe vesző emlékeiből nem lehetett megfizetni az elmaradt díjakat, és a lekapcsolt áram most meztelenné tette a másodiki folyosó nyomorát.

A sötét lépcsőforduló mélyén Várkonyi Gábor figyelte a kibontakozó drámát. A kiégett színházi színész csendben, feszült élvezettel szívta magába a lakók paranoiáját, készen arra, hogy a néma rettegést a maga torz módján alakítsa tovább a Vászoly utca 6. zárt ajtóinak mögött.

177. Éber kémlelőnyílás a koromsötét lépcsőházban

Péter Szikra

Erzsi néni ajtajának sárgaréz kémlelőnyílása mögött felizzott a megszokott, éber figyelem. Az 1984 óta a házban lakó nyugdíjas könyvelő vakon is ismerte a Vászoly utca 6. minden rezdülését; a koromsötétben nem a szemére, hanem az évtizedek alatt kiélesedett hallására támaszkodott. Pontosan azonosította Fekete Zoltán fojtott, szidalmazó hangját és Radó Károly megadó, sután csoszogó lépteit a kiégett biztosítéktáblánál.

A szurokfekete csöndben Erzsi néni meglepő pontossággal hallotta a liftakna felől érkező halk, fémes zörrenést is. dr. Szabó András orvosi táskájában az ampullás dobozok koccanása azonnal elárulta a rettegő háziorvos jelenlétét. Az öregasszony pontosan tudta, hogy a doki nem éjszakai ügyelet miatt lapul a sarokban – a ház igazi feszültsége már régen nem a falakban futó alumíniumvezetékekben, hanem a bezárt ajtók mögött elfojtott titkokban halmozódott fel.

Kelemen Dániel kék fénnel derengő kijelzője a másodikon hirtelen elaludt, de a zsaroló üzenet nyomán támadt fojtogató félelem ott maradt a hideg levegőben. Varga Nóra ajtajának halk kattanása, amint a reteszt óvatosan a helyére tolta, csak tovább mélyítette a folyosó nyomasztó némaságát. A lakók közötti gyanakvás, akár a nedvesség okozta salétrom a betonon, feltartóztatlanul terjedt az emeletek között. Erzsi néni lassan, gyakorlott mozdulattal fordította el a biztonsági zárat, és ujjnyira nyitotta a nehéz, műbőrrel borított ajtaját. A résen kiszűrődő halvány petróleumlámpa

meleg fénye váratlanul metszette át Fekete Zoltán elemlámpájának hideg csóváját, egyetlen csöndes pillanatra megtörve a közös képviselő éles számonkérését.

Várkonyi Gábor a félhomályos lépcsőfordulóból feszült élvezettel figyelte, ahogy az öregasszony pusztá jelenléte megtorpanásra kényszeríti a folyosói dráma szereplőit. A tízemeletes épület törékeny egyensúlya most azon múltott, hogy a ház rendjét vigyázó Erzsébet néni mit és kit enged lelepleződni ebben a hirtelen támadt sötétségben.

178. Osztrák import kávé a petróleumlámpa fényében

Imre Cső

Fekete Zoltán kénytelen volt leengedni a sárga műanyag házas elemlámpát, mert Erzsébet néni petróleumlámpájának békés, meleg fénye váratlanul betöltötte az első emeleti fordulót. A közös képviselő szigorú arca elernyedett egy pillanatra, bár az elszabadult indulatok még ott bujkáltak feszült homlokráncai között. Dr. Szabó András a háttérben, a salétromos betonfalhoz lapulva szorította magához a bőrtáskáját, remélve, hogy a hirtelen kiélesedő tekintetek elkerülik megviselt, verejtékező arcát.

A sötét lépcsőfokok felől ekkor könnyed, úriemberhez méltó léptek sora törte meg a nyomasztó némaságot. Köves Dezső bá, a nyolcadik lakás gáláns grafikus-nyomdásza lépett be a sárgás fényáramba, s kifogástalan mozdulattal nyúlt sötétszürke kalapjához, hogy megskalpolja azt az idős könyvelőnő előtt. „Kedves Erzsébet, a gondviselés küldte ezt a világosságot a vak éjszakába” – suttogta bársonyos hangján, miközben a másik kezében tartott, saját sütésű pogácsával teli papírzacskót a szomszédasszony felé nyújtotta.

A szuterén lépcsője felől Székely Ricsi ruganyos alakja bukkant fel, kezében egy műanyag kosárral, amelyből osztrák import kávék és néhány elemes olvasólámpa illata áradt. Ricsi széles, csempész-bálgúnár mosolyával azonnal átvette a kezdeményezést, felajánlva a lakóknak a sürgősségi világítást, miközben ravasz pillantást váltott Dezső bával. A két szürke zónás figura jelenléte pillanatok alatt elszívta a puskaport Fekete Zoltán bürokratikus elszántságából.

Várkonyi Gábor a másodikikorlátnak támaszkodva, árnyékként figyelte az átalakuló színpadot. A színházi színész elégedetten nyugtázta, ahogy a drámai csúcspont egycsapásra átcsapott egy abszurd lépcsőházi közösségi jelenetbe. Kihhasználva a

figyelmetlenséget, dr. Szabó András óvatosan visszahúzódott a földszinti rendelője felé, de a táskájában megcsörrenő üvegcsék így is éles figyelmeztetésként hatottak a sötétben.

Kelemen Dániel fentről, a résnyire nyitott ajtó mögül nézte a kavargó fényeket és a szomszédok rögtönzött gyűlését. A zsaroló üzenet kék képernyője odafent már kihűlt, de a telefonfülkéből érkező fenyegető hangok emléke még ott kísértett a fejében. Mégis, ahogy Dezső bá nyugodt szavai és Ricsi laza nevetése bejárta a huzatos lépcsőházat, a ház falai közé egy pillanatra visszatért az emberi léptékű menedék illúziója.